

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 470` 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΗΝΕΙ ΧΟΥΝΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ στη Δημόσια Δωρεάν Παιδεία και τους Αγώνες της Νεολαίας

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ! ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ - ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Φοιτητές

Οι κινητοποιήσεις
ενάντια στο ν/σ
Κεραμέως

σελ. 6

ΗΠΑ

Ο νέος πρόεδρος
αντιμέτωπος με την
κρίση

σελ. 8-9

Διεθνή

Οι Ζαπατίστας και
το ταξίδι για την
ζωή

σελ. 12

Αφιέρωμα

Η ελληνική
επανάσταση του 1821
(ζ' μέρος)

σελ. 15-16

Κουφοντίνας: Να σταματήσει το μακάβριο παιχνίδι κυβέρνησης-μηχανισμών

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας βρίσκεται σε απεργία πείνας από τις 8/1 και νοσηλεύεται στο Γενικό Νοσοκομείο Λαμίας, λόγω επιβαρυνμένης υγείας, καθώς έχει επαναλάβει στο παρελθόν και άλλες απεργίες πείνας για το δίκαιο αίτημά του να πάρει τις άδειες που προβλέπονται – και που η ταξική, αστική δικαιοσύνη εκδικητικά είχε μπλοκάρει και δεν του χορηγούνταν για 15 χρόνια.

Αυτή τη φορά, μόνο αίτημά του είναι να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού, μετά τη βίαιη μεταγωγή του από την Κασσαβέτεια στο Δομοκό, με πρόσχημα τον κορονοϊό. Η μεταγωγή είναι αποτέλεσμα του καθεστώτος «εξάιρεσης» στο πρόσωπό του, μετά από φωτογραφική διάταξη ώστε να χειροτερέψουν οι όροι κράτησής του. Η «τυφλή» αστική δικαιοσύνη, σε συνεργασία με την κυβέρνηση, δεν του αναγνωρίζει ούτε τα δικαιώματα που κατοχυρώνει το ίδιο το σύνταγμα, με μόνο επιχείρημα ότι δηλώνει αμετανόητος για την πολιτική δράση και τις ιδέες του.

Πραγματοποιούν έτσι μια ξεκάθαρα εκδικητική δίωξη, ωθώντας τον στη φυσική εξόντωση. Για αρκετές μέρες, μέσα στην απεργία πείνας, τον κρατήσαν στην απομό-

νωση, σε διαρκή παρακολούθηση από κάμερες, προσπαθώντας να σπάσουν το ηθικό του. Βασανισμοί που βρίσκονται μέσα στον σχεδιασμό των φυλακών τύπου Γ.

Από κοινού κυβέρνηση, ΜΜΕ, ΕΛΑΣ, ακόμα και οι καταδικασθέντες φασίστες της Χρυσής Αυγής, ξερνάνε οχετό συκοφαντιών και τραμπούκικων επιθέσεων, στοχοποιώντας όσους τολμούν να διακηρύξουν την αλληλεγγύη τους στο δίκαιο αίτημα του Δ. Κουφοντίνα (όπως οι αλληλέγγυοι ακαδημαϊκοί). Ενώ όσοι τολμούν να δηλώσουν, αντιμετωπίζονται με απύθμενο μένος από τις δυνάμεις καταστολής.

Ο μόνος που τρομοκρατεί την κοινωνία και απειλεί τα δημοκρατικά δικαιώματα είναι η κυβέρνηση, τα ΜΑΤ, οι εισαγγελείς. Που επιχειρούν να εξοντώσουν όποιον αγωνίζεται ενάντια στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, να επιβάλλουν μια γενική σιγή νεκροταφείου. Γι' αυτό, άλλωστε, δεν έβαλαν σε κανένα καθεστώς «εξάιρεσης» και υπαγωγής στον τρομονόμο κανέναν Χρυσανγίτη, αφήνοντας π.χ. τον Παππά να κυκλοφορεί ελεύθερος και τον Λαγό να σουλατσάει ως ευρωβουλευτής στις Βρυξέλλες.

Η πάλη ενάντια στο καθεστώς «εξάιρεσης» και κατάργησης των πιο στοιχειωδών ατομικών και συνταγματικών δικαιωμάτων, ενάντια στο παιχνίδι με τις ζωές κρατούμενων, είναι κομμάτι της πάλης ενάντια στο νέο καθεστώς γενικής αστυνομοκρατίας, απαγόρευσης διαδηλώσεων και συναθροίσεων, εξοντωτικών προστίμων, ενοχοποίησης των πάντων για την πανδημία με την αθλιότητα της «ατομικής ευθύνης» – και γκεμπελικής μονοφωνίας των ΜΜΕξαπάτησης υπέρ της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των μηχανισμών καταστολής. Με ένα μαχητικό, ενιαίο ταξικό μέτωπο, να υπερασπίσουμε έμπρακτα όλες τις δημοκρατικές ελευθερίες. Ενάντια στη νέα δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα, που καθημερινά γίνεται όλο και πιο στυγνή αχαλίνωτη. Τώρα, πριν να είναι πολύ αργά!

Να δικαιωθεί άμεσα ο Δ. Κουφοντίνας, να μεταφερθεί στις φυλακές Κορυδαλλού. Όχι στο «καθεστώς εξάιρεσης» σε βάρος του. Όχι στη δίωξη των αλληλέγγυων.

Κάτω το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Με αγώνες να υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες.
ΟΚΔΕ, 5/2/2021

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή **- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων** **- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο** **στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή** **- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

Παρατείνεται για ακόμη έναν μήνα, μέχρι τα τέλη Φλεβάρη του 2021 η ετήσια οικονομική εξόρμηση της **Ο.Κ.Δ.Ε.** Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της **Ο.Κ.Δ.Ε.** είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της **Ο.Κ.Δ.Ε.** για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσια-

λιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της **Ο.Κ.Δ.Ε.**, όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάναρνα

Ψλικάτζιδικό “Ψλικάτέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο περιορισμός του δικαιώματος της απεργίας, των πορειών και των διαδηλώσεων. Η βαναυσότητα με την οποία η αστυνομία αντιμετωπίζει τους διαδηλωτές. Η απαγόρευση των συγκεντρώσεων με απόφαση του αρχηγού της αστυνομίας (!) κατά παράβαση κάθε συνταγματικής διάταξη. Η επιβολή εξοντωτικών προστίμων στο ύψος ενός μηνιαίου μισθού ενός εργαζόμενου με 4ωρη εργασία, σε όσους συμμετέχουν σε «απαγορευμένες» συγκεντρώσεις (!). Η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και τώρα η νομοθέτηση για την εγκατάσταση αστυνομίας και αστυνομικών τμημάτων μέσα στα ΑΕΙ. Η άσκηση δίωξης στο συνδικαλιστή Μ. Πανακό πρόεδρο της ΠΟΕΔΗΝ γιατί «δεν υπάκουσε στις υποδείξεις του ειδικού διαμεσολαβητή της ΕΛΑΣ» στις 30 /9/20 έξω από το υπουργείο Υγείας (!). Το κάλεσμα της προέδρου της ΟΕΝΓΕ Αφροδίτης Ρέτζιου στο κακόφημο Α.Τ. Ομονοίας «προκειμένου να παράσχει ανωμοτί εξηγήσεις» για παράβαση των άρθρων για «απείθεια» και «παρακώλυση συγκοινωνιών» σε συνδυασμό με το νόμο για τις «Δημόσιες Υπαίθριες Συναθροίσεις», λόγω συμμετοχής της Ομοσπονδίας των γιατρών στη απεργία στις 24/9/20. Ακόμη τα αντεργατικά μέτρα απίστευτης σκληρότητας για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα που έρχονται, σύμφωνα με τις ανακοινώσεις της ακροδεξιοκεντρώας κυβέρνησης Μητσοτάκη και του ταλιμπάν του νεοφιλελευθερισμού Χατζηδάκη. Είναι επόμενο όλα αυτά να χρειάζονται αυξημένες δυνάμεις καταστολής: ειδικές αστυνομικές δυνάμεις (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΡΟΜΟΣ, ΟΠΚΕ, αύρες Νερού κ.ά.), εξοπλισμό και εκπαίδευση στρατιωτικού χαρακτήρα... και κυρίως όσοι στελεχώνουν αυτά τα σώματα να εκπαιδεύονται, να αποκτούν συνείδηση αδίστακτου μισάνθρωπου πραιτοριανού, με αποτέλεσμα να ψηφίζουν μαζικά ακροδεξιο-φασιστικές οργανώσεις ενώ αρκετοί είναι και μέλη τους.

Γιατί όλα αυτά

Όλα αυτά και πολλά άλλα αντιδραστικά μέτρα χουντικής κοπής και παλαιότερων εποχών, δείχνουν ότι το καπιταλιστικό και αστικό καθεστώς στην κρίσης τους, περιορίζουν ουσιαστικά τα πιο στοιχειώδη κοινωνικά, δημοκρατικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες. Βέβαια, **πάντοτε** ο καπιταλισμός και το αστικό καθεστώς βρίσκονται σε διαρκή σύγκρουση με τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Όμως στις περιόδους κρίσης του αυτά υπάρχουν μόνο τυπικά ή και καταργούνται τελείως.

Αυτός ο ακραίος νομοθετικός, υλικός και κάθε είδους αντιδραστικός εξοπλισμός του αστικού κράτους και των «ένοπλων συμμοριών» του, σε μια διαρκή προσπάθεια οικοδόμησης ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, είναι υπερβολικά επικίνδυνος, αλλά ταυτόχρονα δείχνει και το φόβο και την αδυναμία της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της επιτελείων. Γιατί γνωρίζουν ότι το σύστημά τους φθίνει καθημερινά, ότι ο καπιταλισμός βρίσκεται σε παρακμή –όχι μόνο με την ιστορική έννοια– και σε μια περίοδο πολλαπλών κρίσεων (οικονομική, κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική, αξιών κ.λπ.). Αυτό δε σημαίνει ότι ο καπιταλισμός και το αστικό σύστημα είναι ετοιμόρροπα, δεν όμως είναι και πανίσχυρα – κάθε άλλο μάλιστα. Καταφεύγουν στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και στην αστυνομοκρατία, ουσιαστικά προχωρούν σε μια **προληπτική αντεπανάσταση**, που αναμφίβολα είναι μια ένδειξη περισσότερο αδυναμίας, παρά δύναμης. Αδυναμία να χαλιναγωγήσουν τις πολλαπλές αυτές κρίσεις, να ελέγξουν τα συμπτώματά και πολύ περισσότερο τις αιτίες τους. Αδυναμία να ενσωματώσουν τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία με την πειθώ παρά

μόνο να τους υποτάξουν με την πειθαρχηση, όπως νομίζουν και ότι αναγκαστικά τους απομείνει, μέσω της κατασταλτικής βίας. Σ' αυτό το τελευταίο αναμφίβολα, διαθέτουν συσσωρευμένη εμπειρία, η οποία δεν πρέπει να υποτιμάται. Η αναφορά του υφυπουργού παιδείας Α. Συρίγου για πανεπιστημιακή αστυνομία επί χούντας δεν ήταν ένα απόπημα ή ένα εκφραστικό λάθος, ήταν ακριβώς η υπενθύμιση αυτής της ιστορικής μνήμης και η διατήρησής της.

Όμως, χρόνο με το χρόνο το 1%, ή το 0,5% ή το 0,1% του πληθυσμού –οι πάμπλουτοι– ελέγχουν όλο και μεγαλύτερο μέρος του παραγόμενου πλούτου. Μια πρόσφατη μελέτη έδειξε ότι σε 15 χρόνια, αν οι παρατηρούμενες τάσεις στην οικονομία συνεχίσουν όπως τα τελευταία 25 χρόνια, το 99% των Αμερικανών πολιτών θα καταλήξουν να μην έχουν καμία ιδιοκτησία και θα έχουν μετατραπεί περίπου σε δούλους. Αυτό είναι αποτέλεσμα όχι μόνο της αρπακτικότητας του (χρηματιστηριακού) κεφαλαίου αλλά και της όλο και μεγαλύτερης παρασιτικής λειτουργίας του καπιταλισμού. Αποδείξεις: α) η άνθιση των χρηματιστηρίων περισσότερο από ποτέ, την ώρα που η καπιταλιστική παραγωγή βυθίζεται, β) η αύξηση της κερδοφορίας παρά το γεγονός ότι η ανάπτυξη, οι επενδύσεις, η απασχόληση κ.λπ., μειώνονται διαρκώς. Αυτή η ασήμαντη μειοψηφία πλουτίζει όχι γιατί έχει κάποιο ρόλο στην παραγωγή και βγάζει τον πλούτο της από αυτή, αλλά γιατί απαλλοτριώνει όχι μόνο το αποτέλεσμα της εργασίας των προλετάρων αλλά και τον συσσωρευμένο πλούτο του δημοσίου, των εργαζόμενων, των ασφαλιστικών ταμείων. Επιπλέον, τώρα με την ευκαιρία της πανδημίας, οικειοποιείται τα βουνά του τυπωμένου χρήματος που εκδίδουν οι κεντρικές τράπε-

ζες – δηλαδή με τεράστια χρέη που φορτώνουν στις πλάτες των εργαζομένων.

Ας μην αυταπατώνται

Όμως, πέρα από την απληστία, την αναληγσία και την αθλιότητά τους, τα κάνουν όλα αυτά γιατί γνωρίζουν ότι ο ταξικός τους αντίπαλος, το προλεταριάτο και οι οργανώσεις του, βρίσκονται σε άσχημη κατάσταση. Ότι ο συσχετισμός των ταξικών δυνάμεων που έχει δημιουργηθεί, με την υπερπολύτιμη βοήθεια του ΣΥΡΙΖΑ, είναι υπέρ τους, και επομένως μπορούν να παίρνουν όλο και πιο βάρβαρα αντεργατικά και κοινωνικά μέτρα, να καταργούν τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα κ.λπ., με λίγα λόγια να προχωρούν σε πολιτικές προληπτικής αντεπανάστασης

Να υπενθυμίσουμε σ' όλους αυτούς τους δικτατορικούς το τελείωμα του τελευταίου άρθρου της **Ρόζα Λούξεμπουργκ** (15/1/1919), μια μέρα πριν ανακοινωθεί η δολοφονία της από την σοσιαλδημοκρατία: *«Τάξη επικρατεί στο Βερολίνο! Ηλίθιοι δήμιοι! Η “τάξη” σας είναι χτισμένη πάνω στην άμμο. Η επανάσταση αύριο θα υψώσει τη βροντερή φωνή της ως τους ουρανούς. Τρομαγμένοι θ ακούσετε το νικητήριό της σάλπισμα»*.

Δεν είναι η πρώτη φορά που το προλεταριάτο βρίσκεσαι σ' αυτή την κατάσταση, αλλά και πολλές φορές τα πράγματα άλλαξαν σε σύντομο χρονικά διάστημα και θεαματικά: στην ιστορία, λέει ο Λένιν, «Υπάρχουν δεκαετίες όπου δεν συμβαίνει τίποτα και υπάρχουν βδομάδες όπου εμπεριέχονται δεκαετίες.» Για να γίνει αυτό όσο πιο σύντομα και αποτελεσματικά γίνεται πρέπει να κατανοήσουμε την κρίση του εργατικού κινήματος και τις αδυναμίες μας. Πρέπει άμεσα να προχωρήσουμε σε οργάνωση των αγώνων μας και σε μια ριζική αναδιοργάνωση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. Πρέπει να χτίσουμε το κόμμα της εργατικής τάξης, ικανό να μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή την ...προληπτική αντεπανάσταση. Το επαναστατικό κόμμα είναι τόσο **αναγκαίο και αποφασιστικό όπλο** για το προλεταριάτο, όσο το κράτος για την αστική τάξη.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η ανησυχία για τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής καταγράφονται σε έρευνα του Οργανισμού του ΟΗΕ για την Ανάπτυξη, στην οποία συμμετείχαν 1,2 εκατ. άνθρωποι από 50 χώρες. Βασικό εύρημα της έρευνας αποτελεί ότι τα 2/3 των συμμετεχόντων θεωρούν πως η καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής είναι μια «παγκόσμια έκτακτη ανάγκη». Τη μεγαλύτερη ανησυχία για το θέμα εξεδήλωσαν οι νέοι, με το 69% των ηλικιών 14-18 ετών να δηλώνουν ότι υπάρχει «κατάσταση έκτακτης κλιματικής ανάγκης», ενώ το αντίστοιχο ποσοστό στις ηλικίες άνω των 60 ετών είναι 58%. Μια πλειοψηφία ερωτηθέντων τάχθηκε υπέρ της λήψης μέτρων για την κλιματική αλλαγή, ακόμα κι αν συνεπάγονται σημαντικές αλλαγές στις χώρες τους. Οι πλέον δημοφιλείς δράσεις για το κλίμα ήταν, κατά σειρά, η προστασία και αποκατάσταση των δασών, η στροφή στις ανανεώσιμες ενέργειες και η φιλική προς το κλίμα γεωργία. Σε χώρες όπου τα ορυκτά καύσιμα είναι κύρια πηγή εκπομπών αερίων θερμοκηπίου, οι πολίτες υποστηρίζουν ισχυρά τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, περιλαμβανομένης της Αυστραλίας, των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Εκεί που το πρόβλημα προκαλείται από την αποψίλωση των δασών, όπως στην Βραζιλία και την Ινδονησία, οι πολίτες υποστηρίζουν μέτρα προφύλαξης τους. Η έρευνα πραγματοποιήθηκε σε χώρες υψηλού, μεσαίου και χαμηλού εισοδήματος. Πρώτες στην ανησυχία για την κλιματική αλλαγή ήρθαν η Μεγάλη Βρετανία και η Ιταλία. Ακολουθούν οι ΗΠΑ, η Ρωσία, η Αυστραλία και η Ινδία. Η χαμηλότερη ανησυχία σημειώθηκε στη Μολδαβία. Όσο καλύτερη εκπαίδευση είχαν οι ερωτηθέντες τόσο περισσότερο ανέβαιναν και τα ποσοστά ανησυχίας για το κλίμα, κάτι που συμβαίνει ανεξαρτήτως του εισοδηματικού επιπέδου της χώρας.

Έρευνα 1500 και πλέον σελίδων για τις καταγεγραμμένες και καταγγελλόμενες επαναπροωθήσεις προσφύγων και μεταναστών δημοσιεύθηκε τον Δεκέμβρη από το Δίκτυο Παρακολούθησης Συνοριακής Βίας (Border Violence Monitoring Network – BVMN), ένα οριζόντιο και αυτοοργανωμένο δίκτυο Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Η έκθεση του BVMN κάνει λόγο για αυξανόμενα περιστατικά βίας και επαναπροωθήσεων στα σύνορα των ευρωπαϊκών χωρών, καταγράφοντας 892 ομαδικές μαρτυρίες που αφορούν συνολικά τις εμπειρίες 12.654 ατόμων. Οι καταγραφές αφορούν επαναπροωθήσεις και συνοριακή βία στην Ιταλία, την Ελλάδα, τη Σλοβενία, την Ουγγαρία, την Κροατία και άλλες χώρες των Βαλκανίων. Όσον αφορά την Ελλάδα, από το 2019 έχουν καταγραφεί από το Δίκτυο 58 περιστατικά επαναπροωθήσεων που αφορούν περίπου 2.900 άτομα. Τα μέλη του δικτύου κατέγραψαν πως στο 90% των περιπτώσεων ελληνικών επαναπροωθήσεων, συνοδευόταν από μία ή περισσότερες μεθόδους βασανισμού και κακομεταχείρισης. Το 52% των καταγεγραμμένων από το BVMN περιστατικών επαναπροωθήσεων από την Ελλάδα, αφορούσαν ομάδες προσφύγων που περιείχαν ανήλικα μέλη. Οι καταγεγραμμένες μαρτυρίες επαναπροωθήσεων από την Ελλάδα είναι συνολικά 73 και αφορούν 3.557 άτομα. Στο 64,65% των μαρτυριών επαναπροώθησης βρισκόταν τουλάχιστον ένα ανήλικο άτομο, ενώ στο 34% των περιστατικών οι άνθρωποι που επαναπροωθούνταν εξέφρασαν τη θέλησή τους για να αιτηθούν άσυλο. Τέλος, υπάρχουν στοιχεία από το Συριακό Κέντρο Δικαιοσύνης και Λογοδοσίας που ασχολείται με το ζήτημα, ότι η Frontex συμμετείχε ή συνεργάστηκε με τις ελληνικές αρχές σε τέτοια περιστατικά, που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Νέο «εθνικό σχέδιο» καταστολής των διαδηλώσεων

Το «Εθνικό Σχέδιο Διαχείρισης Δημόσιων Συναθροίσεων» παρουσίασε στις 21/1 ο υπουργός προστασίας του πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, σε διαδικτυακή συνέντευξη τύπου. Από τον Ιούλιο του 2019 που η ΝΔ έγινε κυβέρνηση έκανε σαφές ότι η καταστολή είναι ίσως ο πιο βασικός πυλώνας της πολιτικής της. Κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, καταστολή κινητοποιήσεων, διώξεις αγωνιστών, βασανισμός «θυμάτων» των συμμοριών ΜΑΤ και ΔΡΑΣΗ ξεκίνησαν με το «καλημέρα». Με το ξέσπασμα της πανδημίας του κορονοϊού, σχεδόν ένα χρόνο πριν, η κυβέρνηση ακολούθησε το σύνθημα «κάνε την κρίση ευκαιρία». Επέβαλαν παντού την χουντική απαγόρευση κυκλοφορίας τα πρόστιμα και την αστυνομοκρατία. Με οποιαδήποτε πραγματικά αφορμή και πάντα επικαλούμενοι λόγους δημόσιας υγείας απαγόρευσαν και σε πολλές περιπτώσεις προσπάθησαν να διαλύσουν, διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις (1η Μάη, Πολυτεχνείο, 6/12 κ.α.) ενώ το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη και η αστυνομία αυτοαναγορεύτηκαν με δηλώσεις του Χρυσοχοϊδη σε «ΕΣΥ της πανδημίας».

Το νέο σχέδιο καταστολής των διαδηλώσεων ήρθε για να συμπληρώσει τον χουντικό νόμο απαγόρευσης των διαδηλώσεων που ψηφίστηκε τον Ιούλιο του 2020. Δεν είναι τυχαίο που το ανακοινώνουν σε μία συγκυρία όπου ψηφίζεται ο νόμος για την ίδρυση πανεπιστημιακής αστυνομίας και άρχισαν να σχηματίζονται δικογραφίες και να καλούνται συνδικαλιστές για ανάκριση επειδή παραβίασαν τον νόμο για τις διαδηλώσεις. Το γεγονός ότι οι 2 πρώτοι που καλέστηκαν είναι οι ήρωες της πανδημίας (γιατροί και νοσηλευτές) θεωρείστε το τυχαίο περιστατικό...

Συνεχίζοντας την ίδια παρελκυστική τακτική που ακολουθούν για τα πάντα, ο Χρυσοχοϊδης και η κουστωδία του παρουσίασαν το νέο σχέδιο σαν κάτι που προστατεύει το δικαίωμα στη συνάθροιση και έχει στόχο τον διάλογο και την αποφυγή χρήσης βίας από την αστυνομία. Φυσικά στην πραγματικότητα είναι το ακριβώς αντίθετο. Είναι εμφανές ότι οι νέες ρυθμίσεις παραπέμπουν στην εγκαθίδρυση ενός αστυνομικού κράτους, που όμοιο του έχει δεκαετίες να ζήσει η χώρα.

Εκτός από τις δυνάμεις καταστολής, που έχουν ήδη δώσει τα βίαια διαπιστευτήριά, επιστρατεύονται πλέον όλα τα διαθέσιμα ηλεκτρονικά μέσα παρακολούθησης και καταγραφής των διαδηλωτών, όπως είναι οι κάμερες των αστυνομικών. Στους δρόμους θα βγαίνει και το νέο σώμα αστυνομικής των διαδηλώσεων με τίτλο Ομάδα Διαχείρισης και Οριοθέτησης Συναθροίσεων (ΟΔΟΣ).

Παράλληλα, τίθεται σε εφαρμογή ηλεκτρονική πλατφόρμα δήλωσης των συγκεντρώσεων με τον οργανωτή να υποχρεούται να συνδέεται σε αυτήν με τους κωδικούς taxisnet, οι οποίοι θα γνωστοποιούνται στην αστυνομία, για να «υποβάλλει αίτηση πρόθεσης διοργάνωσης». Η ΕΛ.ΑΣ. είναι εκείνη που θα αποφασίζει αν θα πραγματοποιηθεί

η διαδήλωση ή όχι, ενώ ο οργανωτής υποχρεούται να έχει συνεχή επαφή με τον επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων.

Στο σχέδιο υπάρχει ακόμη «μεθοδολογία εκτίμησης της επικινδυνότητας μιας διαδήλωσης» με δύο δείκτες: α)τους κινδύνους που προκύπτουν από την ίδια τη συνάθροιση και β) από την τρωτότητά της. Ο δεύτερος δείκτης πέρα από το ότι είναι εντελώς αόριστος πετάει το μπαλάκι στους διοργανωτές και δίνει το δικαίωμα στην ΕΛ.ΑΣ. να διαλύσει την συγκέντρωση εφόσον θεωρήσει ότι αυτή δεν περιφρουρείται «αποτελεσματικά»!

Το σχέδιο προβλέπει κλιμάκωση της αντίδρασης της ΕΛ.ΑΣ. σε περίπτωση που αποφασίσει να διαλύσει μία συγκέντρωση. Αρχικά θα μπαίνουν φραγμοί (εμπόδια σταθερά ή ανθρώπινο τείχος), στη συνέχεια θα γίνεται απόκρουση των επιθέσεων από διάφορα αντικείμενα ή απώθηση με τη χρήση ασπίδας. Εάν οι διαδηλωτές συνεχίζουν να αντιστέκονται θα γίνεται χρήση νερού από τις αύρες και τέλος χρήση δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης.

Μια ακόμη επικίνδυνη ρύθμιση, που θυμίζει τον «νόμο καθολικής ασφάλειας» του Μακρόν, είναι αυτή του περιορισμού της κινητικότητας των δημοσιογράφων και φωτορεπόρτερ. Στο σχέδιο ορίζεται συγκεκριμένος χώρος στον οποίο θα βρίσκονται, πάντα με πρόσχημα την ασφάλειά τους. Το συγκεκριμένο μέτρο προκάλεσε αντιδράσεις ακόμα και στα φιλικά προς την κυβέρνηση ΜΜΕ και αναγκάστηκαν να υπαναχωρήσουν λέγοντας προς το παρόν ότι δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ μπορούν να κινούνται σε όποιο σημείο θέλουν.

Όσο κι αν προσπαθούν να παρουσιάσουν αυτό το τερατούργημα σαν κάτι «αυτονόητο» που θα «λύσει χρόνια προβλήματα» είναι φανερό σε όλους η λύσσα τους απέναντι σε κάθε αγώνα ή αντίσταση. Αυτό που στην ουσία προτείνουν είναι να γίνονται μόνο μικρές, πλήρως «φακελωμένες» και ελεγχόμενες συγκεντρώσεις σε τοποθεσίες που θα επιλέγει η ΕΛ.ΑΣ. Κάθε άλλη συγκέντρωση ή διαδήλωση θα απαγορεύεται και θα διαλύεται με όλα τα μέσα και οι διοργανωτές και όσοι συλλαμβάνονται θα διώκονται για κάθε πιθανό και απίθανο λόγο.

Ξέρουν ότι η εγκληματική διαχείριση της πανδημίας και της οικονομίας και τα αμέτρητα αντεργατικά – αντιλαϊκά μέτρα τους, θα φέρουν αργά ή γρήγορα μαζικές αντιδράσεις. Προετοιμάζονται εντατικά για να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο το «Κράτος Έκτακτης Ανάγκης» για να καταστείλουν κάθε αγώνα που θα ξεσπάσει.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου. Να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στην Διαδήλωση με κάθε τρόπο. Να σταθούμε ανυποχώρητα στο πλευρό όλων των διωκόμενων αγωνιστών, απαιτώντας παύση κάθε δίωξης, απόσυρση όλων των κατηγοριών, διαγραφή των προστίμων. Με υπομονή και επιμονή, να προετοιμάσουμε έναν μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα για το σπάσιμο στην πράξη των χουντικών απαγορεύσεων. Να οργανώσουμε ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, για τη μαχητική υπεράσπιση των ελευθεριών μας, την έμπρακτη επιβολή τους ενάντια στις ορδές πραιτοριανών της «Νέας ΕΛΑΣ». Με δομές αυτοοργάνωσης σε γειτονιές, χώρους δουλειάς, σχολεία και σχολές, δημιουργώντας παντού εστίες αντίστασης. Έτσι θα χτιστούν προϋποθέσεις για μια μαζική ανασυγκρότηση και αντεπίθεση του εργατικού και νεολαϊστικού κινήματος, για δοθεί μια σκληρή, αποφασιστική και νικηφόρα σύγκρουση με τη χουντική κυβέρνηση της ΝΔ και του Μητσοτάκη.

Επίκαιρα...

Απεργία πείνας μεταναστών κατά της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας

Σε απεργία πείνας έχουν προχωρήσει από τις 30/1 οι μετανάστες που κρατούνται παράνομα στο κέντρο του Παρανεστίου Δράμας, μετά τον ομαδικό και εκδικητικό βασανισμό τους από την ΕΛΑΣ. Έπειτα από διαμαρτυρία τους (απέναντι στην παράταση της κράτησής τους μετά και την παρέλευση του 18μηνου, και μάλιστα χωρίς καμιά αιτιολόγηση), η αστυνομία εισέβαλε στο κέντρο κράτησης και τους χτύπησε βάνανσα. Κατά την έρευνα που διεξάγει αστυνομικό κλιμάκιο, έχουν κληθεί «επιλεκτικά» να επισκεφθούν τον ιατροδικαστή μόνο τρεις από τους τραυματίες. Να σημειωθεί ότι από το συγκεκριμένο κέντρο έχουν οργανωθεί και παράνομες απελάσεις προς την Τουρκία, μέσω του Έβρου.

Η βία, η ωμή καταστολή, οι καταχρηστικές μεταχειρίσεις και τα βασανιστήρια της ΕΛΑΣ, εντός και εκτός αστυνομικών τμημάτων, δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αυθαιρεσιών. Αποτελούν άμεση έκφραση των κεντρικών κυβερνητικών πολιτικών καταπολέμησης του «εσωτερικού εχθρού». Των «λαθρομεταναστών», των «τρωκτικών», του «εχθρού λαού», των «αλητών», των «γνωστών αγνώστων», των «κομμουνιστοσυμμοριτών», των «φασιστοαριστερών», των «μειοψηφίων, συντεχνιών και τεμπέληδων» κ.λπ. Δηλαδή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των νέων, των μεταναστών, των αγωνιστών.

Αυτό το βάνανσο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, οι συμμορίες (και πρώτα οι κρατικές) όπου τόσο πολύ βασιζέται η κυβέρνηση για τη διατήρηση της εξουσίας και την επιβολή των νεοφιλελεύθερων, μνημονιακών πολιτικών της, μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο με την δράση, αυτοοργάνωση και αυτοάμυνα του ίδιου του εργατικού κινήματος. Με μαζικές, ενωτικές, αποφασιστικές κινητοποιήσεις, τον κοινό αγώνα ντόπιων και μεταναστών.

Κρήτη – μεταφορά ελικοπτέρων: μεγαλώνει η στρατιωτικοποίηση

Δόθηκε το πράσινο φως για την άμεση υλοποίηση του σχεδιασμού για τη διασπορά αμερικανικών ελικοπτέρων σε αεροπορικές βάσεις όλης της χώρας και για τη δημιουργία ενός δεύτερου ναυστάθμου στην Κρήτη, εντός του 2021. Ο ομοσπονδιακός προϋπολογισμός των ΗΠΑ για το 2021, πέρα από τις γενικές δαπάνες για «επιχειρήσεις και συντήρηση δυνάμεων στο εξωτερικό», προβλέπει και έξτρα δαπάνη 51 εκ. δολαρίων για την επέκταση των στρατιωτικών δραστηριοτήτων τους στην Ελλάδα.

Η κυβέρνηση συνεχίζει ακάθεκτη να ενσωματώνει τη χώρα στους στρατηγικούς και στρατιωτικούς μηχανισμούς των αμερικάνων ιμπεριαλιστών: στήριξη της δολοφονίας Σουλεϊμανί από τον Μητσοτάκη, παραχώρηση δισεκατομμυρίων για νέα εξοπλιστικά προγράμματα, δύο γύροι «Στρατηγικού Διαλόγου» ΗΠΑ-Ελλάδας (2018 και 2019), «Συμφωνία για τις Βάσεις» (Οκτώβρης 2019), παραχώρηση μόνιμης εγκατάστασης στις αεροπορικές βάσεις Λάρισας και Βόλου, λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, επέκταση της βάσης της Σούδας, παραχώρηση χρήσης κάθε στρατιωτικής ή μη εγκατάστασης της χώρας, αποστολή συστοιχίας πυραύλων Patriot στη Σαουδική Αραβία, συνοδεία ελληνικής φρεγάτας σε γαλλικό αεροπλανοφόρο μέχρι τα στενά του Ορμούζ, προθυμία για αποστολή ελληνικού στρατού στη Λιβύη κ.ά.

Οι λαοί δεν είναι κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών σχεδίων και των αστικών ανταγωνισμών. Είναι επείγουσα ανάγκη να αναπτύξουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα, να μην πολεμήσουμε για τα συμφέροντα των πολυεθνικών, των ιμπεριαλιστών και των αστικών τάξεων. Να απαιτήσουμε λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για εξοπλισμούς και καταστροφικές εξορύξεις. Να βάλουμε λουκέτο στις βάσεις, να επιβάλλουμε την έξοδο από το ΝΑΤΟ, την ΕΕ, τους αντιδραστικούς, επιθετικούς «άξονες» με Αίγυπτο-Ισραήλ.

Αγώνας διαρκείας ενάντια στα συνεχή αντεργατικά, αντιασφαλιστικά μέτρα

■ Λάχανης Τηλέμαχος

Στις 25 Φεβρουαρίου 2021 θα κλείσει ένας χρόνος από την 1η Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ) που είχε τότε επιβάλλει η κυβέρνηση της ΝΔ, και είχε τον τίτλο «Κατεπείγοντα μέτρα αποφυγής και περιορισμού της διάδοσης κορονοϊού». Μέσα σε αυτό τον χρόνο, η ίδια κυβέρνηση έχει επιβάλλει «άπειρα» μέτρα υποτίθεται για «την προστασία, γενικά, της δημόσιας υγείας, των ευπαθών ομάδων, της οικονομίας ή της κοινωνίας, αλλά και πιο ειδικά, την προστασία και στήριξη των εργαζομένων και της απασχόλησης» (βλ. σχετ. άρθρα και κείμενα, σε φύλλα της ΕΠ και στο www.okde.gr).

Μέσα από αυτόν τον χρόνο, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, έχουν βιώσει ήδη μέσα από την σκληρή καθημερινότητά τους, τον πραγματικό χαρακτήρα των μέτρων «προστασίας και στήριξης». Το κόστος που καλείται να πληρώσει η ελληνική κοινωνία είναι πλέον ήδη πολύ μεγάλο:

α) Οι 130 θάνατοι λόγω covid-19 στο πρώτο δίμηνο της πανδημίας, έχουν φτάσει σε περίπου 5.600!

β) Η οικονομική κρίση επιδεινώθηκε από την πανδημία και βρίσκεται σε παροξυσμό: η μεταποίηση καταρρέει, υπάρχει συνεχής μείωση επενδύσεων, περίπου το 1/3 των επιχειρήσεων, ιδιαίτερα των μικρών, προβλέπεται να βάλουν λουκέτο. Ανεργία, υποαπασχόληση και καλυμμένη ανεργία διογκώνονται τρομερά. Υπάρχουν τεράστιες απώλειες εισοδημάτων σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες μισθωτών, ελεύθερων επαγγελματιών, αυτοαπασχολούμενων, μικρών και μεσαίων εμπόρων, βιοτεχνών κ.λπ., που δεν μπορούν να αναπληρωθούν είτε από τα 534 ευρώ το μήνα (την «αποζημίωση ειδικού σκοπού») ή από τα 399,25

ευρώ το μήνα (τη «βασική αποζημίωση του ταμείου ανεργίας»), για όσους και όσες, και για όσο διάστημα τα «δικαιούνται», ή από τις «αναστολές» πληρωμών των κάθε είδους χρεών. Χρέη κάθε είδους που συσσωρεύονται και πνίγουν την πραγματική οικονομία και την κοινωνία.

γ) Οι επιθέσεις της κυβέρνησης με τις συνεχείς ΠΝΠ για την επιβολή των παραπάνω, έχει πλέον πάρει ξεκάθαρα μια άλλη μορφή, με στόχο, τη βίαιη περιστολή εργασιακών, συνδικαλιστικών, δημοκρατικών δικαιωμάτων και ατομικών ελευθεριών. Από τις απαγορεύσεις της κυκλοφορίας πέρασε στη νομοθέτηση παρεμπόδισης και απαγόρευσης των συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων. Ακολούθησαν οι καθολικές απαγορεύσεις συγκεντρώσεων στις 17/11/2020 και 6/12/2020 και η ωμή βία.

Όλα αυτά, καταδεικνύουν τις προθέσεις τους για δικτατορικές μεθόδους διακυβέρνησης, για ένα Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, **για να επιβάλλουν τα σχέδιά τους**, για να συντρίψουν **τα δικαιώματά μας**, δηλαδή τις ζωές μας. Μια θλιβερή κοινωνική μειοψηφία, δηλαδή το μεγάλο κεφάλαιο, τραπεζίτες, τοκογλύφοι και δανειστές, νεοφιλελεύθεροι και μνημονιακοί, θέλουν να προληπτικά να καταστείλουν τις αντιστάσεις και τις αντιδράσεις. Σε αυτή την προσπάθειά τους, χρησιμοποιούν την κρίση του εργατικού κινήματος, τα δόγματα της «υπεροχής» της «αγοράς» και της «ατομικής ευθύνης», την ίδια την πανδημία, την άποψη των «λοιοξιολόγων» και τα ΜΜΕ που ολημερίς και με το αζημίωτο προπαγανδίζουν συνεχώς και για κάθε πρόβλημα, το πόσο χειρότερα είναι τα πράγματα κάπου αλλού, αγνώνοντας συστηματικά και σκόπιμα το τι γίνεται πραγματικά στη χώρα μας!

Μέσα στον Ιανουάριο του 2021, μετά

τον κυβερνητικό «ανασχηματισμό», και με αφορμή την ανάληψη του υπουργείου Εργασίας από τον Κωστή Χατζηδάκη, ξεκαθαρίστηκε ότι μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2021 θα προχωρήσουν τα σχέδιά τους για «νέες μεταρρυθμίσεις» – βλέπε «νέα» αντεργατικά μέτρα. Καταρχήν, εντός Φεβρουαρίου, θα κατεβάσουν «νομοσχέδιο για τον εκσυγχρονισμό της αγοράς εργασίας» (10ωρο, υπερωρίες, συνδικαλιστικό νόμο κ.λπ.), και στη συνέχεια θα κατεβάσουν σχέδιο νόμου για τη μεταρρύθμιση της νέας επικουρικής ασφάλισης (για πλήρως ανταποδοτικό και κεφαλαιοποιητικό σύστημα για τους νέους ασφαλισμένους).

Τα δικαιώματά μας δεν θα αφήσουμε να καταργηθούν - Πραγματικά και ουσιαστικά μέτρα προστασίας

Ενάντια στον πραγματικό κίνδυνο της πανδημίας, της οικονομικής κρίσης και της αφαίρεσης των όποιων δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Ενάντια στην υποτιθέμενη υπεροχή της επονομαζόμενης οικονομίας της αγοράς και της άποψης των ειδικών επιστημόνων, και στα προβλήματα και απειλές που δεν είναι φυσικά, τεχνικά, επιστημονικά, αλλά είναι βαθιά κοινωνικά και πολιτικά, χρειάζεται, οι **εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα**, να επιλέξουμε τον δικό μας δρόμο. Να κάνουμε μια τομή στην σκέψη και στην δράση μας. Να απαιτήσουμε, να διεκδικήσουμε και να επιβάλλουμε **πραγματικά και ουσιαστικά μέτρα προστασίας. Για την υγεία, την εργασία και το εισόδημα όλων** όσων πλήττονται, αλλά και **για την παιδεία, τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες**. Ο δρόμος αυτός δεν είναι εύκολος αλλά είναι ο

μοναδικός. Δεν πρέπει απλά να εμποδίσουμε ή να ανατρέψουμε έναν νόμο, πρέπει να παλέψουμε για:

- Επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις και για όλο το διάστημα της ανεργίας, ίσο τουλάχιστον με τον βασικό μισθό.
- Απαγόρευση των απολύσεων.
- Σταθερή και πλήρη απασχόληση, κατάργηση κάθε είδους ελαστικής, μερικής απασχόλησης.
- Μείωση των εβδομαδιαίων ωρών εργασίας, χωρίς μείωση αποδοχών. Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους.
- Δημόσια, καθολική και δωρεάν ασφάλιση για όλους.
- Απαγόρευση πλειστηριασμών και εξώσεων σε εργατικές και λαϊκές κατοικίες.
- Εφαρμογή μέτρων προστασίας κάθε είδους, στους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους, σε σχολεία, σχολές, πλατείες, δρόμους και γειτονίες.
- Κοινωνικό και εργατικό έλεγχο παντού.

Κανείς άλλος, εκτός από εμάς τους ίδιους, δεν μπορεί να επιβάλλει τα παραπάνω μέτρα, γιατί εμείς είμαστε η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, οι παραγωγοί κάθε υλικού, πνευματικού και ηθικού πλούτου, γιατί εμείς είμαστε που λειτουργούμε την οικονομία, τα νοσοκομεία, την καθαριότητα, τις συγκοινωνίες, την διανομή τροφίμων, το ντελίβερι, τις τηλεπικοινωνίες κ.λπ. Εμείς, με Επιτροπές Αλληλοβοήθειας, Αλληλεγγύης, Αγώνα και Ελέγχου, όπου ζούμε και εργαζόμαστε, να ξεκινήσουμε με τα παραπάνω. Ξεκινώντας από τα πιο στοιχειώδη και αναγκαία για να μην βυθιστούμε στην φτώχεια, την εξαθλίωση και την απόγνωση, έτσι ώστε να παλέψουμε και για άλλα πράγματα. Όμως, ας πέσουμε στην μάχη για να αποτρέψουμε την καταστροφή στην οποία μας οδηγούνε.

Ανοιχτά Σχολεία με πραγματικά μέτρα υγιεινής και προστασίας

Μετά από σχεδόν 3 μήνες που τα σχολεία όλων των βαθμίδων έμειναν κλειστά, και μετά από 3 εβδομάδες από την επαναλειτουργία δημοτικών και νηπιαγωγείων, ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση το άνοιγμα των Γυμνασίων σε όλη την επικράτεια και των Λυκείων στις περιοχές που δεν είναι «κόκκινες». Το τελευταίο μέτρο είναι πραγματικά πρωτάκουστο: δημιουργεί μαθητές 2 ταχυτήτων, ειδικά στη Γ' Λυκείου, που στο τέλος της χρονιάς θα δώσουν πανελλαδικές. Έχει προηγηθεί σειρά παλινωδιών και αντιφατικών ενεργειών από κυβέρνηση και υπουργείο Παιδείας, δηλώσεις που εξοργίζουν μαθητές, εκπαιδευτικούς, γονείς – και φανερώνουν πλήρη ανικανότητα αλλά και αδιαφορία για την παροχή ισότητας, ουσιαστικής μόρφωσης και υγειονομικά ασφαλούς φοίτησης για όλα τα παιδιά.

Κροκοδείλια κυβερνητικά δάκρυα

Οι δηλώσεις «Τα παιδιά μας πρέπει να επανέλθουν στο φυσικό τους χώρο» μόνο οργή μπορούν να προκαλέσουν, όταν έχουν αποκαλυφθεί πλήρως οι κυβερνητικές προτεραιότητες, που ουδεμία σχέση έχουν με την υποχρέωση του κράτους να μορφώνει τη νεολαία. Προηγήθηκε η επαναλειτουργία δημοτικών-νηπιαγωγείων για να μην χρει-

άζεται οι εργαζόμενοι γονείς να παίρνουν άδειες και να «επιβαρύνουν» τους εργοδότες, ενώ προτάχθηκε το άνοιγμα του λιανεμπορίου αντί των σχολείων των υπόλοιπων βαθμίδων.

1 χρόνος χωρίς κανένα μέτρο για να μείνουν τα σχολεία ανοιχτά

Με την εξ' αποστάσεως «διδασκαλία», έχουν καθηλώσει μαθητές και εκπαιδευτικούς μπροστά σε κινητά, τάμπλετ και (στην καλύτερη περίπτωση) σε οθόνες υπολογιστών, αδιαφορώντας για τις ολέθριες συνέπειες στη μόρφωση και την ψυχοσωματική ανάπτυξη των παιδιών. Από την αρχή της σχολικής χρονιάς, αρνούνται, ότι θέτει το μαθητικό κίνημα και οι εκπαιδευτικοί για μείωση μαθητών ανά τμήμα (έως 15), προσλήψεις αναγκαίου προσωπικού (εκπαιδευτικοί, καθαρίστριες), εξεύρεση κατάλληλων κτιρίων. Δεν πραγματοποιούν επαναλαμβανόμενα μαζικά δωρεάν τεστ, οπότε δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία για τη μετάδοση του κορονοϊού στα σχολεία. Η Κεραμέως ανακοινώνει κατασκευασμένα στοιχεία για να στηρίξει την αντιεπιστημονική της εκτίμηση ότι «η λειτουργία των σχολείων είναι ασφαλής, γιατί ο κορονοϊός δεν μεταδίδεται μέσα σε τάξεις» λίγων τετραγωνικών, όπου στοιβάζονται 27 μαθητές. Παίζει κορώνα-γράμματα την υγεία εκπαιδευτικών, μαθητών και

των οικογενειών τους. Για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, ξεφούρνισε την περιβόητη πλατφόρμα δειγματοληπτικών τεστ σε εκπαιδευτικούς και μαθητές από 16 ετών και πάνω(!), εντελώς άχρηστη για έγκαιρη διάγνωση και για ασφαλή λειτουργία των σχολείων. Οι εμβολιασμοί προχωρούν με ρυθμούς χελώνας, χωρίς καμία πρόβλεψη για τους εκπαιδευτικούς.

Τυχοδιωκτικό άνοιγμα

Το υπουργείο **δεν εφαρμόζει κανένα από τα απαραίτητα μέτρα, ούτε καν τη λειτουργία εκ περιτροπής ή σε βάρδιες**. Πασχίζει να παρουσιάσει ότι όλα βαίνουν φυσιολογικά (τηλε-μαθήματα, απουσίες, διαγωνίσματα, βαθμοί, έλεγχοι επίδοσης), ενώ στο νομοσχέδιο για τα ΑΕΙ προβλέπει αναπλήρωση των χαμένων(;) ωρών με περικοπές των διακοπών. Ανακοινώνει μέτρα ανεφάρμοστα, που καταντούν γελοία, π.χ. είσοδος των μαθητών από διαφορετικές πόρτες (που είτε δεν υπάρχουν είτε οι μαθητές θα ανέβουν ταυτόχρονα από τις ίδιες σκάλες), διαφορετικά διαλείμματα ανά ομάδες (με πάνω από 300 παιδιά στα συγκροτήματα όπου συστεγάζονται πολλά σχολεία) κ.ά. **Πολύ σύντομα, με μαθηματική ακρίβεια, οδηγούμαστε σε εκ νέου κλείσιμο των σχολείων**. Μοναδική υπεύθυνη γι' αυτή την επικίνδυνη κατάσταση είναι η κυβέρνηση, που ως μόνο μέτρο

προστασίας έχει εφεύρει το λουκέτο και την ανέξοδη εξ' αποστάσεως «εκπαίδευση», **την εξίσωσή της με τη ζωντανή εκπαιδευτική διαδικασία**. Η επιλογή αυτή χτυπά το δικαίωμα για καθολική και δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά. Εντίνει τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών και απαξιώνει τον ρόλο τους, όπως και την ίδια την εκπαιδευτική διαδικασία (μετατρέποντάς τη σε στείρα αναμετάδοση πληροφοριών, σε reality show με μαθητές και εκπαιδευτικούς σε κοινή θέαση).

Ενόψει του «**τρίτου κύματος**» της πανδημίας αλλά και της **λαίλαπας αντιεκπαιδευτικών-αντεργατικών νόμων, εκπαιδευτικοί, μαθητές, φοιτητές και γονείς, με πνεύμα συλλογικότητας και αλληλεγγύης, κόντρα στο επικίνδυνο παραμύθι της «ατομικής ευθύνης» και της δολοφονικής κυβερνητικής πολιτικής (6.000 νεκροί, χιλιάδες άνεργοι, ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης), να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας. Με επιτροπές αγώνα και κινητοποιήσεις να απαιτήσουμε να μείνουν σχολεία και πανεπιστήμια ανοιχτά, με όλα τα απαραίτητα μέτρα ασφαλών λειτουργίας – και να υπερασπίσουμε το δημόσιο δωρεάν σχολείο και πανεπιστήμιο για όλη τη νεολαία.**

ΑΝΤΙΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Οι κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο των Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη

Τις τελευταίες εβδομάδες, οι νεολαιίστικες κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο έκαναν βήματα εμπρός στο σπάσιμο των χουντοαπαγορεύσεων και της τρομοκρατίας, δίνοντας ένα χαστούκι στην κυβέρνηση. Ο συνεχής εκφοβισμός της ΕΛΑΣ προς τους φοιτητές, με χαρακτηριστική την απαγόρευση των συναρθροίσεων άνω των 100 ατόμων, επενέργησε αντίθετα, μαζικοποίησε τις διαδηλώσεις πανελλαδικά, ειδικά στις 28/1 και 4/2. Αυτές ήταν μεγαλύτερες από τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις του 2019 ενάντια στη σύνδεση «αξιολόγησης» των ΑΕΙ με την χρηματοδότησή τους.

Παρόλο που η μαζικότητα είναι αυξημένη, η συνείδηση των φοιτητών δεν έχει φτάσει στο «σημείο βρασμού», ώστε να φαίνεται ότι ξεκινάει άμεσα μια ολική σύγκρουση με την κυβέρνηση. Βαραίνουν ακόμα η απογοήτευση από τον ΣΥΡΙΖΑ, μια συντηρητικοποίηση και σύγχυση, ένα σοκ από τα λόκνταουν και την αυξημένη καταστολή. Ενώ έχουμε μαζικές κινητοποιήσεις, δεν ισχύει το ίδιο για τις Γενικές Συνελεύσεις, φανερώνοντας ότι: α) Τα κλειστά πανεπιστήμια βοηθάνε την κυβέρνηση: δεν συγκεντρώνονται οι φοιτητές, δεν δημιουργούνται κέντρα αγώνα με καταλήψεις κ.λπ. β) Το «τρίπτυχο Συνέλευση-Κατάληψη-Διαδήλωση», μόνιμη πολιτική δεκαετιών των ΕΑΑΚ, έχει γίνει στείρο και ουσιαστικά έχει περιοριστεί μόνο στο τρίτο στοιχείο, αυτή την στιγμή τουλάχιστον.

Αν δεν «γυρίζει ο διακόπτης» και οι συσχετισμοί δεν μεταστρέφονται άμεσα υπέρ του κινήματος, αυτό οφείλεται σε πολύ μεγάλο βαθμό και στην εκφυλιστική στάση των ΠΚΣ/ΚΝΕ και ΕΑΑΚ, που η στάση τους ταυτίζεται όλο και περισσότερο. Αλληλοακολουθούνται στο απόλυτο τίποτα, χωρίς τον παραμικρό σχεδιασμό. Μέσα στη θολούρα, κάνουν κοινά πλαίσια σχεδόν παντού, χωρίς καμία πρόταση πέραν της τελετουργικής συμμετοχής στην εβδομαδιαία πορεία. Έχουν κολλήσει στις «συμβολικές κινητοποιήσεις» και «συσκέψεις ΦΣ», δηλαδή μαζέματα σχεδόν αποκλειστικά αριστερών αντιπροσώπων. Μεταχειρίζονται τους φοιτητικούς συλλόγους σαν μαγαζάκια, ζήτημα αν ξέρει έστω ένας ανένταχτος φοιτητής πότε και που συνεδριάζει το ΔΣ (που εκλέχθηκε σχεδόν πριν δύο χρόνια), ποιες είναι οι «δράσεις» του συλλόγου κ.λπ.

Γραφειοκράτες σε αδιέξοδο, παλιοί (ΚΝΕ)...

Είναι χρόνια γνωστή η γραφειοκρατική λειτουργία της ΠΚΣ/ΚΝΕ στο φοιτητικό κίνημα, προσπαθώντας πάντα να το στρέψει σε «ειρηνικές διαμαρτυρίες» και εκτονώσεις, δίνοντας διαπιστευτήρια νομιμοφροσύνης στο σύστημα. Θεωρούσε και θεωρεί το κίνημα μια υπόθεση αντιπροσώπων, που πρέπει να ελέγχονται από την ίδια – διαφορετικά υποτιμάει και δυσφημεί όποια κίνηση ή έκρηξη ξεσπάει. Η τεράστια επίθεση της κυβέρνησης καθιστά αυτή την πολιτική ολοένα πιο ανίκανη και επικίνδυνη. Οι διασπαστικές πορείες της ΠΚΣ τις πρώτες βδομάδες έδειξαν την απομόνωσή της, καθώς ήταν σημαντικά μικρότερες (ως ασήμαντες) μπροστά στον υπόλοιπο κόσμο. Αφού είδε ότι «δεν της βγαίνει», έτρεξε για κοινά πλαίσια με τα ΕΑΑΚ και να τρυπώσει στα μπροστινά πανό, παζαρεύοντας μαζί τους. Αποδεικνύοντας έτσι μεγάλη αδυναμία να διαχειριστεί την κατάσταση και ότι η ίδια βρίσκεται σε μεγάλη κρίση.

... και νέοι (ΕΑΑΚ)

Τα ΕΑΑΚ (όπου έχουν κυριαρχήσει οι αχαρκτήριστες ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ, πράγμα που αποκαλύπτει μια μεγάλη αποτυχία της νΚΑ), έχουν σαστίσει από τις εξελίξεις. Δεν έχουν κανένα πολιτικό εφόδιο να αντιμετωπίσουν τη ριζικά αλλαγμένη κατάσταση που διαμορφώνεται στην εκπαίδευση, τη νεολαία, συνολικά τον ελληνικό καπιταλισμό. Μετά από ένα μεγάλο διάστημα απραξίας ή «διαδικτυακής» ανάλωσης, βλέπουν πλέον... διέξοδο στη σύμπραξη με την ΚΝΕ, σε όλα τα επίπεδα, πράγμα που σφραγίζει τα πολιτικά όρια και το μέλλον τους. Εμφανίζουν φοιτητικούς συλλόγους-φαντάσματα, αρνούνται μανιωδώς έναν συντονισμό των γενικών συνελεύσεων, επιδίδονται σε «αγωνιστικές αποφάσεις των ΦΣ» συμπλέγοντας με στιδήποτε λέει η ΚΝΕ. Η ενεργοποίηση των ίδιων των φοιτητών έχει γίνει κενό γράμμα για τους κατά τα άλλα «αμεσοδημοκράτες» των ΕΑΑΚ. Επιδιώκουν να περνάνε γραφειοκρατικά τα πάντα από τα χέρια των «ΦΣ», των ΔΣ ή των «λίγων εκλεκτών και μυημένων» των πολυδιασπασμένων σχημάτων τους. Κατά τ' άλλα, είναι οι πιο δραστήριοι στην «ηλεκτρονική πραγματικότητα» (διαδικτυακές εκδηλώσεις, υπογραφές κ.λπ.).

Το ίδιο ισχύει στη διαρκή τους αναζήτηση

συμμάχων στην «εκπαιδευτική κοινότητα» (εδώ κρατάει καλά το ίσο και η ΑΡΕΝ), σε συγκλήτους και καθηγητικό κατεστημένο. Μια στόχευση το λιγότερο κοντόφθαλμη, καθώς (εκτός από μεμονωμένες περιπτώσεις) αυτοί δεν θα διστάσουν να εφαρμόσουν τα μέτρα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο – και σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί εκεί να κρέμονται οι ελπίδες της πορείας του φοιτητικού κινήματος.

Η απροθυμία των ΕΑΑΚ να καλλιεργήσουν έστω κάποιες βασικές προϋποθέσεις για το πέρασμα των αποφάσεων στη βάση των φοιτητών, με πρόσχημα ακόμα και τον... κορονοϊό (ναι, ακούστηκαν κι αυτά!), δείχνει την τραγική χρεοκοπία της πολιτικής τους. Σήμερα αυτή είναι πιο χτυπητή από ποτέ λόγω της σφοδρότητας της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, της επίθεσης στην εκπαίδευση και τη νεολαία.

Ένα σχέδιο πάλης και ανασυγκρότησης

Οι νίκες των κινημάτων (χαρακτηριστικά τα φοιτητικά κινήματα 2006-07) πάντα είχαν δομές αυτοοργάνωσης που συσπείρωναν ένα δυναμικό και το προετοιμάζαν για τη σύγκρουση. Αυτό δίνει στο κίνημα άλλες διαστάσεις, μετατρέπει τον φοιτητή από «περαστικό» μιας διαδήλωσης σε μάχιμο, ενεργό υποκείμενο, δίνει αυτοπεποίθηση σε όσους αγωνίζονται και αυτοί αφομοιώνουν καλύτερα τις εμπειρίες των αγώνων. Και ενώ σήμερα αυτά τα εργαλεία είναι απαραίτητα όσο ποτέ, γιατί η επίθεση είναι από τις πιο «μαύρες» στη μεταπολιτευτική ιστορία, όχι μόνο έχουν παραγκωνιστεί, αλλά γυρνάμε πιο πίσω ακόμα και από τον Οκτώβρη-Νοέμβριο του 2019 (όπου αυτά τα μέσα χρησιμοποιούνταν μεν, ωστόσο ήδη στρεβλά). Ο κίνδυνος είναι σοβαρός (όπως δείχνει και η εμβληματική επίθεση διάλυσης των φοιτητικών συλλόγων από την Κεραμέως), αν το κίνημα δεν βρει απαντήσεις μέσα από τέτοια όργανα, κάποια στιγμή θα το καταπνίξει η απογοήτευση και η καταστολή.

Η ΣΣΠ έχει μια απλή, σταθερή θέση: Να σπάσουμε το αντιφοιτητικό λόκνταουν της

κυβέρνησης, ανοίγοντας εμείς οι ίδιοι τις σχολές, με την Αυτοοργάνωσή μας σε συνελεύσεις, επιτροπές, συντονιστικά – Αγώνας Διάρκειας, προετοιμασία και ανύψωσή του ως το επίπεδο μιας αγωνιστικής έκρηξης-Εξέγερσης ενάντια στην κυβέρνηση. Την ούλτρα νεοφιλελεύθερη αποφασιστικότητα του Μητσοτάκη πρέπει να την τσακίσουμε, με τον μοναδικό εφικτό τρόπο: Οικοδομώντας ένα κέντρο αγώνα, που θα σχεδιάζει και θα αναπτύσσει έναν τέτοιο ανυποχώρητο προσανατολισμό. Έτσι διαμορφώνονται πραγματικοί συσχετισμοί, έτσι –στη βάση επιτροπών σε κάθε σχολή και ενός συντονιστικού γενικών συνελεύσεων– μπορούν να συσσωρευτούν δυνάμεις, να ξεδιπλωθεί ένας αγώνας διάρκειας, δράσεις σε δρόμους και γειτονιές κ.λπ.

Πάνω σε μια τέτοια ενότητα, αγωνιστική, όχι εκλογικίστικη ή γραφειοκρατικών μηχανισμών, στις συνελεύσεις και σχολές καλέσαμε σε συμπόρευση και ενιαίο μπλοκ, πέρα από ανούσιες αντιπαραθέσεις «πλαισίων». Ιδιαίτερα καλέσαμε νΚΑ, ΑΡΕΝ, Αγωνιστικές Κινήσεις σε μια τέτοια κίνηση. Δυστυχώς, με ευθύνη κυρίως των δύο πρώτων, η πρόταση αγνοήθηκε (με μικρή εξαίρεση τη Θεσσαλονίκη). Όμως, όσο κι αν πολλοί δεν το βλέπουν ή εθελουφλούν, άλλος δρόμος δεν υπάρχει πια, σήμερα που απειλείται να πέσει ταφόπλακα στο δημόσιο πανεπιστήμιο και τους φοιτητικούς συλλόγους. Θα συνεχίσουμε να είμαστε παρόντες σε κάθε μικρή ή μεγάλη αντίσταση, προτάσσοντας μια πραγματική ενότητα και μια έμπρακτη ριζοσπαστική πολιτική για το κίνημα – αυτή που θα φέρει την τελική νίκη!

■ Χάρης Μ.

Η δημόσια δωρεάν εκπαίδευση στο στόχαστρο της κυβερνητικής πολιτικής

Ενώ εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα βρίσκονται αντιμέτωποι με μια πρωτοφανή υγειονομική κρίση, τον παροξυσμό και τα τραγικά αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης και μια χωρίς προηγούμενο επίθεση στα εργασιακά και δημοκρατικά δικαιώματα, η υπουργός Παιδείας αξιοποιεί την πανδημία και το λόκνταουν, τα κλειστά σχολεία και πανεπιστήμια για να νομοθετήσει και να εφαρμόσει πλήρως το σύνολο της νεοφιλελεύθερης ατζέντας της κυβέρνησης για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Από την αρχή της σχολικής χρονιάς, δεν έχει γίνει από την κυβέρνηση καμία ουσιαστική ενέργεια (μαζικά διαγνωστικά τεστ, δωρεάν υγειονομικό υλικό, μείωση αριθμού μαθητών ανά αίθουσα και πρόσληψη εκπαιδευτικών, πρόσληψη επιπλέον προσωπικού καθαριότητας κ.ά.) για την αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας στην εκπαίδευση και την ασφαλή λειτουργία των σχολείων. Το μόνο που έκανε είναι να θέσει σε αναστολή λειτουργίας τις σχολικές μονάδες για ένα με-

γάλο χρονικό διάστημα, εξαναγκάζοντας το σύνολο της εκπαιδευτικής κοινότητας σε εξ' αποστάσεως «εκπαίδευση». Τα προβλήματα που παρουσιάστηκαν ήταν πολλά (εκπαιδευτικά, τεχνικά, παιδαγωγικά, ψυχολογικά κ.ά.), με κυριότερο τη μη ισότιμη πρόσβαση, τον αποκλεισμό ενός μεγάλου αριθμού μαθητών/τριών από την όποια εκπαιδευτική διαδικασία λόγω έλλειψης εξοπλισμού και σύνδεσης στο διαδίκτυο. Οι συνθήκες δεν ήταν φυσιολογικές, αλλά εγκλεισμού και απαγορεύσεων, ανεργίας και απώλειας εισοδημάτων των γονέων, συνεχούς κινδύνου τόσο από την ίδια την πανδημία όσο και από τις τρομακτικές επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης. Το υπουργείο Παιδείας, αντί να ασχοληθεί με όλα αυτά, λίγο πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων καλεί τους εκπαιδευτικούς να καταχωρίσουν όλες τις απουσίες, να βάλουν «τηλε-διαγνώσματα» και να καταθέσουν βαθμολογίες, σαν να μην τρέχει τίποτα.

Στο 28 Σεπτεμβρίου, η κυβέρνηση βάζοντας στο στόχαστρο τα συνδικαλιστικά δι-

καιώματα των εκπαιδευτικών, είχε ψηφίσει τροπολογία με την οποία οι εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια των εκπαιδευτικών θα διεξάγονται με ηλεκτρονική ψηφοφορία. Η απάντηση των Ομοσπονδιών (ΟΑΜΕ, ΔΟΕ) ήταν να αρνηθούν τη διαδικασία και να καλέσουν τους εκπαιδευτικούς σε αποχή από τις εκλογές, με μεγάλη επιτυχία.

Χωρίς καθυστέρηση, στα τέλη Δεκεμβρίου 2020, ψηφίζεται νέος νόμος για την Επαγγελματική Εκπαίδευση, Κατάρτιση και Δια Βίου Μάθηση (4763/2020). Ο νόμος ενσωματώνει πλήρως τις κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ, την περιβόητη έκθεση Πισσαρίδη («Σχέδιο Ανάπτυξης για την Ελληνική Οικονομία») και φυσικά τις υποδείξεις του ΣΕΒ. Ο ρόλος που καλείται να παίξει η επαγγελματική εκπαίδευση είναι η διαμόρφωση φθηνού εργατικού δυναμικού σύμφωνα με τις ανάγκες του χρεωκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού, κατά παραγγελία των «κοινωνικών εταίρων» (επιχειρηματιών) και των περιφερειάρχων, δημάρχων κ.λπ. Οι αντιδραστικές τομές που φέρνει αυτός ο

νόμος είναι, κυρίως, η θεσμοθέτηση της μεταγυμνασιακής κατάρτισης και η εισαγωγή νέου τρόπου εκπαίδευσης, που βασίζεται στη Μαθητεία.

Αυτά τα μέτρα κορυφώνονται, μέχρι στιγμής, στο νέο νομοσχέδιο έκτρωμα των Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη για τα ΑΕΙ (διαγραφές φοιτητών, πανεπιστημιακή αστυνομία, πειθαρχικά, μείωση εισακτέων κ.λπ.) Θα ακολουθήσει η προσπάθεια της κυβέρνησης να εφαρμόσει πλήρως την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και αμέσως μετά την ατομική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού. Όλοι οι Σύλλογοι Διδασκόντων, μέσα στο Φεβρουάριο θα έρθουμε αντιμέτωποι, για άλλη μια φορά, με την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Με όπλο την απεργία/αποχή, πρέπει για άλλη μια φορά να αρνηθούμε κάθε είδους αξιολόγηση, όπως κάνουμε εδώ και 20 χρόνια, που όλες οι προσπάθειες επιβολής της απέτυχαν.

■ Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

Εκπαίδευση και Νεολαία στην γκιλοτίνα - Πανεπιστήμια και σχολεία για λίγους «άριστους»

Η υγειονομική και οικονομική κρίση έχει πολλαπλές όψεις. Για τους νέους, εργαζόμενους και φτωχούς φέρνει ανεργία και εξαθλίωση, ενώ η υγεία διακυβεύεται λόγω της εγκληματικής κυβερνητικής πολιτικής. Για τη ΝΔ είναι «ευκαιρία» να ψηφίσει και εφαρμόσει σειρά αντiekπαιδευτικών και αντεργατικών μέτρων. Η νέα όξυνση της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού εντείνει τη μανία του Μητσοτάκη και του συρφετού του, ώστε να ολοκληρώσουν το συντομότερο την πιο σκληρή ταξική επίθεση εδώ και 50 χρόνια. Στο στόχαστρο έχει μπει και πάλι η εκπαίδευση. Η κυβέρνηση σπάει την επίθεση σε ξεχωριστά νομοσχέδια, αλλά αν κανείς τα συνθέσει και τα τοποθετήσει στο «κάδρο» του χρεωκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού, τα συμπεράσματα είναι σαφή. Σχολεία και πανεπιστήμια θα λειτουργούν με ιδιωτικοοικονομικούς όρους, η εκπαίδευση θα αποτελεί εμπόρευμα. Μπροστά στα χρέη, τη «διάσωση» των επιχειρήσεων, τους εξοπλισμούς, η παιδεία αποτελεί περιττό έξοδο για τις (νεο)μνημονιακές προτεραιότητες. Νέο «κρούσμα» της νεοφιλελεύθερης πανδημίας το τελευταίο νομοσχέδιο (κατατέθηκε αρχές Φλεβάρη), με 3 άξονες: νέος τρόπος εισαγωγής στα πανεπιστήμια, πανεπιστημιακή αστυνομία, διαγραφές φοιτητών.

Ο νέος τρόπος εισαγωγής είναι πολύπλοκος. Με βάση τον μέσο όρο κάθε επιστημονικού πεδίου, θα υπολογίζεται η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ – πολύ σκληρότερο από τη βάση του 10, αφού βάση θα μπορεί να αποτελεί και το 13), με ισχύ σε κάθε τμήμα του πεδίου. Έπειτα, κάθε τμήμα επιλέγει έναν συντελεστή (80–120%), καθορίζοντας αυτόνομα τη δική του ΕΒΕ και ταυτόχρονα καθορίζει συντελεστές ανά μάθημα. Οι μαθητές καταθέτουν μηχανογραφικά σε δύο φάσεις. Στην πρώτη, έχουν εξαιρετικά περιορισμένες επιλογές (μόλις 10% του αριθμού των τμημάτων του πεδίου). Αυτά τα πολλαπλά φίλτρα θα κόβουν αυτομάτως πάνω από το 50% των μαθητών, προφανώς αυτούς από τα φτωχότε-

ρα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Στη δεύτερη φάση, οι «κομμένοι» θα καταθέτουν εκ νέου μηχανογραφικό «για να διεκδικήσουν κενές θέσεις» – μόνο αν τέτοιες έχουν περισσέψει, μιας και δεν διασφαρνίζεται ο καθορισμός του αριθμού των εισακτέων. Η Κεραμέως έχει εξαγγείλει ήδη κλείσιμο πολλών τμημάτων και σχολών, που σημαίνει αυτόματη μείωση των θέσεων εισαγωγής. Για όσους «τυχερούς» περάσουν στο πανεπιστήμιο, υπάρχει ο επιπλέον σκόπελος της βάσης μεταγραφής. Ακόμη κι αν πληροί κανείς τα κριτήρια, μεταγραφή θα γίνεται δεκτή μόνο αν έχει συγκεντρώσει πάνω από συγκεκριμένα μόρια (2.750 κάτω από την ΕΒΕ του τμήματος προς μεταγραφή).

Ο ταξικός αποκλεισμός ξεκινά αρκετά νωρίτερα και βαφτίζεται «επιλογή». Η Τράπεζα Θεμάτων κάνει το Λύκειο εξαιρετικά δυσπρόσιτο. Όποιος νέος δεν μπορεί να ξοδέψει χιλιάδες ευρώ σε φροντιστήρια και τρία χρόνια στο εξεταστικό κάτεργο της Κεραμέως, έχει την «επιλογή» των μεταγυμνασιακών Σχολών Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΣΕΚ). Εκεί θα δουλεύει από τα 15, με δικαιώματα και μισθούς μαθητείας – δηλαδή ψίχουλα, ως σύγχρονος δούλος – για να «μάθει την τέχνη». Ένα μοντέλο φτηνής κατάρτισης, απόκτησης ίσα ίσα λίγων δεξιοτήτων, αριστοκρατικής φιλοσοφίας «κάθε κατεργάρης στην ταξική του θέση». Που οδηγεί σε απώλεια των γενικών γνώσεων, διάλυση του μορφωτικού και τεχνικού επιπέδου της νεολαίας και της κοινωνίας – μάλιστα, στην εποχή υποτίθεται μιας «τεχνολογικής επανάστασης», όπως διατυμπανίζουν οι κυβερνητικοί νεοφιλελεύθεροι!

Όλα τα μέτρα κλωθογυρίζουν γύρω από την ιδιωτικοποίηση–εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης. Μείωση χρηματοδότησης και σύνδεσή της με την αξιολόγηση, ενίσχυση της «αυτονομίας» σε όλα τα επίπεδα, βάζουν σχολεία και πανεπιστήμια να λειτουργούν με όρους επιχείρησης, φέρνοντας τα διδάκτρα προ των πυλών. Άλλωστε αυτά σκιαγραφούνται στην έκθεση Πισσαρίδη, για όσους φοιτητές ξεπερνούν τα «προβλεπόμενα» έτη

σπουδών. Έτσι, οι διαγραφές φοιτητών (πέρα από μέτρο πειθαρχησης, καταστολής και αδρανοποίησης του φοιτητικού κινήματος) είναι και προπομπός της μετατροπής των ΑΕΙ σε Πανεπιστήμια ΑΕ – για τις επιχειρήσεις, «ο χρόνος είναι χρήμα»!

Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου σφράγισε το δικαίωμα στη δημόσια–δωρεάν εκπαίδευση, έδωσε τεράστια ώθηση στο κίνημα για τη διασφάλισή του. Αν παρά τα σκληρά πλήγματα πολλές κατακτήσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση μένουν όρθιες ως σήμερα, είναι γιατί εργαζόμενοι και νεολαία τις υπερασπίστηκαμε μαχητικά. Η κυβέρνηση προσπαθεί να τις ξηλώσει, πιεσγωνίζοντάς μας στη δεκαετία του 1950 και το μετεμφυλιακό καθεστώς. Επιστρατεύουν κάθε νεοφιλελεύθερο μηχανισμό και απόβρασμα, προπαγανδίζουν την «αριστεία», «αξιοκρατία», «ατομική ευθύνη», τον κανιβαλικό ανταγωνισμό. Αλλά εφόσον αδυνατούν να πείσουν, προσπαθούν να επιβληθούν με το ραβδί. Γι' αυτό κατάργησαν το Άσυλο και το δικαίωμα στη διαδήλωση, ετοιμάζονται να απαγορεύσουν τις απεργίες και τον μαχητικό εργατικό συνδικαλισμό, φέρνουν πανεπιστημιακή αστυνομία και πειθαρχικά συμβούλια–φοιτητοδικεία.

Ιδρύεται αστυνομικό σώμα 1.500 ειδικών φρουρών, που θα περιφέρεται ένοπλο και θα επεμβαίνει μέσα στα πανεπιστήμια, και πειθαρχικό συμβούλιο, που θα δικάζει κάθε «παραβάτη». Οι διατάξεις φωτογραφίζουν «κομπιά» το φοιτητικό κίνημα: συνελεύσεις, καταλήψεις, κινητοποιήσεις κ.λπ. Ο Χρυσοχοϊδής ήταν σαφής: με την πανεπιστημιακή αστυνομία, κανείς δεν θα τολμά να κάνει καταλήψεις! Ο υφυπουργός Παιδείας Α. Συρίγος «θύμισε» ότι «από το 1969 είχε ιδρυθεί αστυνομικό τμήμα μέσα στα πανεπιστήμια», αποκαλύπτοντας τη χουντική νοοτροπία της κυβέρνησης.

Η Κεραμέως έχει ήδη ανακοινώσει νόμο χτυπήματος–διάλυσης των φοιτητικών συλλόγων. Θέλουν να τσακίσουν το φοιτητικό κίνημα, τις πιο δημοκρατικές και αγωνιστικές του διαδικασίες (συνελεύσεις, επιτροπές

κατάληψης και αγώνα, συντονιστικά κ.ο.κ.), στοχεύοντας ιδιαίτερα στη ραχοκοκαλιά του, την άκρα και ριζοσπαστική αριστερά.

Όλα αυτά περνάνε από έναν οχετό αποπολιτικοποίησης και ατομικοποίησης της νεολαίας, που προσπαθούν να στρέψουν ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης – εξού και το «πολιτικά ουδέτερο» ενιαίο ψηφοδέλτιο. Η κυβέρνηση προσπαθεί να μετατρέψει τους συλλόγους από όργανα πάλης και πολιτικοποίησης της νεολαίας σε απολίτικα μορφώματα στα πρότυπα της ΔΑΠ–ΟΝΝΕΔ (πάρτι, σημειώσεις, πελατειακές σχέσεις κ.λπ.), που θα προωθούν τις πολιτικές και θα καλλιεργούν την παρακμιακή ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού. Συλλόγους με απρόσωπες τηλε–ψηφοφορίες, χωρίς ζωντανές συζητήσεις και διάλογο, καταργώντας το δικαίωμα στην πολιτική έκφραση. Που θα ελέγχονται έμμεσα ή άμεσα από το κράτος, θυμίζοντας επταετία, καταργώντας κάθε έννοια αυτονομίας και ανεξαρτησίας των συλλόγων.

Όλα αυτά εντάσσονται στο συνολικό κυβερνητικό σχέδιο για «Νόμο και Τάξη». Αστυνομία σε κάθε σπιθαμή του χάρτη, καταστολή και τρομοκρατία για οποιόν (σκέφτεται να) αγωνιστεί. Συνοδεύεται από ακραία ιδεολογική επίθεση ενοχοποίησης της κοινωνίας, με την «ατομική ευθύνη». Ειδικά η νεολαία είναι βασικός στόχος. Ο ρόλος της στην πυροδότηση εκρήξεων και εξεγέρσεων είναι αδιαμφισβήτητος, κρίνοντας και από τις παγκόσμιες εξελίξεις, γι' αυτό η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να την γονατίσει.

Οι πρόσφατες διαδηλώσεις δείχνουν ότι υπάρχουν δυνατότητες το φοιτητικό κίνημα να αντεπιτεθεί. Χρειάζεται όμως μια άλλη, κατάλληλη πολιτική και σχέδιο. Όσα γκλομπ κι αν στρέψει εναντίον μας η κυβέρνηση, θα συνεχίσουμε να διεκδικούμε τα θεμελιώδη δικαιώματά μας μέχρι τέλους! Θέλουμε λεφτά για υγεία, παιδεία, μισθούς, όχι για αστυνομία, επιχειρήσεις, χρέη, εξοπλισμούς! Ή αυτοί ή εμείς!

■ Δανάη Γ.

Γιάννενα – Επιτροπή Υπεράσπισης των 23 Διωκόμενων Φοιτητών

Ανυποχώρητος αγώνας, μέχρι την απόσυρση των διώξεων και τη διαγραφή των προστίμων

Η Επιτροπή κλείνει δύομηνη μίνες λειτουργίας και συνεχίζει να δίνει τον αγώνα ενάντια στις διώξεις, τα πρόστιμα, την καταστολή, αλλά και για την ανάδειξη της εγκληματικής ευθύνης της κυβέρνησης στη διαχείριση της πανδημίας.

Προσπαθεί να συνδέσει τον αγώνα ενάντια στον περιορισμό και την κατάργηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενάντια στην προσπάθεια να ενοχοποιηθεί η νεολαία και οι εργαζόμενοι με το αντικοινωνικό δόγμα της «ατομικής ευθύνης», ενάντια στην επιχείρηση να αξιοποιηθεί η πανδημία για να εφαρμοστεί μια σειρά από αντιδημοκρατικά, αντεργατικά και αντiekπαιδευτικά μέτρα.

Με την δράση μας, προσπαθούμε να καταδείξουμε ότι την ίδια στιγμή που πάνω από 5.900 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους από την πανδημία, η κυβέρνηση αντί να ενισχύσει το ΕΣΥ επενδύει ένα πακτωλό χρημάτων στους μηχανισμούς καταστολής και επιβάλλει χουντοαπαγορεύσεις. Επί της ουσίας οικοδομεί ένα αστυνομικοκρατούμενο κράτος, με μοναδικό στόχο τη θωράκιση ενάντια στον βασικό της εχθρό: τους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων. Γι' αυτό με πρόσχημα την πανδημία επιδιώκει να βάλει «στον γύψο» κάθε κινητοποίηση με συλλήψεις διώξεις, πρόστιμα, κυνηγητό και ξυλοδαρμούς διαδη-

λωτών. Προσπαθεί να επιβάλλει ένα «νέο ιδιώνυμο» απέναντι σε όποιον σηκώνει κεφάλι και διεκδικεί: Καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, ενίσχυση του ΕΣΥ, περισσότερες ΜΕΘ, εργατικά δικαιώματα, πραγματική ενίσχυση και προστασία των εργαζομένων.

Παλεύουμε και απαντάμε συλλογικά και αγωνιστικά για την παύση όλων των διώξεων και τη διαγραφή των εξοντωτικών προστίμων για όλους τους αγωνιστές, δίνοντας το βάρος στην κινηματική και πολιτική υπεράσπιση. Στα πλαίσια αυτά συνεχίζουμε να οικοδομούμε ένα μέτωπο αλληλεγγύης για την οικονομική, νομική, πολιτική και ηθική στήριξη όλων των διωκόμενων αγωνιστών, μέσα από Συλλόγους, Σωματεία, επιτροπές. Στα πλαίσια αυτά ενδεικτικά οργανώσαμε κινητοποίηση στις 5/2 στην εφορία των Ιωαννίνων απαιτώντας τη διαγραφή των προστίμων, συμμετείχαμε στις διαδηλώσεις ενάντια στο νομοσχέδιο–έκτρωμα των Κεραμέως–Χρυσοχοϊδή και διεξάγουμε μια συνεχή καμπάνια ενημέρωσης. **Κομβικό σταθμό για την συνέχιση του αγώνα αποτελεί επίσης η διαδήλωση στις 6/2 ενάντια στην καταστολή, τα πρόστιμα και τις διώξεις.**

Εξαιτίας της επίμονης δράσης της Επιτροπής, την καμπάνια ενημέρωσης και καταδίκης του παρολίγον δολοφονικού ξυλοδαρμού των φοιτητών και της δημοσιοποίησης που πήρε

το θέμα, διατάχθηκε Ένορκη Διοικητική Εξέταση (ΕΔΕ) κατά των αστυνομικών για τα γεγονότα στις 17/11. Ωστόσο, δεν περιμένουμε ότι οι μηχανισμοί καταστολής της αστυνομίας μπορούν να «αυτο–εξυγιανθούν». Ιδιαίτερα στις μέρες μας, απολαμβάνουν ένα καθεστώς πλήρους ασυλίας και ατιμωρησίας. Παρά τον προσηματικό χαρακτήρα της διαδικασίας, αποτελεί μια σαφή «παραδοχή» ότι οι αστυνομικές δυνάμεις ξεπέρασαν ακόμα και τον εαυτό τους με το όργιο καταστολής ενάντια στους φοιτητές στις 17 Νοέμβρη. Γι' αυτό, άλλωστε, οι διαδηλώσεις ενάντια στο ν/σ Κεραμέως–Χρυσοχοϊδή στα Γιάννενα δεν αντιμετώπισαν εκτεταμένη καταστολή. Δεν υπάρχει, βέβαια, κανένα περιθώριο επανάπαυσης.

Ο δρόμος θα είναι μακρύς και δύσκολος

Δεν πρέπει να υπάρχει καμία αυταπάτη για επιστροφή στην «κανονικότητα» μετά το τέλος της πανδημίας. Όποιο δικαίωμα μπορούμε να διατηρήσουμε, θα είναι αυτό για το οποίο θα έχουμε παλέψει σκληρά. Η Επιτροπή προσπαθεί, με όλες τις δυνάμεις της, να αναπτύξει έναν αγώνα που θα υπερασπιστεί καταρχήν τους 23 αγωνιστές που διώκονται, αλλά θα συμβάλλει ταυτόχρονα στην ενίσχυση ενός κινήματος συνολικά ενάντια στην διογκούμενη καταστολή και αστυνομοκρατία. Είναι η παρουσία μας στον δρόμο και στις

δομές οργάνωσης του κινήματος που μ' αυτά θα υπερασπίσουμε τα δικαιώματά μας. Όσοι πριμοδοτούν «τηλεΔΣ» και δεν προσπαθούν να ανασυγκροτήσουν το κίνημα, όσοι περιμένουν μια άμβλυση της επίθεσης από πλευράς της κυβέρνησης ή ακόμα χειρότερα προσαρμόζονται στο καθεστώς «νόμου και τάξης», στρώνουν το δρόμο για μεγαλύτερες υποχωρήσεις.

Συνεχίζουμε με όπλο την ενότητα στην δράση και με μαχητικά μέσα πάλης (απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις). Να δημιουργήσουμε παντού ένα κίνημα συμπαράστασης που υπερασπίζεται τους διωκόμενους φοιτητές και κάθε αγωνιστή. Να παλέψουμε μαζί με όλους όσους θέλουν, στην πράξη, ένα ταξικό μέτωπο εργαζομένων, φοιτητών και νέων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων που θα παλεύει και θα υπερασπίζεται στην πράξη τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Οι 23 διωκόμενοι φοιτητές στα Γιάννενα και το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύσσεται πανελλαδικά προς όλους τους διωκόμενους αγωνιστές δείχνουν το δρόμο: Ανυποχώρητος αγώνας για Ψωμί, Υγεία, Παιδεία, Ελευθερία.

■ Αλέξης Μπρέντας - μέλος της Επιτροπής Υπεράσπισης των 23 Διωκόμενων Φοιτητών

ΗΠΑ

Ο νέος πρόεδρος αντιμέτωπος με την κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού

Τα γεγονότα του τελευταίου μήνα, με την εισβολή στο Καπιτώλιο και την ανάληψη της προεδρίας από τον Μπάιντεν σε μία σιδερόφρακτη Ουάσινγκτον [1] θα μπορούσαμε να πούμε ότι κλείνουν έναν πρώτο κύκλο αποσταθεροποίησης για το αστικό πολιτικό σκηνικό των ΗΠΑ και εγκαινιάζουν μία νέα φάση συνολικής κρίσης για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

■ Δημήτρης Γκ.

Πιο συγκεκριμένα, σε ότι αφορά τα γεγονότα της 6ης Γενάρη, όσο και αν η εισβολή στο Καπιτώλιο συνιστά μία σχεδιασμένη ενέργεια με πουτιστικά χαρακτηριστικά, ο χαρακτηρισμός της ως πραξικόπημα είναι υπερβολικός εφόσον οι Τραμπιστές δεν έλεγχαν τον κρατικό μηχανισμό ούτε επεδίωκαν την απόσπαση του.[2]

Παρόλα αυτά ήταν μία πρώτης τάξης επίδειξη δύναμης που αποσκοπούσε στο να κάνει σαφές ότι ο Τραμπισμός σαν πολιτικό ρεύμα έχει έρθει για να μείνει, έχοντας πρακτικά διχοτομήσει τους Ρεπουμπλικάνους, απειλώντας ακόμη και με απόσχιση και δημιουργία νέου κόμματος.[3] Η ευφορία των Δημοκρατικών για την αποδυνάμωση του αντιπάλου τους δεν θα διαρκέσει αφού αυτό αφαιρεί από το πολιτικό τοπίο το δίλημμα-παγίδα: «Ψηφίστε εμάς για να μην έρθει ο Τραμπ» που έφερε το ρεκόρ ψήφων στους Δημοκρατικούς και που κρατά πειθαρχημένες τις φυγόκεντρες τάσεις στο εσωτερικό τους.

Ακόμη χειρότερα, ο Μπάιντεν έχει εκλεγεί με μία ατζέντα αντί-Τραμπ που αναγκαστικά φλέρταρε με τα συνθήματα του εργατικού και αντιρατσιστικού κινήματος. Έτσι ενώ δεν μπορεί από την μία να αγνοήσει εντελώς αυτά τα συνθήματα, από την άλλη θα πρέπει να αρχίσει άμεσα να «ξεπληρώνει» την στήριξη των καπιταλιστικών κολοσσών της Γουόλ Στρίτ, της Σίλικον Βάλεϊ και του Χόλιγουντ και την χρηματοδότηση ρεκόρ που του εξασφάλισαν. Αν όμως κάτι χαρακτηρίζει τον Μπάιντεν στην σχεδόν 50ετή πολιτική διαδρομή του είναι οι «κωλοτούμπες» ανάμεσα στην στήριξη αντιδραστικών νομοθετημάτων και τις ψευτοφιλελεύθερες φανφάρες των Δημοκρατικών.

Το πρόγραμμα των 100 πρώτων ημερών είναι υπερβολικά μετριοπαθές και προδιαγράφει τα όρια και του επιτελείου του Μπάιντεν, του οποίου τα πρόσωπα ταυτίζονται σχεδόν με το δοκιμασμένο

και καταδικασμένο από τις μάζες, προσωπικό της προεδρίας Ομπάμα. Τα πρώτα προεδρικά διατάγματα, με τα οποία επαναφέρει τις ΗΠΑ στη συμφωνία του Παρισιού για το κλίμα, διακόπτει την κατασκευή του τείχους στα σύνορα με το Μεξικό και καθορίζει πολιτική για την αντιμετώπιση της πανδημίας δεν είναι παρά στοιχειώδεις κινήσεις λογικής απέναντι στον οικονομικό και κοινωνικό παραλογισμό που δημιούργησε ο Τραμπ. Τα κρατικά μέτρα στήριξης της οικονομίας που ανακοίνωσε, στοχεύουν στην ενίσχυση του ιδιωτικού τομέα με βάθος 4ετίας και με εκτιμώμενο όφελος στο ΑΕΠ 1%. Όμως αυτά ούτε κατά διάνοια δεν αρκούν για να αμβλύνουν την κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που οξύνεται ταχύτατα με την πτώση του ΑΕΠ το 2020 να αγγίζει το 5%, το δημόσιο χρέος να έχει φτάσει το 110% του ΑΕΠ, με τους περίπου 4.000 νεκρούς τη μέρα από την πανδημία Covid-19, τους περίπου 27 εκατ. άνεργους, τα περίπου 29 εκατ. υποσιτιζόμενων, τα ρατσιστικά πογκρόμ της αστυνομίας. Την ίδια στιγμή οι κοινωνικές ανισότητες συνεχίζουν να βαθαίνουν σε μια χώρα που το 5% του πληθυσμού κατέχει το 80% του πλούτου. Τί έχει να αντιτάξει ο Μπάιντεν απέναντι σε αυτές τις κραυγαλέες αντιφάσεις; Ότι εφαρμόζουν οι απανταχού νεοφιλελεύθεροι. Μέτρα επιδοματικής πολιτικής «πτωχοκομείου» και «στήριξης της κατανάλωσης» δηλαδή συσσώρευση κρατικών χρεών προκειμένου να διασωθεί το καπιταλιστικό σύστημα, τα οποία υπονομεύουν τα δικαιώματα των εργαζομένων για τις επόμενες τρεις γενιές αλλά και οποιαδήποτε εναλλακτική πολιτική για την παραγωγή, την παραγωγική και οικονομική ανασυγκρότηση. Από την άλλη, η προεδρία Μπάιντεν, εκμεταλλευόμενη τα γεγονότα της 6ης Γενάρη, θα ανοίξει έναν νέο σκοτεινό κύκλο αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Σε ότι αφορά την εξωτερική πολιτική, η επιλογή προσώπων από τον Μπάιντεν επιβεβαιώνει την πολεμοχαρή φήμη των Δημοκρατικών με τους Άντονι Μπλίνκεν στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ, την Βικτόρια Νούλαντ υφυπουργό Εξωτερικών, τον Λόιντ Όστιν για αρχηγό Πενταγώνου, όλοι τους με προυπηρεσία σε πολέμους και πραξικοπήματα (Ιράκ, Λιβύη, Συρία, Ουκρανία κ.α.), εκφρασμένες ακραίες θέσεις ενάντια στη Ρωσία και την Κίνα και δεσμούς με το πανίσχυρο λόμπι της βιομηχανίας όπλων. Έτσι, οι δύο βασικές σταθερές για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό –που εγκαίνιασε η προεδρία Ομπάμα και καθιέρωσε η προεδρία Τραμπ– δεν πρόκειται να πειραχθούν. Αντίθετα, θα ενισχυθούν τόσο η επαναδιαπραγματεύση όλων των σχέσεων σε βάρος των αντα-

γωνιστών των ΗΠΑ όσο και μετατόπιση του στρατηγικού κέντρου βάρους τους στη ΝΑ Ασία και την Κίνα. Δεν πρόκειται να κοπάσει ο εμπορικός και οικονομικός πόλεμος μιας και προεκλογικά ο Μπάιντεν το τόνιζε διαρκώς, όπως και το χτύπημα της Ρωσίας, το οποίο θα κλιμακωθεί. Η προσπάθεια βελτίωσης των σχέσεων με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, και η νεκρανάσταση του ΝΑΤΟ από το κόμα στο οποίο το είχε ρίξει ο Τραμπ είναι κινήσεις απαραίτητες για αυτή την κλιμάκωση.

Στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής, η βασική τομή της προεδρίας Τραμπ, η επιθετική πολιτική ενάντια στο Ιράν είναι πια ανέφικτο να αλλάξει αφού σε συνδυασμό με τη διαμόρφωση της κατάστασης στη Συρία έχει σπρώξει ανεπιστρεπτί το Ιράν προς την Κίνα και την Ρωσία. Έτσι, η πολιτική ανεπιφύλακτης στήριξης του Ισραήλ και του άξονα του με τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα και η ως εκ τούτου, εξολόθρευση των Παλαιστινίων θα συνεχιστεί. Πρέπει να γίνει σαφές ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα πρέπει να συγκρατήσει την Τουρκία σε μια στοίχιση με τα συμφέροντά του. Επομένως η στάση έναντι της Ελλάδας θα καθοριστεί, για άλλη μια φορά, σαν αντανάκλαση της πολιτικής της Ουάσινγκτον προς την Άγκυρα και ανάλογα με τον βαθμό πίεσης που θέλει να της ασκήσει. Αυτό διευκρινίζεται διότι μια σειρά δηλώσεων στενών συνεργατών του Μπάιντεν εναντίον του Ερντογάν προκαλεί υπερφίαλες ελπίδες στους ντόπιους «αναλυτές-παπαγάλους» των αστικών ΜΜΕ ότι η νέα αμερικανική διακυβέρνηση θα κλιμακώσει τις κυρώσεις για την αγορά από την Τουρκία των ρωσικών S-400 ή θα αναθερμάνει τις σχέσεις με τους Κούρδους της Συρίας. Όμως ο Λευκός Οίκος γνωρίζει καλά ότι μία κλιμάκωση των κυρώσεων θα έχει συνέπειες στην οικονομία της Τουρκίας που θα την

Ε την αλισμού

στρέψουν ακόμη περισσότερο προς τη Ρωσία, το Ιράν και την Κίνα. Προφανώς, θα προσπαθήσει να τις αποφύγει, αν τελικά οι κινήσεις προσέγγισης Τουρκίας-Ισραήλ που διαφάνηκαν το 2020 δεν οδηγήσουν σε αλλαγή στάσης και σε άδειασμα του ελληνικού καπιταλισμού.

Συνοψίζοντας, οι αντιφάσεις με τις οποίες είναι αντιμέτωπος ο Μπάιντεν στην αρχή ακόμη της προεδρίας του είναι τεράστιες και δισεπίλυτες. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει διανύσει ήδη μια 4ετία αποδυνάμωσης, γνωρίζει την μεγαλύτερη αστάθεια από την εποχή του εμφυλίου στο εσωτερικό του ενώ είναι σε υποχώρηση σε μια σειρά από μέτωπα στο εξωτερικό. Η διεθνής αξιοπιστία του, ειδικά μετά την 6η Γενάρη, έχει πληγωθεί και δεν του επιτρέπει να επιβάλλει με ομαλό τρόπο τις επιλογές του. Οι κίνδυνοι από τους σπασμούς της κρίσης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι ορατοί και τρομακτικοί, ακριβώς διότι είναι δύσκολο να ανακόψει με οικονομικά και πολιτικά μέσα την άνοδο της Κίνας. Η έλλειψη παγκόσμιας αστικής ηγεσίας μετατρέπεται στη νέα «κανονικότητα» που θα κινείται προς τις συγκρούσεις, τον πόλεμο, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Όμως η κρίση του παγκόσμιου χωροφύλακα δεν γεννά μόνο «σκοτάδια», όσο αυτή βαθαίνει, τόσο θα δημιουργούνται στρατηγικά κενά και θα εμφανιστούν νέες εστίες αγώνων, εξεγέρσεων και επαναστάσεων –κάποιες μέσα και στις ίδιες τις ΗΠΑ– που οι φλόγες τους θα φωτίσουν ξανά τον πλανήτη.

Υποσημειώσεις

[1] (βλ. άρθρο:«ΗΠΑ: ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΡΑΜΠΙΣΜΟΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥΣ» στο παρών φύλλο).

[2] Είναι γνωστό πια ότι επί 9 μήνες ο Τραμπ επεδίωκε τέτοιου είδους συνεννοήσεις με μερίδες του Πενταγώνου και του αμερικανικού κεφαλαίου προκειμένου να μην πραγματοποιηθούν ούτε εκλογές αλλά είναι εξίσου γνωστό ότι αυτές δεν κατέληξαν στο επιθυμητό για τον ίδιο αποτέλεσμα.

[3] Ενδεχόμενο που θα σηματοδοτούσε ανεπανάληπτη κρίση για το αμερικανικό αστικό πολιτικό σύστημα, για το οποίο ο δικομματισμός είναι συστατικό στοιχείο, ασφαλής δικλείδα εναλλαγής της εξουσίας και ασφαλής τρόπος αποσυμπίεσης της δυσaréσκειας των μαζών.

ΗΠΑ: ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΡΑΜΠΙΣΜΟΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥΣ

Η εισβολή οπαδών του Τραμπ στο Καπιτώλιο στις 6 Ιανουαρίου, ήταν μια emphatic επίβεβαίωση της πολιτικής κρίσης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της «δημοκρατίας» του, των ρήξεων και εκρήξεων στο εσωτερικό της αστικής τάξης, της διαίρεσης/πόλωσης στην κοινωνία.

Η έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης με πυροδότη την πανδημία covid-19, σάρωσε γρήγορα την σαθρή οικονομική ευφορία της περιόδου Τραμπ. Η πολυεπίπεδη κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η αποτυχία αναστροφής της από τα αστικά επιτελεία, γεννούν γιγάντιες κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις, που το 2020 εκφράστηκαν με το δολοφονικό «σαφάρι» Αφροαμερικανών από την αστυνομία και το γιγάντιο κίνημα «Black Lives Matter», που κινητοποίησε 25 εκατ. ανθρώπους σε όλη τη χώρα με μαχητικές διαδηλώσεις και έδωσε στον Τραμπ σημαντικό χτύπημα, μαζί με την πανδημία. Λόγω αυτών των δύο παραγόντων, ο Τραμπ έχασε τις πιο πολωμένες εκλογές στις ΗΠΑ τα τελευταία 100 χρόνια.

Η τακτική Τραμπ

Από το καλοκαίρι, ο Τραμπ αντιμετώπισε την «άρνηση» του κατεστημένου να ακολουθήσει την ακραία τακτική του που βασίζονταν σε μια υποτίμηση του συσχετισμού των τάξεων. Δεν κατάφερε να κατεβάσει τον στρατό στους δρόμους ενάντια στο κίνημα «Black Lives Matter» ενώ το φθινόπωρο, αντιλαμβανόμενος το «εχθρικό κλίμα» λόγω του κινήματος και των βαριών επιπτώσεων της πανδημίας, επιχείρησε να αναβάλλει τις εκλογές με πρόσχημα τον covid-19 και συνάντησε εκ νέου την άρνηση του κατεστημένου. Ωστόσο, ακόμη και πριν τις εκλογές διατύπωσε επίσημα την καταγγελία περί νοθείας των εκλογών εξαιτίας των επιστολικών ψήφων, αμφισβητώντας ουσιαστικά τον ψηφισμένο εκλογικό νόμο. Προχώρησε σε διορισμούς δικών του προσώπων σε θέσεις κλειδιά, όπως στο Ανώτατο Δικαστήριο. Αμφισβήτησε σε δεκάδες πολιτείες τα αποτελέσματα των εκλογών, με ενστάσεις και προσφυγές, και διαμόρφωσε τη γραμμή «μας έκλεψαν τις εκλογές».

Σε αυτή την γραμμή συντάχτηκαν και αρκετοί Ρεπουμπλικάνοι και το 50% των ψηφοφόρων του κόμματος. Ως την ημέρα (6 Ιανουαρίου) που θα γινόταν η επίσημη ανακήρυξη του Μπάιντεν, Ρεπουμπλικάνοι βουλευτές και γερουσιαστές έλεγαν πως θα αρνηθούν να επικυρώσουν την εκλογή, αν δεν διαταχθεί έρευνα για εκλογική νοθεία.

Στις 6 Ιανουαρίου έγινε η εισβολή περίπου 2.000 οπαδών του Τραμπ στο Καπιτώλιο, με 5 νεκρούς και καθυστέρηση της διαδικασίας επικύρωσης για πολλές ώρες. Χαρακτηριστικά των ημερών αυτών, η δημόσια επιστολή 10 πρώην υπουργών Άμυνας που καλούσαν τον στρατό να μην αναμειχθεί στις πολιτικές διαφορές, η άρνηση του υπουργείου Άμυνας να στείλει δυνάμεις για την προστασία του Καπιτωλίου τις πρώτες ώρες των επεισοδίων και η αποστολή εθνοφρουράς με παρέμβαση του αντιπροέδρου Πενς ώρες αργότερα, η «φιλική» διάθεση μεγάλου μέρους των δυνάμεων καταστολής προς τους εισβολείς (ακροδεξιοί, ναζιστές, ρατσιστές κ.α.) στο Καπιτώλιο, που αρκετοί ήταν ένοπλοι, η πολιτική κάλυψη των ακροδεξιών από τον Τραμπ που κατηγορήσε, σαν άλλος Γκαίμπελς, τους... αντιφασίστες για τα επεισόδια στο Καπιτώλιο!

Οι εικόνες από το Καπιτώλιο έκαναν τον γύρο του κόσμου, σκορπώντας φόβους στα αστικά επιτελεία και τροφοδοτώντας εκατομμύρια ειρωνικά σχόλια για την «ποιότητα» της αμερικάνικης Δημοκρατίας. Η ορκωμοσία Μπάιντεν ήταν απλά η επιβεβαίωση της γιγάντιας κρίσης. Υπό τον φόβο νέων διαδηλώσεων από ένοπλους υποστηρικτές του Τραμπ, η Ουάσιγκτον οχυρώθηκε με 25.000 στρατό και αστυνομία. Με ελέγχους και μπλόκα σε όλα τα μέσα μεταφοράς και τις εισόδους της πόλης,

με το FBI να ελέγχει εξονυχιστικά ακόμα και τους άντρες της εθνοφυλακής, το κέντρο της πόλης αποκλεισμένο με φράκτες και οχήματα. Όπως εύστοχα παρατήρησαν βετεράνοι του Ιράκ, το κέντρο της Ουάσιγκτον ήταν ίδιο με την «πράσινη ζώνη» στην Βαγδάτη! Ο Τραμπ που δεν παρέστη στην ορκωμοσία, δήλωσε πώς «θα ξανάρθουμε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο», αποδεχόμενος μεν την ήττα του αλλά συνεχίζοντας τον πόλεμο.

Ο πολιτικός εξτρεμισμός του Τραμπ και το εκλογικό του αποτέλεσμα (πήρε 74 εκατ. ψήφους από 63 εκατ. το 2016 και έχασε ουσιαστικά για 230.000 ψήφους σε 4 πολιτείες-κλειδιά), τον καθιστούν κυρίαρχο στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Κυρίως γιατί έχει συσπειρώσει μια μεγάλη εκλογική βάση στο πρόσωπό του (Τραμπισμός) και έχει καταφέρει να κινητοποιεί χιλιάδες – με αιχμή οργανωμένες ακροδεξιές ομάδες που τον στηρίζουν. Η κατηγορία του προς το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα ότι δεν τον στηρίξε αρκετά, έχει μεταβληθεί σε ανοικτή απειλή πως θα ιδρύσει νέο «Πατριωτικό Κόμμα» και θα διασπάσει τους Συντηρητικούς. Με αυτόν τον υπαρκτό εκβιασμό, θα προσπαθήσει να κυριαρχήσει απόλυτα στο εσωτερικό του κόμματος. Αν θα το καταφέρει, εξαρτάται από αρκετούς παράγοντες, αλλά σίγουρα θα αποτελεί πλέον μια πολύ ισχυρή τάση είτε εντός του κόμματος είτε χώρια, είτε ακόμα και τα δύο μαζί.

Στη μέγγενη οι Δημοκρατικοί

Το ιστορικό υψηλό των Δημοκρατικών στις εκλογές με 81 εκατ. ψήφους, εκφράζει κυρίως ψήφο ενάντια στον Τραμπ. Το φιλολαϊκό δημοκρατικό προσωπείο του Μπάιντεν, βασίστηκε στον υπερτονισμό από τους Δημοκρατικούς των τραμπικών υπερβολών. Στην ουσία, αυτοί με τις ψεύτικες υποσχέσεις και την αρρωστημένη εξυπηρέτηση των ελίτ, ισχυροποίησαν τον Τραμπ. Τώρα έχουν να αντιμετωπίσουν την πολύπλευρη κρίση των ΗΠΑ, με το πιστόλι στον κρόταφο.

Το βάθος της κρίσης θα σκορπίσει γρήγορα τις πολιτικές των Δημοκρατικών στον αέρα, ενώ θα ακολουθήσουν την σκλήρυνση της καταστολής (με πρόσχημα την εγχώρια τρομοκρατία) ως τη μόνη απάντηση στις ταξικές διεκδικήσεις. Στο εξωτερικό, θα ακολουθήσουν τις βασικές γραμμές Τραμπ. Διάρκη όξυνση με Κίνα, Ρωσία, Ιράν, στήριξη Ισραήλ και συμμάχων τους στην Μέση Ανατολή με προσπάθεια προσεταιρισμού Τουρκίας, επίθεση σε Βενεζουέλα κ.λπ. Και όπως βεβαιώνει η ιστορία, μάλλον θα αποδειχτούν πιο πολεμοχαρείς από τους Ρεπουμπλικανούς. Οι στόχοι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού θα βρίσκουν πρόσκομμα στην διαρκή συνολική του υποβάθμιση έναντι της Κίνας και στην απώλεια του ρόλου της κυρίαρχης ιμπεριαλιστικής ηγεσίας, που σφραγίστηκε και από τα γεγονότα στο Καπιτώλιο.

Η οργάνωση/μαζικοποίηση/ομογενοποίηση του κινήματος στην βάση ενός μεταβατικού/σοσιαλιστικού προγράμματος, με την επικράτηση μιας εργατικής επαναστατικής ηγεσίας/κόμματος, έξω και ενάντια στο Δημοκρατικό κόμμα και την επιρροή του, θα μπορούσε να αποδειχθεί αποφασιστικός παράγοντας και παραμένει η δικιά μας ελπίδα.

■ Α.Φ.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ «ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑ» Να βάλουμε φρένο στην κοινωνική οπισθοδρόμηση

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

Το προσχέδιο «Αναμόρφωση του Οικογενειακού Δικαίου» (πιθανότατα έρχεται τον Φεβρουάριο προς ψήφιση) είναι μια ακόμη ακραία αντιδραστική μεταρρύθμιση, που πλήττει βάνουσα τα δικαιώματα του παιδιού και της γυναίκας-μητέρας, οδηγώντας σε οπισθοδρόμηση το Οικογενειακό Δίκαιο. Αφορά κυρίως στην «υποχρεωτική συνεπιμέλεια» του παιδιού και από τους δύο γονείς στις περιπτώσεις μη-συναινετικών διαζυγίων και ισόχρονη παραμονή του παιδιού και στους δύο εναλλάξ. Δηλαδή, σε διαζύγιο ή λύση συμφώνου συμβίωσης, προτείνεται η από κοινού άσκηση επιμέλειας και εναλλασσόμενη διαμονή του παιδιού, με δικαστική απόφαση, χωρίς να απαιτείται συμφωνία των γονέων.

Ακροδεξιοί και συντηρητικοί υποστηρικτές

Η υποχρεωτική συνεπιμέλεια προτάσσεται από τις πιο συντηρητικές δυνάμεις διεθνώς (ιταλική Λέγκα του Βορρά, ισπανικό Λαϊκό Κόμμα, ακροδεξιά Father Rights' Movement στις ΗΠΑ), που επιτίθενται σε εμβληματικές κατακτήσεις του γυναικείου κινήματος, όπως το δικαίωμα στην έκτρωση, τη νομοθεσία ενάντια στη βία κατά των γυναικών κ.λπ. Μ' αυτές συντάσσεται η κυβέρνηση! Στη χώρα μας, βρίσκουμε συλλόγους και μέσα κοινωνικής δικτύωσης όπως των «ενεργών μπαμπάδων», που προωθούσαν σταθερά την αλλαγή της νομοθεσίας. Είχαν προνομιακή μεταχείριση στα ΜΜΕ εδώ και μήνες. Έγιναν συνομιλητές της κυβέρνησης, συμμετέχοντας στη νομοπαρασκευαστική επιτροπή, αντίθετα με τον αποκλεισμό των φεμινιστικών συλλογικοτήτων (σύσσωμες αντιδρούν στην υποχρεωτικότητα της συνεπιμέλειας, όχι μόνο στην Ελλάδα).¹

Επικίνδυνη στέρηση του παιδιού από σταθερό περιβάλλον

Με το ισχύον Δίκαιο, τα δικαστήρια αναθέτουν την επιμέλεια σε έναν γονέα, συνήθως στη μητέρα. Εκτός του ότι οι πατέρες κατά πλειοψηφία δεν διεκδικούν επιμέλεια αλλά μόνο επικοινωνία με τα παιδιά, η παιδοψυχιατρική επιστήμη έχει αποδείξει τον άρρηκτο δεσμό μητέρας και παιδιού από την εμβρυακή ηλικία, που συνεχίζεται στην βρεφική ηλικία.

Αργότερα, τα άγχη των παιδιών διαφοροποιούνται, όχι όμως η ανάγκη τους για σταθερό σημείο αναφοράς. Η ομαλή ανάπτυξη κάθε παιδιού απαιτεί σταθερότητα περιβάλλοντος. Γι' αυτό ο υπάρχων νόμος προβλέπει **διαμονή με τον ένα γονέα και σταθερή επικοινωνία με τον άλλο**. Επιπρόσθετα, προβλέπει τη δυνατότητα από κοινού άσκησης μέριμνας και επιμέλειας, μόνο όμως όπου κρίνεται από το δικαστήριο ότι το επίπεδο σχέσεων των γονέων το επιτρέπει και με γνώμονα το συμφέρον του παιδιού – **όχι υποχρεωτικά και αδιακρίτως**.

Υποχρεωτική συνεπιμέλεια σημαίνει ότι το παιδί καλείται να προσαρμοστεί σε δύο ξεχωριστά υποσυστήματα, με διαρκή εναλλαγή προσώπων, σχέσεων, συνηθειών. Αυτό στερεί το απαραίτητο σταθερό περιβάλλον, αναστατώνει και απορρυθμίζει τη ζωή του, δημιουργεί διαρκή σύγχυση

και ανασφάλεια. Πολλές έρευνες δίνουν σαφείς ενδείξεις ότι στην κοινή επιμέλεια τα παιδιά ήταν συναισθηματικά πιο προβληματικά και συμπεριφέρονταν πιο διαταραγμένα, ενώ τα μεγαλύτερα αναμειγνύονταν περισσότερο στις γονεϊκές συγκρούσεις.

Το ψευδοσύνδρομο «γονικής αποξένωσης»

Οι υπέρμαχοι της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας ισχυρίζονται πως το παιδί αποξενώνεται από τον μη έχοντα την επιμέλεια πατέρα, πως μάλιστα αυτό συνιστά *κακοποίηση* – το λεγόμενο «*Σύνδρομο γονικής αποξένωσης*» (PAS)². Πρόκειται για μια αβάσιμη επιστημονικά θεωρία που απορρίπτεται από όλους τους διεθνείς οργανισμούς (συμπεριλαμβανομένου του ΠΟΥ) και δεν έγινε ποτέ αποδεκτό από την παγκόσμια επιστημονική κοινότητα. Οι υποστηρικτές του το επικαλούνται σε περιπτώσεις κακοποίησης της μητέρας, για να στοχοποιήσουν/ενοχοποιήσουν τη μητέρα-θύμα. Μια νοοτροπία που χρόνια τώρα αντιπαλεύει το φεμινιστικό κίνημα.

Από πούθενά δεν προκύπτει ότι η διαμονή του παιδιού με τον ένα γονέα προκαλεί αυτόματα σπάσιμο του δεσμού με τον άλλο. Αντίθετα, ο τελευταίος μπορεί να αναπτύξει εξίσου ισχυρές σχέσεις, αγάπης, συστηματικής και ουσιαστικής επικοινωνίας μαζί του. Αξιοποιώντας εποικοδομητικά το δικαίωμα επικοινωνίας μπορεί να διαμορφώσει μια υγιή γονεϊκή σχέση.

Συνεπιμέλεια σε συνθήκες ενδοοικογενειακής βίας!

Η ενδοοικογενειακή βία έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις, 50 γυναίκες στην ΕΕ δολοφονούνται κάθε εβδομάδα από νυν ή πρώην σύντροφό τους. Το προσχέδιο αγνοεί επιδεικτικά την ενδοοικογενειακή βία και κακοποίηση, με θύματα σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα τη γυναίκα και τα παιδιά. Η άσκηση της επιμέλειας δεν θα αφαιρείται με την έγκληση της μητέρας, αλλά μόνο μετά από τελεσίδικη δικαστική απόφαση της δικαιοσύνης, δηλ. 8 και παραπάνω χρόνια μετά. Στο μεσοδιάστημα, θύτης και θύμα καλούνται να συναποφασίζουν για το παιδί, στο πλαίσιο της συνεπιμέλειας. Αυτό σημαίνει γυναίκες (και μαζί παιδιά) που εγκλωβίζονται σε κακοποιητικούς γάμους, με τεράστιους κινδύνους για τη σωματική και ψυχική ακεραιότητά τους. Ακόμα πιο εξοργιστική είναι η πρόβλεψη αφαίρεσης επιμέλειας μόνο σε περίπτωση που ο γονέας είναι κακοποιητικός προς το παιδί, αγνοώντας την κακοποίηση της μητέρας.

Το παιδί σαν μέσο εκδίκησης

Ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, η Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού, αλλά και πάγια η νομολογία και δικαστική πρακτική απαιτούν κάθε απόφαση σχετική με το παιδί, να λαμβάνει υπόψη τη γνώμη του, ανάλογα με την ηλικία και την ωριμότητά του. Στο προσχέδιο της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας, το συμφέρον του παιδιού ταυτίζεται με την ισόχρονη παρουσία των δύο γονέων στην ανατροφή του, με μια προελημμένη απόφαση και γενική επιβολή, αγνοώντας

τις συνθήκες της διασπασμένης οικογένειας. Δεν γίνεται οιαδήποτε μνεία για την ακρόαση του παιδιού, τη στάθμιση του συμφέροντός του, αντίθετα αποκλείεται η εγκυρότητα της γνώμης του (ως καθοδηγούμενης). Πρόκειται για εργαλειοποίηση του παιδιού, που αντιμετωπίζεται όχι ως υποκείμενο με δικαιώματα, αλλά ως αντικείμενο χωρίς βούληση, μέσο διακανονισμού και ξεκαθαρίσματος λογαριασμών.

Υποκρισίες περί «ισότητας των φύλων»

Τεράστιο πωγύρισμα καταγράφτηκε το 2020 ως προς την ισότητα των δύο φύλων: διεύρυνση του χάσματος φτώχειας μεταξύ ανδρών και γυναικών, διπλασιασμός της εργασίας των γυναικών στο σπίτι (μεγαλύτερο βάρος φροντίδας αρρώστων ή παιδιών που δεν πήγαιναν σχολείο), μεγαλύτερη απώλεια θέσεων εργασίας και εισοδήματος στους κλάδους όπου εργάζονται κυρίως γυναίκες, αύξηση στις γυναικοκτονίες και γενικά της ενδοοικογενειακής βίας, αύξηση πρόωγων γάμων, του τράφινκινγκ και της σεξουαλικής εκμετάλλευσης (λόγω της φτώχειας και των κλειστών σχολείων), αύξηση σε ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες, θανάτους στον τοκετό ή την άμβλωση λόγω περιορισμένης πρόσβασης σε υγειονομικές υπηρεσίες κ.λπ.

Κυβέρνηση και υποστηρικτές της υποχρεωτικής συνεπιμέλειας μιλάνε για «*αποκατάσταση της ισότητας των φύλων*». Μια κυβέρνηση που αδιαφορεί για τις τρομακτικές ανισότητες, καταπιέσεις και διακρίσεις σε βάρος των γυναικών, που επιδεινώθηκαν με την όξυνση της κρίσης και την πανδημία. Η μείωση των κοινωνικών δαπανών, η διάλυση του «κράτους πρόνοιας» και των κοινωνικών υπηρεσιών, η φτωχοποίηση, η συντηρητικοποίηση, η εκτίναξη της ενδοοικογενειακής βίας και κακοποίησης όταν «μένουμε σπίτι», είναι αποτελέσματα της ακραίας νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Μητσοτάκη. Τώρα, πιστή στο «Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια»³, ετοιμάζεται με την υποχρεωτική συνεπιμέλεια να καταπατήσει ένα ακόμη δικαίωμα της μητέρας και του παιδιού.

Η συνεπιμέλεια νοείται αποκλειστικά ως συναινετική, με ισότιμους γονείς, πρόθυμους να συνεργαστούν. Η υποχρεωτική συνεπιμέλεια, **όχι μόνο παραβλέπει τις υπαρκτές κοινωνικές ανισότητες μεταξύ των δύο φύλων, αλλά τις ενισχύει**. Πατί στοχεύει σε περιπτώσεις που τα δύο μέρη έχουν βρεθεί σε αδιέξοδο χωρίς συνεννόηση -καθώς για τις υπόλοιπες υπάρχει ήδη συναινετική συνεπιμέλεια-, δίνοντας το δικαίωμα διαρκούς εμπλοκής του ενός στη ζωή του άλλου, επιβαρύνοντας τον γονέα που επιδιώκει να ξεφύγει από έναν καταπιεστικό/κακοποιητικό σύντροφο. Εν τέλει, αυτοί που απαιτούν την υποχρεωτική συνεπιμέλεια, που θέλουν δηλαδή να εξαναγκάσουν την πρώην σύζυγο σε συνεπιμέλεια, είναι αυτοί που έχουν χάσει ή δεν έχουν καμία ελπίδα για συναινετική συνεπιμέλεια, κυρίως λόγω συμπεριφοράς.

Ολοταχώς... πίσω

Το υπάρχον οικογενειακό δίκαιο στην Ελλάδα, που θεωρείται ένα από τα πιο προοδευτικά στην Ευρώπη, ρυθμίστηκε

με νόμο το 1983. Ο νόμος εκσυγχρόνισε βαθιά συντηρητικές νομοθεσίες, ικανοποιώντας πολλά από τα αιτήματα του γυναικείου – φεμινιστικού κινήματος σε μία χώρα με έντονα πατριαρχική οικογένεια και ισχυρή θέση της εκκλησίας μέχρι τότε. Ήταν κι αυτή μια από τις πολλές προοδευτικές μεταρρυθμίσεις, που θεσπίστηκαν στην Μεταπολίτευση σε εργασιακό και κοινωνικό επίπεδο: εργατική νομοθεσία, ΕΣΥ, αποποινικοποίηση της μοιχείας, πολιτικός γάμος, κατάργηση της προίκας, νομιμοποίηση των αμβλώσεων κλπ.

Αντίθετως, το προωθούμενο νομοσχέδιο επιχειρεί για πρώτη φορά στα τελευταία σαράντα χρόνια να αναθεωρήσει αυτό το οικογενειακό δίκαιο. Όπως και όλες οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις των τελευταίων χρόνων, που ξηλώνουν βασικά εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα της εργατικής τάξης και κατακτήσεις, εντάσσεται σε μια συνολικότερη επιχειρήση συντηρητικοποίησης της κοινωνίας και αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης.

Όσο βαθιάειν η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, βαθιάειν και η κρίση του θεσμού της οικογένειας, με αποτέλεσμα την όξυνση της ενδοοικογενειακής βίας, της κακοποίησης γυναικών και παιδιών, των διαζυγίων, φαινόμενα που πήραν τρομακτικές διαστάσεις με το ξέσπασμα της πανδημίας και τον εγκλεισμό στο σπίτι. Για την ανακούφιση αυτής της κατάστασης, δεν βοηθά η μετάθεση των ευθυνών της ανάπτυξης των παιδιών αποκλειστικά στους γονείς -και ιδιαίτερα στη μητέρα. Αυτή θα πρέπει να συνεπικουρείται σε αυτή την προσπάθεια από δομές υποστήριξης των γονιών και των παιδιών (με δημόσιους και δωρεάν παιδικούς σταθμούς, με κέντρα δημιουργικής απασχόλησης, με δημόσιες δομές κοινωνικής πρόνοιας για περιπτώσεις κακοποίησης), με την αύξηση του εισοδήματος (σταθερή δουλειά με αξιοπρεπείς απολαβές και συνθήκες εργασίας, γονικές άδειες, επιδόματα), ενισχύοντας τη δημόσια εκπαίδευση κ.α.

Συμπερασματικά: Η δυνατότητα και ο βαθμός της συνεπιμέλειας και της συνευθύνης των γονέων της διασπασμένης οικογένειας θα πρέπει να αποφασίζεται είτε με κοινή συναίνεση ή από το δικαστήριο κατά περίπτωση και ποτέ βάσει υποχρεωτικότητας. Η υποχρεωτικότητα της συνεπιμέλειας θα είναι ένα τραγικό βήμα κοινωνικής οπισθοδρόμησης σε βάρος των γυναικών και των παιδιών, γι' αυτό πρέπει να βρει απέναντι όλες τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος με στόχο ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΑΤΕΘΕΙ ΠΟΤΕ ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑ».

Υποσημειώσεις

1 Κάποιοι «ενεργοί μπαμπάδες» βρίσκονται στα δικαστήρια για κακοποίηση, ενώ προκαλούν ανατριχίλα οι μισογύνικες διαδικτυακές τοποθετήσεις τους!

2 Επινόηθηκε από τον Richard A. Gardner, ο οποίος θεωρεί αποδεκτές επιθυμίες όπως παιδοφιλία, νεκροφιλία, ζωοφιλία, κοπροφιλία κτλ!

3 Πριν ένα χρόνο, ο κυβερνητικός αντιπρόεδρος Αδωνις τοποθετούνταν σκοταδιστικά ενάντια στις εκτρώσεις για λόγους «επιβίωσης του Έθνους».

Αύξηση της θητείας – Ολομέτωπη επίθεση στη νεολαία

Το ΚΥΣΕΑ αποφάσισε την αύξηση της θητείας στον Στρατό Ξηράς κατά τρεις μήνες, από εννιά σε δώδεκα, εκτός και αν ο φαντάρος υπηρετήσει τη θητεία του ολόκληρη στα σύνορα, οπότε θα απολυθεί στους εννιά μήνες. Βεβαίως εννιά μήνες στην παραμεθόριο, με τις συνθήκες τρομερής εντατικοποίησης και τα αυξημένα έξοδα μέσα στις συνθήκες φτώχειας που ισχύουν, είναι ένα δυσβάσταχτο φορτίο, κοινωνικό, οικονομικό και ψυχολογικό. Επίσης εξετάζει στην συνέχεια και την υποχρεωτική στράτευση στα 18, ωστόσο διαρροές κάνουν λόγο ότι γενικευμένη εφαρμογή της στράτευσης στα 18 δεν μπορεί να γίνει, και ότι εξετάζεται στράτευση δύο ταχυτήτων. Δηλαδή όσοι μαθητές εισάγονται σε σχολές χρήσιμες για τον στρατό (γιατροί, πολιτικοί μηχανικοί, σε ειδικότητες Η/Υ κ.λπ.) θα παίρνουν αναβολή, ενώ οι υπόλοιποι θα στρατεύονται.

Η αύξηση της στρατιωτικής θητείας και η υποχρεωτική στράτευση στα 18 εντάσσονται: α) Σε ένα ευρύτερο σχέδιο έντασης και αναβάθμισης της καταστολής του εργατικού και λαϊκού κινήματος γενικά και ειδικότερα της νεολαίας. β) Στο πλαίσιο του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού, των πολέμο-κάπηλων και τυχодиωκτικών κινήσεων του ελληνικού καπιταλισμού αλλά και

των ευρύτερων ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών για την περιοχή.

Θέλουν να προσαρμόσουν την νεολαία στην βαρβαρότητα που έρχεται.

Η αύξηση της στρατιωτικής θητείας και η υποχρεωτική στράτευση στα 18 δεν μπορούν να μελετηθούν ασύνδετα από το νέο νομοσχέδιο Κεραμέως και Χρυσοχοϊδη για τα πανεπιστήμια αφού συνδυασμένα αποτελούν μια ολόπλευρη επίθεση ενάντια στην νεολαία. Από την μία αντί ο νέος να γνωρίζει την πανεπιστημιακή εκπαίδευση και γνώση, την ανεξαρτησία της φοιτητικής ζωής και την κριτική σκέψη, θα διαβαίνει την πύλη του στρατοπέδου, θα μπολιάζεται με τον милитарισμό και εθνικισμό, την ιεραρχία και την επιβολή του ισχυρού και του ανώτερου, τις αγγαρείες και τον παραλογισμό της καραβανάδικης γραφειοκρατίας. Μια καλή προετοιμασία πριν καν αντιμετωπίσει την ζούγκλα της «αγοράς εργασίας» του 8ώρου που τείνει προς 10 ωρο ή και 12ωρο, των μισθών φιλοδωρημάτων των 400 ή 300 ή και 200 ευρώ και της ανασφάλιστης εργασίας. Ή πριν να εισαχθεί σε ένα πανεπιστήμιο-φυλακή όπως το ονειρεύονται Χρυσοχοϊδης-Κεραμέως, με κάμερες παρακολούθησης παντού, με τον συνδικαλισμό, τις συνελεύσεις, τις διαμαρτυρίες και τις καταλήψεις απα-

γορευμένες δια ροπάλου και με όποιον συμμετέχει σε αυτές να διαγράφεται. Με ανακρίσεις μέσα στις σχολές, με την πανεπιστημιακή αστυνομία να συλλαμβάνει όποιον διαμαρτύρεται.

Η απειλή του πολέμου έρχεται όλο και πιο κοντά

Η αύξηση της στρατιωτικής θητείας και η υποχρεωτική στράτευση στα 18 είναι μια πολύ επικίνδυνη εξέλιξη στα πλαίσια του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού. Η εμπλοκή του ελληνικού καπιταλισμού στα ιμπεριαλιστικά σχέδια είναι διαρκώς αυξανόμενη. Πιο συγκεκριμένα:

α) Συμφώνησε με τους Γάλλους να συμμετέχουν με πλοίο σε ευρωπαϊκή αποστολή που θα επιτηρεί για «ειρηνευτικούς» σκοπούς τα στενά του Ορμούζ στον Περσικό Κόλπο, σε συνεργασία με άλλη «ειρηνευτική» αποστολή που περιπολεί στην περιοχή υπό την ηγεσία των ΗΠΑ.

β) Στέλνει πλοίο για να συμμετέχει στην «ειρηνευτική» αποστολή που συμφωνήθηκε στην διάσκεψη του Βερολίνου για τον «έλεγχο» της εφαρμογής του εμπάργκο όπλων στην Λιβύη.

γ) Στέλνει μια συστοιχία πυραύλων Patriot μαζί με τους χειριστές τους στη Σαουδική Αραβία.

δ) Στέλνει το ελληνικό πολεμικό ναυτικό και ειδικές δυνάμεις να συμ-

μετάσχουν σε αλληπάλληλες ασκήσεις, όπως η «Μέγας Αλέξανδρος 2020» στο κεντρικό Αιγαίο και την Κεντρική Ελλάδα, που βασίζονται σε σενάρια επιθετικής εμπλοκής των ΝΑΤΟϊκών.

Η άμεση εμπλοκή σε όλα τα επίπεδα δεν συνεπάγεται μόνο κινδύνους για πολεμικές περιπέτειες και καταστροφές, συνεπάγεται και την περαιτέρω οικονομική αφαίμαξη του ελληνικού λαού, για να πληρώσει τα νέα εξοπλιστικά πακέτα και την συμμετοχή του στις αποστολές (4,3 δισ. ευρώ τον χρόνο για άμυνα), φορτώνοντας νέα χρέη στην πλάτη μας. Συνεπάγεται και τον άκρατο περιορισμό κάθε δημοκρατικού, πολιτικού, κοινωνικού και εργασιακού μας δικαιώματος, μιας και η στρατιωτικοποίηση, ο εθνικισμός, η ιμπεριαλιστική επιβολή, οι εμπλοκές, απαιτούν μια υποταγμένη, χωρίς δικαιώματα, εργατική τάξη και φτωχά λαϊκά στρώματα.

■ Νίκος Λ.

61ος γύρος «διερευνητικών» Ελλάδας–Τουρκίας

Σύντομο διάλειμμα(;) στις στρατιωτικές προετοιμασίες

Μετά από πρόσκληση του υπουργού Εξωτερικών της Τουρκίας, Μεβλούτ Τσαβούσογλου, την οποία η ελληνική πλευρά αποδέχτηκε, ξεκίνησε στην Ισταμπούλ στις 25/1 ο 61ος γύρος διερευνητικών επαφών μεταξύ των δύο χωρών.

Οι συζητήσεις, που είχαν παύσει εδώ και 5 χρόνια, δεν αποτελούν επίσημες διαπραγματεύσεις, αλλά προκαταρκτική διαδικασία. Αν διαπιστωθεί σύγκλιση στα βασικά ζητήματα, μετεξερίζεται σε επίσημο διάλογο. Καλύπτονται θεωρητικά από ρήτρα εμπιστευτικότητας, παρόλο που αυτή δεν τηρείται πάντα. Εν αναμονή της συνέχειας, αυτή τη φορά στην Αθήνα, οι αναλύσεις γι' αυτή την «προσέγγιση» περισσεύουν.

Πολλοί αστοί αναλυτές στη χώρα μας υποστηρίζουν ότι η κίνηση της Τουρκίας δείχνει επιδείνωση του συσχετισμού σε βάρος της, επομένως μια καλή συγκυρία για την ελληνική πλευρά να θέσει όρους και να πετύχει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Πρόκειται για μια ως επί το πλείστον αβάσιμη ανάλυση. Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι και η Τουρκία αντιμετωπίζει σειρά προβλημάτων. Η προσπάθεια επαναπροσέγγισής της με την ΕΕ, που προηγήθηκε της πρόσκλησης, έχει σ' έναν βαθμό να κάνει και με αυτά. Και κυρίως με τη «δυσμενή» γι' αυτήν εξέλιξη της εκλογής Μπάιντεν.¹

Κάπου εκεί, όμως, εξαντλούνται τα προβλήματα του τουρκικού καπιταλι-

σμού, σε σύγκριση πάντα με τη θέση της ελληνική αστικής τάξης σε αυτή τη διαπραγματεύση. Στην πραγματικότητα, δεν πραγματοποιεί καμία υποχώρηση, τουλάχιστον όχι τέτοιου είδους που φαντάζονται ή θέλουν να πιστεύουν πολλοί στην Ελλάδα. Η τουρκική αστική τάξη ήταν αυτή που εξαρχής επιζητούσε τη διαπραγματεύση και μάλιστα σε όλο το εύρος θεμάτων. Ακριβώς γιατί γνωρίζει ότι ο συσχετισμός δυνάμεων βαίνει όλο και περισσότερο υπέρ της. Αντίθετα, η ελληνική μπουρζουαζία είναι αυτή που αρνείται να ανοίξει η βεντάλια, γιατί συμφέρον της είναι η διατήρηση της υπάρχουσας κατάστασης στην Ανατολική Μεσόγειο, η οποία αποτυπώνει έναν συσχετισμό δύναμης που ίσχυε πριν από περίπου έναν αιώνα, την περίοδο της υπογραφής της Συνθήκης της Λωζάνης! Αυτή είναι και η εξήγηση για το ότι η ελληνική πλευρά επέμενε ότι δέχεται σαν μοναδικό θέμα συζήτησης την οριοθέτηση της ΑΟΖ και της υφαλοκρηπίδας, απορρίπτοντας όλα τα άλλα (αποστρατιωτικοποίηση νησιών της παραμεθορίου, Κυπριακό κ.λπ.).

Είναι επομένως λάθος η παρουσίαση της εξωτερικής πολιτικής του τουρκικού καπιταλισμού ως «διπλής». Η εξωτερική πολιτική του είναι ενιαία και αδιαίρετη. Διέπεται από τον στρατηγικό στόχο καθιέρωσής του σε αδιαμφισβήτητη περιφερειακή δύναμη στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Η στρατηγική αυτή δεν μπορεί να είναι μονοσήμαντη, με μέσα μόνο στρατιωτικά ή μόνο διπλωμα-

τικά. Επί ένα εξάμηνο περίπου, δοκίμασε τις αντοχές της Ελλάδας στο στρατιωτικό επίπεδο. Δοκιμασία όπου πέτυχε απόλυτα, πραγματοποιώντας έρευνες μέχρι και στα 6,5 μίλια από τις ελληνικές ακτές, δηλαδή στα όρια των ελληνικών χωρικών υδάτων. «Γλίτωσε» με απλές επιπλήξεις από ΝΑΤΟ και ΕΕ, και τώρα, αποσύροντας τα ερευνητικά –κανείς δεν εγγυάται ότι αυτό δεν είναι προσωρινό–, με ένα «νέυμα» φέρνει την Ελλάδα στο τραπέζι των συνομιλιών (έστω διερευνητικών) και παράλληλα κερδίζει έδαφος στις σχέσεις του με τους υποτιθέμενους στρατηγικούς συμμάχους της Ελλάδας, τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.²

Είναι δύσκολο να εκτιμήσει κανείς την εξέλιξη των διερευνητικών. Δύο πράγματα όμως μπορούν να ειπωθούν με ασφάλεια – και δεν είναι καθόλου καλά νέα για τους εργαζόμενους και τη νεολαία στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Πρώτον, ότι πρέπει να περιμένουμε μια πολύ μεγαλύτερη εμπλοκή στην περιοχή των Ευρωπαίων και των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Και γιατί οι ίδιοι το επιδιώκουν, αφού η ΝΑ Μεσόγειος αποκτά και πάλι μια ολοένα και μεγαλύτερη γεωστρατηγική σημασία. Και γιατί ο ελληνικός καπιταλισμός (που χάνει με ραγδαίους ρυθμούς το στρατηγικό του βάθος) τους βλέπει και πάλι σαν το ύστατο καταφύγιο. Αλλά και γιατί ο τουρκικός καπιταλισμός δεν έχει κανένα πρόβλημα με μια διευθέτηση, που ξέρει εκ των προτέρων πως όποτε και να γίνει θα τον βρει

ευνοημένο.

Δεύτερον, ότι αργά ή γρήγορα, ανεξάρτητα από την πορεία των διερευνητικών, η «διπλωματία» θα δώσει και πάλι τη θέση της στις στρατιωτικές προετοιμασίες ή ακόμα χειρότερα τις συγκρούσεις. Σε αυτό το πνεύμα, πρέπει να δούμε τις αγορές των Ραφάλ από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, για τις οποίες οι εργαζόμενοι θα πληρώσουμε 2,5 δισ. ευρώ, αλλά και την αύξηση της στρατιωτικής θητείας. Για τους καπιταλιστές, η ειρήνη είναι το μεσοδιάστημα ανάμεσα σε δύο πολέμους. Για το ελληνικό και τουρκικό εργατικό κίνημα, όμως, η αποτροπή κάθε πολεμικής σύγκρουσης είναι το υπ' αριθμόν ένα καθήκον – και όπως φαίνεται θα είναι διαρκές.

■ Γιάννης Σμυρλής

¹ Όχι φυσικά για όσα παιδαριώδη λέγονται ότι ο Μπάιντεν είναι «φιλέλληνας» ή βαθύτατα δημοκρατικός και απεχθάνεται το καθεστώς Ερντογάν! Αλλά γιατί η εξωτερική πολιτική του Τραμπ ήταν πιο ελαστική απέναντι στη διφορούμενη στάση της Τουρκίας, στην ισορροπία που κρατούσε ανάμεσα σε ΝΑΤΟ και Ρωσία, (βλ. S–400). Οι Δημοκρατικοί έχουν πολύ πιο επιθετική στρατηγική απέναντι στη Ρωσία.

² Είναι δεδομένη η στήριξη της Γερμανίας –κατ' επέκταση της πλειοψηφίας της ΕΕ– στον τουρκικό καπιταλισμό. Ο ελληνικός καπιταλισμός φαίνεται έχει απομείνει μόνο με την στήριξη της Γαλλίας, που σε καμία περίπτωση δεν αντισταθμίζει τη δυσμενή θέση του.

Οι Ζαπατίστας και το ταξίδι για την ζωή

Στάση 1η: Ευρώπη

Στο Μεξικό, τον περασμένο Οκτώβρη, η Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή Γενικής Διοίκησης, του Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης των Ζαπατίστας, εξέδωσε ανακοίνωση όπου τονίζει ότι οι Ζαπατίστας:

«Βλέπουν και ακούν έναν κόσμο άρρωστο στην κοινωνική του ζωή, κατακερματισμένο σε εκατομμύρια ανθρώπους αποξενωμένους μεταξύ τους, απορροφημένους στην προσπάθειά τους για ατομική επιβίωση. Τον κόσμο αυτόν, όμως, τον ενώνει ο ζυγός της καταπίεσης ενός συστήματος διατεθειμένου να κάνει τα πάντα για να ικανοποιήσει την δίψα του για κέρδη, ακόμα κι αν διακυβεύεται η ίδια η ύπαρξη του πλανήτη.

Βλέπουν και ακούν την θανάσιμα πληγωμένη φύση, η οποία προειδοποιεί την ανθρωπότητα ότι τα χειρότερα δεν ήρθαν ακόμα. Ο θάνατος και η καταστροφή δεν είναι πλέον κάτι μακρινό, δεν περιορίζονται από σύνορα, δεν σέβεται διεθνείς συμβάσεις. Η καταστροφή σε οποιαδήποτε γωνιά του κόσμου, επηρεάζει ολόκληρο τον πλανήτη.

Βλέπουν και ακούν τους ισχυρούς να αναδιπλώνονται και να καταφεύγουν στα λεγόμενα Εθνικά κράτη και τα τείχη τους, την αναβίωση φασιστικών εθνικισμών και γελοίων σωβινισμών και τον πόλεμο προ των πυλών. Αποκρύπτουν όμως οι παραπάνω πως το αφεντικό είναι ένα, το ίδιο για όλους τους και δεν έχει άλλη εθνικότητα από το χρήμα.

(...)

Η πανδημία Covid-19 έδειξε πέρα από την τρωτότητα του ανθρώπου, και την απληστία και τη βλακεία των εθνικών κυβερνήσεων και των υποτιθέμενων αντιπολιτεύσεών τους. Αγνόησαν τα πλέον στοιχειώδη μέτρα κοινής λογικής, ελπίζοντας πως η πανδημία θα είναι βραχύβια. Καθώς η προέλαση της πανδημίας αποκτούσε όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, τα νούμερα άρχισαν να αντικαθιστούν τις τραγωδίες. Ο θάνατος μετατράπηκε σε αριθμό που χάνεται καθημερινά εν μέσω σκανδάλων και δηλώσεων, σε έναν ανατριχιαστικό διαγωνισμό μεταξύ γελοίων εθνικισμών, όπου ο μέσος όρος των χτυπημάτων και των τερμάτων καθορίζει το ποια ομάδα, ή έθνος, είναι καλύτερο ή χειρότερο.

Σε αυτό το σημείο είναι απαραίτητο να σημειωθεί πως σε ό,τι αφορά την πανδημία, οι Ζαπατίστας αντιμετώπισαν την απειλή ως κοινότητα και όχι ως ατομική ευθύνη. Δεν είχαν τεστ αλλά τήρησαν τους βασικούς κανόνες. Επικεντρώθηκαν δηλαδή κυρίως στην πρόληψη. Μετά την απώλεια 12 ανθρώπων σε όλο αυτό το διάστημα (που μιας και δεν γίνονται τεστ εκτιμούν πως πέθαναν από COVID-19), μας λένε σήμερα πως είναι εδώ, ζουν αντιστέκονται και πολεμάνε.

(...)

Σήμερα, που επικρατεί η κυριαρχία της Αγοράς, το μεγάλο Κεφάλαιο επιχειρεί να ξαναβγάλει τους ανθρώπους στους δρόμους για να αναλάβουν τον ρόλο τους ως καταναλωτές.

(...)

Πρέπει να ξαναβγούμε στους δρόμους, ναι, αλλά για να αγωνιστούμε. Γιατί, όπως έχουμε πει και παλιότερα, η ζωή, ο αγώνας για τη ζωή, δεν είναι ατομικό ζήτημα αλλά συλλογικό. Τώρα πια φαίνεται ότι δεν είναι καν εθνικό, είναι παγκόσμιο.

(...)

Ακούνε και βλέπουν και τις αντιστάσεις και εξεγέρσεις που ακόμα κι αν σιωπούν ή ξεχνιούνται δεν παύουν να είναι στοιχεία-κλειδιά μιας ανθρωπότητας που αρνείται να πέσει στον γκρεμό. Είναι οι αντιστάσεις και εξεγέρσεις που δείχνουν ότι οι λύσεις δεν βρίσκονται στις εθνικές κυβερνήσεις

και δεν φορούν διαφορετικές σημαίες και γλώσσες. Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που διδάσκουν ότι οι λύσεις δεν βρίσκονται στα κυβερνητικά ανάκτορα ούτε στα γραφεία των μεγάλων επιχειρήσεων αλλά στις γωνιές του κόσμου. Ότι η θεραπεία, αν υπάρχει, είναι παγκόσμια. Και όπως το καλαμπόκι των ιθαγενών, έχει πολλά χρώματα, αποχρώσεις και ήχους.

Βλέπουν και ακούν και τους εαυτούς τους ως αυτό που είναι: ένα νούμερο που δεν μετράει. Ποιος νοιάζεται άλλωστε αν μια μικρή ομάδα αυτοχθόνων ιθαγενών ζει, δηλαδή, αγωνίζεται;

Κι όμως ζουν ακόμα. Δηλαδή αγωνίζονται, και αυτό οφείλεται στους ανθρώπους –κυρίως τις γυναίκες– από όλο τον κόσμο, που τους στήριξαν με οποιοδήποτε τρόπο, από όποια μεριά του πλανήτη, όλα αυτά τα χρόνια.

(...)

Ήρθε πλέον ο καιρός, εμείς οι Ζαπατίστας να ανταποκριθούμε στο αυτί, τον λόγο και την παρουσία αυτών των κόσμων. Των κοντινών και των μακρινών, γεωγραφικά.

Έτσι, οι Ζαπατίστας πήραν την απόφαση να κάνουν μια περιοδεία στις πέντε ηπείρους, ξεκινώντας από την Ευρώπη, για να βρουν αυτούς τους ανθρώπους, αναζητώντας αυτό που μας κάνει ίσους: τον αγώνα για την ελευθερία.

Οι Ζαπατίστας θα στείλουν αντιπροσωπείες που θα αποτελούνται κυρίως από γυναίκες, γιατί όπως αναφέρουν: «εμείς οι άντρες Ζαπατίστας θέλουμε να καταστήσουμε σαφές πώς είμαστε αυτό που είμαστε χάρη σε αυτές, για αυτές και με αυτές».

Το ταξίδι ξεκινά από το Μεξικό τον Απρίλιο του 2021. Σκοπεύουν να φτάσουν στην Ισπανία τον Αύγουστο, όταν και συμπληρώνονται 500 χρόνια από την υποτιθέμενη ανακάλυψη αυτού που σήμερα ονομάζεται Μεξικό, για να πουν στον ισπανικό λαό πως δεν κατακτήθηκαν. Ακόμη αντιστέκονται. Αλλά και να τονίσουν στην ισπανική κυβέρνηση και την καθολική εκκλησία πως δεν συγχωρούν τίποτα καθώς τα εγκλήματα συνεχίζονται μέχρι και σήμερα.

Κλείνουν την ανακοίνωσή τους γράφοντας: «Είμαστε οι Ζαπατίστας, φορείς του ιού της αντίστασης και της εξέγερσης. Και ως τέτοιοι πάμε στις πέντε ηπείρους».

Στο site τους <http://enlacezapatista.ezln.org.mx/> μπορεί κανείς να βρει τις επόμενες ανακοινώσεις – μεταφρασμένες και στα ελληνικά– σχετικά με την προετοιμασία τους, καθώς και οπτικοακουστικό υλικό, πάντα δοσμένα με ιδιαίτερο χρώμα αλλά και χιούμορ όπως το συνηθίζουν.

Καλώς να ορίσετε σύντροφοι και συντρόφισσες.

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

στον κόσμο...

ΡΩΣΙΑ

Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νέοι βγήκαν στους δρόμους στις 23 και 31 Γενάρη, για να διαδηλώσουν ενάντια στην αυταρχική πολιτική του Πούτιν. Αφορμή αποτέλεσαν οι νέες διώξεις ενάντια σε οποιαδήποτε αντιπολιτευόμενη φωνή και πιο συγκεκριμένα στον Ναβάλνι, ο οποίος μόλις επέστρεψε στη Ρωσία στις 17/1 (μετά από 5 μήνες θεραπείας στη Γερμανία, λόγω δηλητηρίασης με νευροτοξικό παράγοντα) προφυλακίστηκε αμέσως. Η αντιπολίτευση (που ωστόσο είναι σαθρή πολιτικά και δεν εκφράζει κάποια φιλολαϊκή πολιτική) κάλεσε διαδηλώσεις και λίγες μέρες πριν τις συγκεντρώσεις διέρρευσε βίντεο, όπου παρουσιάζεται το μυστικό, απίστευτης χλιδής «παλάτι» του Πούτιν, την στιγμή που οι οικονομικές συνθήκες για τους εργαζόμενους χειροτερεύουν διαρκώς.

Οι διαδηλώσεις ήταν μαζικές και απλώθηκαν σε 120 πόλεις, με συμμετοχή κυρίως νεολαίας και νέων εργαζομένων, που στη Μόσχα έφτασαν τους 40.000! Η κυβέρνηση τις είχε από πριν κηρύξει παράνομες και προχώρησε σε καταστολή. Με κλειστούς σταθμούς μετρό, συλλήψεις την παραμονή της διαδήλωσης, προληπτικές συλλήψεις όσων κινούνταν γύρω από τους χώρους των συγκεντρώσεων, κατάληψη των χώρων με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και διακοπές λειτουργίας στα δίκτυα παροχής υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας και ίντερνετ, ώστε να γίνεται πιο δύσκολη η επικοινωνία μεταξύ των διαδηλωτών, αλλά και η προσπάθεια ανάρτησης βίντεο στο διαδίκτυο. Τίποτα απ' αυτά δεν απέτρεψε τους διαδηλωτές, που σε πολλές πόλεις αφήφησαν ακόμη και τις πολικές θερμοκρασίες. Οι συλληφθέντες στις δύο ημερομηνίες των διαδηλώσεων ξεπέρασαν τους 5.000 σε όλη την Ρωσία και σε πολλές περιπτώσεις υπήρξαν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Αξίζει να σημειωθεί το ρεσιτάλ υποκρισίας και δόλου από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τις ΗΠΑ, που δεν διστάζουν να εγκالούν την Ρωσία για βίαιη αντιμετώπιση ειρηνικών διαδηλωτών, ενώ οι ίδιοι εμφανίζονται ως υπερασπιστές του δικαιώματος στη διαμαρτυρία. Είναι οι ίδιοι που επιβάλλουν στις χώρες τους ένα μαύρο καθεστώς καταστολής, περιορισμού των ελευθεριών, δολοφονιών διαδηλωτών, ενώ σπρώχνουν στη φτώχεια εκατομμύρια εργαζόμενους. Αυτοί που αιματοκυλούν ολόκληρες χώρες με τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μιλάνε εν ονόματι των εργαζομένων. Στη Ρωσία και όλο τον κόσμο, οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουμε με ανεξάρτητους ταξικούς αγώνες για να επιβάλλουμε τα συμφέροντά μας.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται οι φοιτητές για περισσότερο από έναν μήνα απέναντι στην πολιτική Ερντογάν, που διόρισε απευθείας τον έμπιστό του Μελίχ Μπουλού ως πρύτανη του πανεπιστημίου του Βοσπόρου. Οι φοιτητές συγκεντρώνονται καθημερινά στην νότια πύλη της πανεπιστημιούπολης και απαιτούν την παραίτηση του πρύτανη. Εξέδωσαν μάλιστα και ανακοίνωση αλληλεγγύης προς τους Έλληνες φοιτητές, που αγωνίζονται ενάντια στο ν/σ Κεραμέως. Την 1η Φεβρουαρίου, όταν επιχειρήσαν να πραγματοποιήσουν την προγραμματισμένη τους συγκέντρωση, αντίκρισαν τις δυνάμεις καταστολής, που είχαν περικυκλώσει ολόκληρη την περιοχή. Οι φοιτητές δεν αποχώρησαν, φωνάζοντας «Εξή η αστυνομία» και «Δεν θα κατεβάσουμε τα μάτια», που αναφέρεται στη διαταγή αστυνομικών προς φοιτητές λέγοντάς τους ότι δεν έχουν αξιοπρέπεια. Η αστυνομία τούς επιτέθηκε και συνέλαβε 159 διαδηλωτές. Η απάντηση ήταν νέα διαδήλωση την επόμενη μέρα, στην ασιατική πλευρά της Κωνσταντινούπολης, στη Χαλκηδόνα (Καντίκιοϊ), όπου οι νομαρχιακές αρχές απαγόρευσαν τις διαδηλώσεις για 7 ημέρες με πρόσχημα την πανδημία.

Η αστυνομία προχώρησε σε ακόμη 104 συλλήψεις φοιτητών, που προσπαθούσαν να μπουν σε καράβι για να διασχίσουν τον Βόσπορο και να φτάσουν στο σημείο της συγκέντρωσης. Η διαδήλωση, παρόλα αυτά, πραγματοποιήθηκε και δέχθηκε εκ νέου επίθεση με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Οι κάτοικοι της περιοχής, στηρίζοντας τους διαδηλωτές, βγήκαν στα μπαλκόνια και στα παράθυρα των σπιτιών τους χτυπώντας κατσαρόλες και τηγάνια, όπως έκαναν και κατά τη διάρκεια των παλιότερων διαδηλώσεων της πλατείας Γκεζί.

11 χρόνια μετά, η Αραβική Άνοιξη συνεχίζεται

Τυνησία: σε τροχιά γενικευμένων κινητοποιήσεων

Σε κλοιό γενικευμένης αναταραχής και βίαιης καταστολής βρίσκεται η Τυνησία από τις 14 Δεκεμβρίου, επέτειο της εξέγερσης που ξεκίνησε από την Τύνιδα και σάρωσε τον αραβικό κόσμο, 11 χρόνια πριν. Τόσο στην πρωτεύουσα, όσο και σε 14 τουλάχιστον ακόμα πόλεις, κυρίως στην κεντρική και νότια χώρα που μαστίζονται περισσότερο από τις επιπτώσεις της βαθιάς οικονομικής κρίσης μεγεθυμένες από την πανδημία, πραγματοποιούνται εδώ και δύο εβδομάδες δυναμικές διαδηλώσεις, με οδομαχίες, αποκλεισμούς δρόμων και κυβερνητικών κτιρίων και συγκρούσεις με την αστυνομία και τον στρατό, που με ιδιαίτερο ζήλο επιβάλλουν την «τάξη», έχοντας προσαγάγει πάνω από 1.000 διαδηλωτές, στην πλειοψηφία τους πολύ νεαρής ηλικίας (15–20 χρονών). Αφορμή στάθηκε το γενικό λόκνταουν που επέβαλε η κυβέρνηση με πρόσχημα τον κορονοϊό και στόχο την αποτροπή των αναμενόμενων κινητοποιήσεων. Η αιτία, ωστόσο, βρίσκεται στη βαθιά οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση που έβγαλε τους Τυνήσιους στους δρόμους το 2011 και εξακολουθεί να μαστίζει τη χώρα.

Ανολοκλήρωτη εξέγερση

Η Τυνησία προβάλλεται συνήθως σαν το “success story” της Αραβικής Άνοιξης, καθώς είναι η μοναδική από τις χώρες που συμμετείχαν σε αυτή την κοσμοϊστορική εξέγερση και η οποία απέφυγε να βυθιστεί σε εμφύλιες

συρράξεις, πολέμους, δικτατορία και επεμβάσεις – και προχώρησε, μετά την ανατροπή του επί 23 χρόνια δικτάτορα Μπεν Αλι, στην ψήφιση ενός Συντάγματος (2014) και την σχετικά ομαλή μετάβαση σε δημοκρατική διακυβέρνηση. Και πρόκειται, πράγματι, για σημαντική επιτυχία του κινήματος, που συνοδεύτηκε από μια σειρά δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις όσον αφορά τις πολιτικές ελευθερίες, τις εκλογές, τα δικαιώματα των γυναικών, την πρόσβαση στη δικαιοσύνη, την ελευθερία του τύπου κ.λπ. Ωστόσο, ούτε η πολιτική αλλαγή προχώρησε όπως την είχαν οραματιστεί οι εξεγερμένοι Τυνήσιοι, ούτε η κοινωνική αλλαγή ήρθε, ούτε καν η οικονομική κατάσταση βελτιώθηκε για τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού.

Την επομένη της εξέγερσης στην προεδρία της χώρας βρέθηκε ο 91χρονος Μπέντζι Σάιντ Εσέμτσι, τον οποίο διαδέχτηκε –μετά το θάνατό του– ο Κάις Σαϊέντ, στελέχη και οι δυο του προηγούμενου καθεστώτος. Το ίδιο ισχύει και για τη μεγάλη πλειοψηφία των πολιτικών δυνάμεων και στελεχών που αναδύθηκαν τα επόμενα χρόνια σχηματίζοντας ασταθείς κυβερνήσεις συνεργασίας. Η Γενική Ομοσπονδία Εργατών (UGTT) –με βαθιές ρίζες στους εργαζόμενους χάρη στο ισχυρό συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας–, η οποία έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην εξέγερση και θα μπορούσε να ηγηθεί στον αγώνα για ριζικές κοινωνικοπολιτικές αλλαγές, επέλεξε να συμβιβαστεί και να συμμετάσχει στη διακυβέρνηση. Το Λαϊκό Μέτωπο (κομμουνιστικό κόμμα) και η Τυνησιακή Αριστερά δεν έχουν

καταφέρει να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του κόσμου και κυρίως της νεολαίας, που εξακολουθεί να πρωτοστατεί στις κινητοποιήσεις. Το πολιτικό κενό έρχονται να καλύψουν είτε δυνάμεις της ισλαμικής δεξιάς (με μεγάλη ποσοστά επιρροής στη νεολαία) είτε νοσταλγοί του καθεστώτος Άλι, πατώντας στην πολύ άσχημη οικονομική κατάσταση της χώρας –χειρότερη απ’ ό,τι 10 χρόνια πριν– και την συνεχιζόμενη υποβάθμιση των κεντρικών και νότιων τμημάτων της χώρας.

Εκρηκτικό μείγμα

Μόνο το 2020, το ΑΕΠ μειώθηκε 9%, ενώ οι τιμές καταναλωτικών αγαθών εξακολουθούν να ανεβαίνουν, σε μια χώρα όπου το 1/3 του πληθυσμού είναι άνεργο, ποσοστό που αγγίζει το 85% στη νεολαία, μη αφήνοντας άλλη διέξοδο από τη μετανάστευση. Ο τουρισμός, βασικός οικονομικός «πυλώνας», δεν κατάφερε να ανακάμψει μετά τις επιθέσεις των τζιχαντιστών το 2015 και έχει κυριολεκτικά γονατίσει εξαιτίας της πανδημίας. Η διαφθορά που χαρακτηρίζει το προηγούμενο καθεστώς ποτέ δεν εξαλειφθηκε, αφού το ίδιο το καθεστώς δεν ανατράπηκε, αλλά αναδιοργανώθηκε αφήνοντας περισσότερες πολιτικές δυνάμεις να μπουν στο πολιτικό παιχνίδι. Έτσι, η παραλυτική γραφειοκρατία, η ευνοιοκρατία, οι κάθε λογής μηχανισμοί νομής και κατάχρησης της εξουσίας διατηρούν αλώβητη την κοινωνικοοικονομική τάξη. Και κυρίως, το ΔΝΤ είναι πάντα εδώ και οι πολιτικές λιτότητας, μείωσης των δημόσιων δαπανών και ενίσχυσης του ιδιωτι-

κού τομέα με κάθε κόστος επιβάλλονται πιο άγρια από ποτέ. Τα αιτήματα για ψωμί, αξιοπρέπεια και κοινωνική δικαιοσύνη τίθενται το ίδιο επιτακτικά με το 2010, με μπροστάρη μια νεολαία αποφασισμένη να διεκδικήσει ένα καλύτερο αύριο.

Η κυβέρνηση έχει ήδη προσπαθήσει να αναχαιτίσει τις κινητοποιήσεις με κάθε λογής μέτρα. Από την παράταση για 6 μήνες της κατάστασης έκτακτης ανάγκης (ισχύει από το 2015), την άγρια καταστολή και την ισχυρή παρουσία της αστυνομίας και του στρατού, μέχρι ένα ευρύ ανασχηματισμό της κυβέρνησης Μεσίσι με αλλαγή 11 υπουργών, σε μια απόπειρα να πείσει για την πρόθεση να προχωρήσει σε ριζικές μεταρρυθμίσεις. Ωστόσο, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται και επεκτείνονται. Οι εξεγερμένοι και κυρίως η νεολαία, απογοητευμένοι από τις επικρατούσες πολιτικές δυνάμεις, φαίνεται να έχουν διδαχθεί τόσο από την εξέγερση του 2010, όσο και από τους πάμπολλους αγώνες και εξεγέρσεις που ξέσπασαν στη συνέχεια. Καθοριστικό ρόλο παίζουν, επίσης, οι εξελίξεις στα κινήματα των άλλων αραβικών χωρών, τόσο οι αρνητικές (Αίγυπτος, Λιβύη, Συρία κ.λπ.), όσο και οι θετικές (Σουδάν, Αλγερία). Το σίγουρο είναι ότι όποια έκβαση κι αν έχει αυτό το κύμα κινητοποιήσεων, το ποτάμι της Αραβικής Άνοιξης δε γυρίζει πίσω. Κομβικό παραμένει και εδώ, όπως στα περισσότερα αραβικά κινήματα, το ζήτημα μιας ηγεσίας αποφασισμένης και ικανής να οδηγήσει στην ανατροπή και τη νίκη.

■ *Μαρία Κτιστάκη*

Πραξικόπημα στην Μιανμάρ

Ο στρατηγός Μιν Άουνγκ Χλάινγκ, ο οποίος σύμφωνα με τον ΟΗΕ θα έπρεπε να βρίσκεται υπό καθεστώς έρευνας με την κατηγορία της γενοκτονίας, εγκλημάτων πολέμου και εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας, είναι πλέον αρχηγός κράτους στην Μιανμάρ. Ως επικεφαλής του στρατού ηγήθηκε την 1η Φεβρουαρίου σε στρατιωτικό πραξικόπημα το οποίο κατήγγησε το πρόσφατα εκλεγμένο κοινοβούλιο και επέβαλε κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην χώρα για έναν χρόνο και στην συνέχεια διεξαγωγή εκλογών. Είχαν προηγηθεί εθνικές εκλογές τον περασμένο Νοέμβριο με το κόμμα της Άουνγκ Σαν Σου Κι, Εθνική Δημοκρατική Ένωση (ΕΔΕ) να επικρατεί στις εκλογές κερδίζοντας την απόλυτη πλειοψηφία των εδρών και στα δύο σώματα (315 από τις 440 έδρες στην Βουλή των Αντιπροσώπων και 161 έδρες από τις 224 στην Βουλή των Εθνοτήτων). Όμως ο ρόλος του στρατού στην χώρα κάθε άλλο παρά διακοσμητικός είναι. Στις εκλογές ανανεώνονται τα τρία τέταρτα των αντιπροσώπων ενώ το ένα τέταρτο το επιλέγει ο αρχηγός του στρατού. Ο στρατός εξαρχής δεν αναγνώρισε ως νόμιμο το αποτέλεσμα των εκλογών καταγγέλλοντας νοθεία και παρατυπίες σε μια σειρά από επαρχίες και ακύρωση της εκλογικής διαδικασίας σε άλλες.

Οι πραξικοπηματίες έβαλαν σε κατ’ οίκον περιορισμό εκατοντάδες μέλη του κοινοβουλίου και συνέλαβαν την πρωθυπουργό της χώρας Αούνγκ Σαν Σου Κι. Το πραξικόπημα επικύρωσε τον ντε φάκτο ρυθμιστικό ρόλο του στρατού στην Μιανμάρ παρά τις πιέσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών για περισσότερο από μια δεκαετία για «δημοκρατικές μεταρ-

ρυθμίσεις» και «μετάβαση στην δημοκρατία». Η Μιανμάρ (γνωστή και ως Βιρμανία) βρίσκεται ανάμεσα σε δύο κράτη-γίγαντες, την Κίνα και την Ινδία, και στο στρατηγικό πέρασμα του «Δρόμου του Μεταξιού» με την Κίνα να αποτελεί τον μεγαλύτερο ξένο επενδυτή στην χώρα, κάνοντας γιγάντια έργα (υδραγωγεία, λιμάνια, αγωγούς πετρελαίου και φυσικού αερίου κ.α) και τον μεγαλύτερο δανειστή. Παρότι η οικονομική εξάρτηση από την Κίνα είναι τεράστια, οι πολιτικές τους σχέσεις δεν είναι στην καλύτερη φάση τους λόγω των συνεχών στρατιωτικών συγκρούσεων με μειονοτικές ομάδες (Απελευθερωτικός Στρατός των Κατσίν) στην Επαρχία Κατσίν που συνορεύει με την επαρχία Γιουνάν της Κίνας και έχουν την υποστήριξη της τελευταίας. Την εξάρτηση από την Κίνα η κυβέρνηση προσπάθησε να την ισορροπήσει συνάπτοντας στενές σχέσεις με την Ινδία αλλά προς το παρόν οι οικονομικές σχέσεις μεταξύ τους είναι ισχνές συγκριτικά με την κινέζικη διεισδυση.

Το πραξικόπημα στην Μιανμάρ οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ, προπαθούν να το εκμεταλλευτούν προς όφελος τους στον ακήρυχτο πόλεμο που έχουν αρχίσει με την Κίνα. Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν χαρακτήρισε το πραξικόπημα «άμεση επίθεση στη μετάβαση της χώρας στη δημοκρατία και στο κράτος δικαίου», απείλησε με νέες κυρώσεις και επέσπευσε την σύγκληση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για να παρθούν μέτρα ενάντια στην Μιανμάρ.

Για την Κίνα η Μιανμάρ αποτελεί στρατηγικό πέρασμα προς την κεντρική Ασία και

σημαντικό τροφοδοτή πρώτων υλών και για αυτό είναι πολύ προσεκτική στην στάση απέναντι στο νέο καθεστώς. Έτσι μαζί με την Ρωσία άσκησαν βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ στις 2 Φλεβάρη για να υπάρξει καταγγελία του πραξικοπήματος και επιβολή κυρώσεων. Στην συνέχεια όμως σε νέα συνεδρίαση στις 5 Φλεβάρη συμφώνησαν σε ένα κοινό ανακοινωθέν το οποίο είναι εξαιρετικά πιο ήπιο και δεν προχωρά σε καταγγελία του πραξικοπήματος.

Η Μιανμάρ μετά από την απελευθέρωση της από τους Βρετανούς το 1948 δεν έχει γνωρίσει παρά στρατιωτικά καθεστώτα για πάνω από 50 χρόνια. Κάτω από στρατιωτικό καθεστώς μεταξύ 1962 και 2011 ο εθνικός στρατός έχει βαθιές ρίζες στον έλεγχο του κράτους και συνεχίζει να ασκεί σημαντικό φόβο στον πληθυσμό μέσω της συστηματικής βίας. Χώρα με με εξαιρετικά περίπλοκη εθνική σύνθεση και περίπλοκο πολιτικό σύστημα, βρίσκεται σε μια μόνιμη κατάσταση εμφύλιας διαμάχης με συνεχείς και σφοδρές πολεμικές επιχειρήσεις του εθνικού στρατού με σειρά από αντάρτικους στρατούς συγκροτημένους από τις κυριότερες εθνικές μειονότητες της χώρας. Ο πληθυσμός της αποτελείται από 135 διαφορετικές εθνότητες αναγνωρισμένες από την κυβέρνηση της χώρας οι οποίες κατηγοριοποιούνται, κατά προσέγγιση, στην βάση των οχτώ κυριότερων «εθνικών ομάδων» (Μπάμαρ, Τσίν, Κατσίν, Καγίν, Καγιά, Μον, Αρκανές, Σαν). Η κατηγοριοποίηση των «εθνικών ομάδων» έχει δημιουργηθεί όμως στην βάση μιας γεωγραφικής διαίρεσης ανά επαρχίες και όχι μιας γλωσσικής ή και εθνικής εγγύτητας

κάτι που δημιουργεί ακόμη πιο περίπλοκα προβλήματα. Για παράδειγμα η «εθνική ομάδα» των Σαν συμπεριλαμβάνει 33 εθνότητες που μιλάνε γλωσσές τουλάχιστον από 4 διαφορετικές γλωσσικές οικογένειες. Πέρα από τις 135 εθνότητες που αναγνωρίζει το κράτος υπάρχουν και άλλες που δεν αναγνωρίζονται με την σημαντικότερη ανάμεσα σε αυτές τους Ροχίνγκια (μουσουλμανικού θρησκευόμενος) ενάντια στους οποίους ο εθνικός στρατός προέβη σε μαζική σφαγή το 2016-2017 σκοτώνοντας 10.000 και οδηγώντας στην μεγαλύτερη «έξοδο» ανθρώπων από τις εστίες τους μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ στην Ασία. 740.000 άνθρωποι διέφυγαν στο γειτονικό Μπαγκλαντές αλλά και σε Ινδία, Ταϊλάνδη, Μалайσία.

Οι στρατιωτικοί προς το παρόν φαίνεται να είναι σε αναμονή και δεν έχουν προχωρήσει σε γενικευμένη καταστολή παρά μόνο στην λήψη προληπτικών μέτρων (όπως έλεγχος του ίντερνετ και διακοπή των μέσων κοινωνικής δικτύωσης) για να ανακόψουν τις αντιδράσεις.

Όμως μια σειρά από λαϊκές κινητοποιήσεις και απεργίες σε κλάδους όπως η υγεία, η παιδεία, εργαζόμενοι στην βιομηχανία κ.α ακολούθησαν το μούδιασμα των πρώτων ημερών του πραξικοπήματος. Προσωπικό σε 91 νοσοκομεία και ιατρικά κέντρα και σε 18 πανεπιστήμια σε 79 πόλεις απήργησε ενάντια στο στρατιωτικό πραξικόπημα ενώ πρωτοβουλία για την «πολιτική ανυπακοή στο πραξικόπημα» στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κάλεσε σε κινητοποίηση το Σάββατο 6 Φλεβάρη στην οποία ενώθηκαν εργαζόμενοι και φοιτητές και η οποία πήρε πολύ μαζικά χαρακτηριστικά κάτι που δίνει ελπίδες για μια μαζική και μαχητική αντίσταση στο πραξικόπημα.

■ *Παουλίν Μπουμπουλίμα*

Προς μια Χρονιά Κρίσης και Αβεβαιότητας

■ Του Νταν Λα Μποτζ, αναδημοσίευση - μετάφραση από το *International Viewpoint* (αναρτήθηκε στις 21 Γενάρη 2021)

Καθώς η χώρα περιμένει την ορκωμοσία του προέδρου Τζόζεφ Μπάιντεν στις 20 Γενάρη, η Ουάσινγκτον, έχει μετατραπεί σε φρούριο, με την φύλαξη δεκάδων χιλιάδων αστυνομικών, της Εθνικής Φρουράς, και έφεδρων στρατιωτών, με τους δρόμους φραγμένους από ψηλούς φράχτες και μπλόκα. Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της απόπειρα πραξικοπήματος των οπαδών του Τραμπ και ακροδεξιών, που έλαβε χώρα στις 6 Γενάρη και οδήγησε την Βουλή των Αντιπροσώπων να καταθέσει δεύτερη πρόταση μομφής ενάντια στον Τραμπ, αυτή τη φορά για παρακίνηση εξέγερσης κατά της Αμερικανικής κυβέρνησης, με την δίκη να ξεκινά σχεδόν αμέσως. Λόγω της πανδημίας του κορονοϊού, η καθιερωμένη παρέλαση ακυρώθηκε. Ακροδεξιές ομάδες κινητοποιούν της δυνάμεις τους για να κάνουν ένοπλες πορείες και να βαιοπραγήσουν τόσο στην πρωτεύουσα της χώρας όσο και στις πρωτεύουσες των πολιτειών. Η χώρα βρίσκεται σε συναγερμό.

Τα πρόσφατα γεγονότα έχουν δημιουργήσει αβεβαιότητα, και πολλοί αποζητούν τώρα την σταθερότητα, υπάρχει λοιπόν αυτή τη στιγμή χώρα για την αριστερά στο επίπεδο της εθνική πολιτικής;

Ο πρόεδρος Μπάιντεν θα αντιμετωπίσει μια χώρα σε βαθιά κρίση. Στο υπόβαθρο караδοκεί η κλιματική κρίση: Το 2020 ήταν το πιο καυτό στα χρονικά. Η πανδημία συνεχίζει να σαρώνει τη

χώρα. Πλέον έχουμε 400.000 νεκρούς και σχεδόν κάθε μέρα πεθαίνουν 4.000 άνθρωποι, κατακλύζοντας τα νοσοκομεία σε πολλές πολιτείες. Τα μέτρα για τη δημόσια υγεία έχουν κλείσει επιχειρήσεις, σπρώχνοντας 27 εκατ. ανθρώπους στην ανεργία ενώ πολλοί άλλοι έρχονται αντιμέτωποι με μειώσεις στους μισθούς. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι περίπου 13% Αμερικάνοι, ή 27,4 εκατ. άνθρωποι, μερικές φορές ή συχνά δεν έχουν αρκετό φαγητό. Περίπου 18 εκατ. Αμερικάνοι αδυνατούν να πληρώσουν τις υποθήκες ή το νοίκι τους και περίπου 6 εκατ. πιστεύουν ότι θα έρθουν αντιμέτωποι με την έξωση. Και βδομάδα με τη βδομάδα, η αστυνομία συνεχίζει να δολοφονεί μαύρους άνδρες και γυναίκες σε περιστατικά που δεν δικαιολογούν την χρήση βίας.

Θα πρέπει να προσθέσουμε σε αυτά τα προβλήματα, το τεράστιο μέγεθος της κρίσης του Τραμπισμού και των επιγόνων του. Ο Τραμπ κέρδισε 74 εκατ. ψήφους και οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους πιστεύουν ότι κέρδισε τις εκλογές και θα έπρεπε να γίνει πρόεδρος. 174 ρεπουμπλικάνοι βουλευτές και 8 γερονσιαστές ψήφισαν ενάντια στην αναγνώριση της νίκης του Μπάιντεν και οι ρεπουμπλικάνοι αξιωματούχοι των περισσότερων πολιτειών στηρίζουν τον Τραμπ. Ανάμεσα στους υποστηρικτές του Τραμπ, βρίσκονται δεκάδες χιλιάδες ρατσιστές, υπέρμαχοι της υπεροχής της Λευκής φυλής, ομάδες όπως οι Oath Keepers, οι Three Percenters, οι Proud

Boys, και οι Boogaloo Boys (ακροδεξιές, παραστρατιωτικές ομάδες στην Αμερική, ΣτΜ). Όλοι θέλουν να ανατρέψουν την κυβέρνηση, και οι τελευταίοι καλούν για έναν νέο εμφύλιο πόλεμο. Μπαίνουμε σε μια περίοδο με υψηλές προοπτικές για εκρήξεις και βία.

Ο Μπάιντεν και η αντιπρόεδρός του Καμάλα Χάρις, η πρώτη έγχρωμη γυναίκα σε εκτελεστική θέση, υπόσχονται να διευθετήσουν την πανδημία, την κλιματική κρίση, την οικονομική ύφεση, και τα προβλήματα φυλετικής δικαιοσύνης της χώρας. Ο Μπάιντεν έχει πει ότι στις πρώτες 100 μέρες του, η κυβέρνηση θα εμβολιάσει 100 εκατ. αμερικάνους, ενώ επίσης θα ασκήσει πιέσεις για να φοράνε όλοι μάσκες και να κρατάνε τις αποστάσεις. Με τους Δημοκρατικούς να έχουν ισχνές πλειοψηφίες στη Βουλή και στη Γερουσία, ο Μπάιντεν προωθεί ένα «Πλάνο Διάσωσης Αμερικάνων», ύψους 1,9 τρισ. δολαρίων, με το 1 τρισ. να αφορά άμεση ενίσχυση πολιτών, τα 440 δισ. για επιχειρήσεις, και δισεκατομμύρια ακόμα για την ανοικοδόμηση της οικονομίας. Όταν αναλάβει το νέο του πόστο, ο Μπάιντεν θα εκδώσει επίσης εκτελεστικές εντολές για να αναιρέσει τις πολιτικές της διακυβέρνησης Τραμπ σχετικά με το περιβάλλον, τη μετανάστευση, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, την άμβλωση, τις φυλετικές σχέσεις και τα πολιτικά δικαιώματα, τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, τις στρατιωτικές δαπάνες και τη βοήθεια στο εξωτερικό. Αλλά θα ασκηθεί επίσης

πίεση στον Μπάιντεν, λόγω της εισβολής στο Καπιτώλιο, για να περάσει ένα νέο αντιτρομοκρατικό νόμο, μια πιθανότητα που δικαίως προβληματίζει την αριστερά.

Δεδομένης της παρούσας πολιτικής ατμόσφαιρας, είναι δύσκολο να προβλεφθεί τι θα συμβεί τη χρονιά που έρχεται. Ο Μπάιντεν, ένας νεοφιλελεύθερος και πολιτικά μετριοπαθής, έχει επιλέξει ένα υπουργικό συμβούλιο στελεχωμένο από ανθρώπους που διετέλεσαν στην διακυβέρνηση Ομπάμα, στην οποία ήταν και αντιπρόεδρος. Η κυβέρνηση Μπάιντεν είναι μια κυβέρνηση του κατεστημένου του Δημοκρατικού κόμματος, συνηθισμένη από παλιά στο να υπηρετεί τις οικονομικές και επιχειρηματικές ελίτ. Η αριστερά θα τον πιέζει για να δημιουργήσει ένα ενιαίο σύστημα δημόσιας υγείας, να βάλει τέλος στα καύσιμα άνθρακα, και να πάρει σκληρά μέτρα ενάντια στην αστυνομική βία. Το DSA (Democratic Socialists of America) έχει ξεκινήσει μια καμπάνια για την φορολόγηση των πλουσίων. Μπορεί να θεωρηθεί ότι θέτει σε κίνδυνο η αριστερά την επιθυμία για μια περίοδο σταθερότητας, μετά την εισβολή στο Καπιτώλιο; Μπορεί οι διαδηλώσεις του Black Lives Matter να θεωρηθούν πολύ ακραίες; Ή μπορεί το βάθος της κρίσης σε συνδυασμό με την πίεση από τα αριστερά να σπρώξει τον Μπάιντεν –όπως σπρώχτηκε ο Ρούζβελτ τη δεκαετία του 1930– στο να υιοθετήσει εκτεταμένες προοδευτικές οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές;

Η ανάγκη για την υπεράσπιση των «αγανακτισμένων» 10 χρόνια μετά

Μια δεκαετία έχει περάσει από τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο της περιόδου 2010-2012 που συνεχίζει να στοιχειώνει την ελληνική αστική ελίτ. Η άνοδος των αγώνων στην Ελλάδα ήταν μέρος μιας ευρύτερης εξέγερσης: «αραβική άνοιξη», πλατείες στην Ισπανία, Occupy Wall Street στις ΗΠΑ, κ.α. Οι μαζικές διαδηλώσεις, οι καταλήψεις κτιρίων, οι δεκάδες απεργίες, η άνοδος της πολιτικοποίησης και της ριζοσπαστικοποίησης ήταν στην ημερήσια διάταξη.

Ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος είχε μικρότερους και μεγαλύτερους σταθμούς: 5 Μάη 2010, το κίνημα των αγανακτισμένων και τα «Ιουνιανά» το 2012, τις παρελάσεις και την 48ωρη απεργία τον Οκτώβριο το 2012 κ.α. Το τριήμερο 10-12 Φεβρουαρίου 2012 με την 48ωρη γενική απεργία, τη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων στις διαδηλώσεις και τις πολύωρες συγκρούσεις αποτέλεσε το αποκορύφωμα της περιόδου, η οποία έδωσε και άλλα γεγονότα μικρότερης κλίμακας μέχρι και το δημοψήφισμα του 2015. Το κίνημα είχε ήδη ανατρέψει την κυβέρνηση Παπανδρέου και ενταφίασε πολιτικά το ΠΑΣΟΚ, κατέβαλλε την κυβέρνηση του φυτευτού από την Τρόικα πρωθυπουργού Παπαδήμου, με αποτέλεσμα να συντρίβουν τα κόμματα που σχημάτιζαν κυβέρνηση στις εκλογές της 6ης Μαΐου 2012, όταν το ΠΑΣΟΚ βρέθηκε από το 49,3% στο 13,2%, η Ν.Δ. από το 33,5% στο 18,85% και το ΛΑΟΣ οδηγήθηκε στην διάλυση αφού έμεινε εκτός κοινοβουλίου. Χρειάστηκε να μεσολαβήσει μία από τις μεγαλύτερες πολιτικές προδοσίες

στην σύγχρονη πολιτική ιστορία, η μετατροπή δηλαδή του μεγαλειώδους ΟΧΙ σε ΝΑΙ μετά το δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015 και η συνολική διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, για να αντιστραφεί η πορεία της πολιτικής πόλωσης που είχε οξυνθεί τα προηγούμενα χρόνια και να σταματήσει να ασθμαίνει η ντόπια ελίτ που είχε βρεθεί στριμγυμένη από τους αγώνες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων με την πλάτη στον τοίχο. Μόνο κατόπιν αυτών μπόρεσε να ανασάνει ξανά το αστικό πολιτικό σύστημα, να ηττηθεί το κίνημα, να επανέλθει πιο μαύρο το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ώστε να επιτίθεται με τόση λύσσα σήμερα η ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Το ξαναγράψιμο της ιστορίας

Αυτήν την συλλογική μνήμη προσπαθεί να σβήσει το σημερινό μνημονιακό πολιτικό σύστημα. Γιατί καμία από τις αιτίες που γέννησαν την ακραία κοινωνική πόλωση: φτωχοποίηση, ανεργία, κατάργηση κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, δεν έχουν εκλείψει. Ακόμα χειρότερα, έχουν συσσωρευτεί περισσότερη «εύφλεκτη» κοινωνική ύλη και αντιφάσεις στον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό, ιδιαίτερα μετά την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από την κυβέρνηση.

Ιδιαίτερη θέση στην επίθεση τους κατέχει η «θεωρία των δύο άκρων», η οποία επιχειρεί να εξισώσει την αριστερά και τους αγώνες με τον φασισμό ώστε να αποκρύβεται ο πραγματικός κίνδυνος ο οποίος προέρχεται από το «ακραίο κέντρο», το οποίο έχει την εξουσία, υιοθετεί και εφαρμόζει την ακροδεξιά ατζέντα,

οικοδομεί ένα ολοένα και πιο αντιδημοκρατικό, αυταρχικό και αστυνομικό κράτος. Τότε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και τα παπαγαλάκια τους, με αριστερό ψάλτη το ΚΚΕ υποστήριζαν ότι «οι πλατείες γέννησαν το αυγό του φιδιού» για να μαντρώσουν τις μάζες μέσα στα στενά όρια του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού τους. Σήμερα η κυβέρνηση του Μητσοτάκη, οι Λοβέρδοι και άλλα παπαγαλάκια της «μνημονιακής δημοκρατίας των γκλοπ», θυμούνται μόνο με μίσος την κοινωνική έκρηξη του 2010-2012. Χαρακτηριστικά, ο Μητσοτάκης λίγο πριν την απόφαση της δίκης της ΧΑ δήλωνε: «(...) ο πολιτικός κόσμος ολιγόρησε. Αδράνησε μπροστά στον κίνδυνο που αναπτυσσόταν στα θολά νερά των «αντιμνημονίων», στις συνοικίες του μίσους και στις πλατείες των «αγανακτισμένων». Αλλά και μετά την εισβολή των οπαδών του Τραμπ στο Καπιτώλιο: «Στην ελληνική κοινωνία, όταν είδαμε τις σκηνές του 2018. Αλλά, του 2011. Όταν η πάνω και η κάτω πλατεία ενώθηκαν, σε ένα παραλήρημα αμφισβήτησης της αστικής Δημοκρατίας και διχασμού».

Από την υπεράσπιση της συλλογικής μνήμης στις νέες πλατείες και δρόμους του αγώνα

Η επιδεινούμενη κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και οι εγγενείς αδυναμίες ενός αστικού καθεστώτος που βασίζεται ολοέ-

να και περισσότερο στην δύναμη των ΜΑΤ εγκυμονούν κινδύνους για την άρχουσα τάξη και τα επιτελεία της. Η κινηματική άμπωτη δεν αποκλείει την μελλοντική αναζωπύρωση της μαχητικότητας των εργαζομένων και της νεολαίας. Η σταθερότητα και η «κανονικότητα» εφόσον οι σχέσεις του αστικού μπλοκ εξουσίας δεν βασίζονται σε μια ομαλή οικονομική, κοινωνική και πολιτική αναπαραγωγή, αλλά σε σχέσεις μνημονιακής δουλοπαροικίας χρέους με συνθήκες καταστολής βγαλμένες από το μετεμφυλιακό κράτος, δεν είναι καθόλου δεδομένη. Δεν αρκεί βέβαια ένα άλμα προς τα εμπρός για ξαναπαίξουμε το νήμα των αγώνων του 2010-2012 εκεί που το αφήσαμε, είμαστε υποχρεωμένοι να γνωρίζουμε και να υπερασπιζόμαστε την ιστορία των αγώνων μας, την ιστορία της τάξης μας, για να μπορέσουμε να την ξαναγράψουμε.

■ Ζάκας Χ.

Πριν από 76 χρόνια Η συμφωνία της Βάρκιζας

Παρασκευή 12 Φλεβάρη 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας μεταξύ της ηγεσίας του ΚΚΕ/ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της κυβέρνησης Πλαστήρα. Ο ΕΛΑΣ θα παρέδιδε τα όπλα και θα διαλυόταν, ενώ ως αντάλλαγμα θα παρέχόταν αμνηστία για τα «πολιτικά αδικήματα» που είχαν πραγματοποιηθεί από 2/12/1944 μέχρι τη μέρα της συμφωνίας. Βέβαια, στους μόνους που έτσι δόθηκε πραγματικά αμνηστία, ήταν στην ηγεσία του ΚΚΕ, που έτσι διέπραξε μια από τις πιο ολέθριες προδοσίες, αφήνοντας τις αγωνιζόμενες μάζες απροστάτευτες στην εξαπόλυση της λευκής τρομοκρατίας (δολοφονίες, φυλακίσεις, εξορίες κ.τ.λ.).

Οι ρίζες αυτής της προδοσίας του ΚΚΕ βρίσκονται στην 6^η ολομέλεια της κεντρικής επιτροπής (1934), όπου εγκαταλείφθηκε ο στρατηγικός στόχος της σοσιαλιστικής επανάστασης και αντικαταστάθηκε από την «αστικοδημοκρατική επανάσταση» – και στις αποφάσεις του 7^{ου} συνέδριου της σταλινισμένης 3ης Διεθνούς (1935), όπου υιοθετείται η πολιτική των Λαϊκών Μετώπων¹ (επιβλήθηκε στα ΚΚ μαζί με την ολοκλήρωση του σταλινικού εκφυλισμού τους). Το ΚΚΕ ακολούθησε πιστά αυτή την πορεία της γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου, η στρατηγική και η πολιτική φυσιογνωμία του έκανε στροφή 180 μοιρών, υιοθέτησε την αντιμαρξιστική θεωρία της «επανάστασης κατά στάδια».

Όμως πως φτάσαμε στη Βάρκιζα; Κατά την εισβολή του ιταλικού ιμπεριαλισμού το 1940, ο γ.γ. του ΚΚΕ, Νίκος Ζαχαριάδης, με το γνωστό πρώτο γράμμα του έσπευσε να διακηρύξει την υποταγή του εργατικού κινήματος στη δικτατορία Μεταξά στο όνομα της υπεράσπισης της «εθνικής ακεραιότητας» – ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα: «Στον πόλεμο, που τον διευθύνει η κυβέρνηση Μεταξά, όλοι μας πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, δίχως καμιά επιφύλαξη». Με την είσοδο των γερμανικών δυνάμεων και την κατάρρευση του μετώπου, κυβέρνηση και βασιλιάς διέφυγαν στο Κάιρο, αφήνοντας τον ελληνικό λαό στο έλεος των δυνάμεων κατοχής και των ντόπιων δοσίλογων. Τον Σεπτέμβρη του 1941, το ΚΚΕ ιδρύει το ΕΑΜ με αστικοδημοκρατικό πρόγραμμα. Στρατιωτικό σκέλος ήταν ο ΕΛΑΣ. Κάτω από τις συνθήκες ανέχειας, εξαθλίωσης, πείνας και στυγνής τρομοκρατίας, όπου βρέθηκαν η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα (μόνο το 1942 πέθαναν 300.000 άνθρωποι από πείνα), το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και η αντίσταση μαζικοποιήθηκαν, στα βουνά αλλά και τις πόλεις, ειδικά με τις απεργίες και συγκρούσεις στην Αθήνα ενάντια στην επιστράτευση εργατών για τα γερμανικά εργοστάσια.

Παρόλα αυτά, η ηγεσία του ΚΚΕ, δείχνοντας την σταλινική φύση της και την απαράβατη προσκόλλησή της στην «αστικοδημοκρατική επανάσταση» και τον «εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα», οδηγεί το κίνημα στις προδοτικές συμφωνίες του Λιβάνου (20 Μάη 1944) και της Καζέρτας (26 Σεπτέμβρη 1944), μετά τη συμμαχική συνδιάσκεψη της Τεχεράνης το 1943.² Μ' αυτές το ΕΑΜ/ΚΚΕ μπήκε στην κυβέρ-

νηση «εθνικής ενότητας» του Παπανδρέου. Τον Οκτώβρη του 1944, όταν τα γερμανικά στρατεύματα αποσύρονται μισοδιαλυμένα, ανοίγεται μια εξαιρετική ευκαιρία στον ΕΛΑΣ να τα αποτελειώσει και να χρησιμοποιήσει τον εξοπλισμό τους (εντολή που δεν δόθηκε ποτέ), αλλά κυρίως γίνεται ανοιχτή η επαναστατική κατάσταση. Το μόνο που έκανε το ΚΚΕ/ΕΑΜ ήταν να καλωσορίσει τους «ελευθερωτές» Βρετανούς και την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Παπανδρέου, αντί να μεταφερθούν μονάδες του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και να ανακηρυχθεί η κατάληψη της εξουσίας. Οι Βρετανοί ιμπεριαλιστές γνώριζαν ότι για να διατηρήσουν την κυριαρχία στη χώρα και να αναστηλωθεί το αστικό καθεστώς, έπρεπε να συντριβούν οι εξοπλισμένες μάζες. Στις διαταγές διάλυσης του ΕΛΑΣ, το ΚΚΕ απάντησε με (άοπλη) διαδήλωση στις 3 Δεκέμβρη, που πνίγεται στο αίμα. Στα Δεκεμβριανά, η μάχη δόθηκε μόνο με τις εφεδρικές δυνάμεις του ΕΛΑΣ (ο σημαντικότερος όγκος είχε σταλεί στην Ήπειρο) και κυρίως χωρίς καμία αποφασιστικότητα και σχέδιο για τη νίκη από την ηγεσία του ΚΚΕ, που ζαλισμένη αναζητούσε έναν συμβιβασμό με τους Βρετανούς.

Η ήττα επικυρώθηκε και επιδεινώθηκε με την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας ένα μήνα μετά, που ολοκλήρωσε την ταξική προδοσία του ΚΚΕ. Εγκαινίασε μια περίοδο βαρβαρότητας και διώξεων, όπου «εξαγνισμένοι» ταγματασφαλίτες και χίτες εξαπέλυσαν άγριο ανθρωποκυνηγήτο εναντίον των αγωνιστών. Το 1945-46 η λευκή τρομοκρατία οργίασε και, σύμφωνα με ορισμένες πηγές, οι δολοφονημένοι ξεπέρασαν τους 2.000, ενώ πραγματοποιήθηκαν περίπου 35.000 συλλήψεις, 32.000 βασανισμοί, εκατοντάδες βιασμοί και καταστροφές-λεηλασίες.

Η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ εμφανίζεται να έχει «αναθεωρήσει» πάρα πολλά από όσα ισχυριζόταν για 10ετίες, όλη την γραμμή των ΚΚ εκείνης της περιόδου (Λαϊκά Μέτωπα, ΕΑΜ κ.λπ.), παραδεχόμενη ανοιχτά ότι τα ΚΚ δεν είχαν στρατηγική πάλης για την εξουσία και ότι έτσι δρούσαν «κάτω από ξένη σημαία», είχαν υποταχθεί στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Με όλα αυτά, δεν έχει γίνει βέβαια επαναστατική ή... τροτσκιστική, όπως δείχνει η καθημερινή πολιτική της – και προσπαθεί να συγκαλύψει αυτή τη μεγάλη στροφή μιλώντας, μετά από 80 χρόνια, για «αποκατάσταση του επαναστατικού χαρακτήρα του κόμματος». Ωστόσο, είναι πλέον γνωστά πολλά ντοκουμέντα και μελέτες, που επιβεβαιώνουν τις βασικές αναλύσεις και έγκαιρες προειδοποιήσεις των επαναστατών μαρξιστών / τροτσκιστών εκείνης της περιόδου, για τον ολέθριο ρόλο της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ.

ΕΑΜ στην αστική κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» και στην Καζέρτα του ΕΛΑΣ στις διαταγές του Βρετανού στρατηγού Σκόμπι.

Η ελληνική επανάσταση του 1821

> συνέχεια από το οπισθόφυλλο

Η Επανάσταση του 1821 δημιούργησε ένα αστικό κράτος για την αστική τάξη της Ελλάδας. Τα φεουδαρχικά κατάλοιπα που υπήρχαν –όπως άλλωστε και στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες εκείνης της εποχής– θα εκλείψουν, λίγο ως πολύ, μετά το κίνημα στο Γουδί και την πορεία ολοκλήρωσης της αστικοποίησης κάτω από την κυριαρχία του πιο δυναμικού τμήματος της αστικής τάξης, της βιομηχανικής αστικής τάξης. Η βιομηχανοποίηση θα είναι γοργή μεταξύ του 1916-30 και θα δημιουργηθεί ένα σημαντικό σε κοινωνικό βάρος νεαρό προλεταριάτο, που θα έχει στην καρδιά του το βιομηχανικό προλεταριάτο. Το πέρασμα στην εποχή του ιμπεριαλισμού έβαλε ακόμη πιο «περιοριστικούς» όρους στην ανάπτυξη της ελληνικής βιομηχανίας, που αναπτύχθηκε στα περιθώρια που αφήναν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (τρόφιμα κ.ά.).

Συμπεράσματα

Η Ελλάδα είναι μια εξαρτημένη καπιταλιστική χώρα, με την αστική τάξη να είναι κυρίαρχη πολιτικά και εθνικά. Η όποια «υποταγή» της στο ξένο κεφάλαιο, γίνεται κάτω από την εξυπηρέτηση των οικονομικών της συμφερόντων. Η γέννηση του ελληνικού κράτους έγινε με την καθοριστική παρέμβαση των μεγάλων δυνάμεων της εποχής (Αγγλία, Ρωσία, Γαλλία). Όπως είπε και η Ρόζα Λούξεμπουργκ, «ήταν προϊόν των διπλωματικών μηχανορραφιών στα ευρωπαϊκά ανακτοβούλια και το νέο κράτος μπήκε κάτω από την κοινή μοιρασιά της “προστασίας” των Υψηλών Προστάτιδων Δυνάμεων». Τα πολιτικά κόμματα που δημιουργήθηκαν στην Επανάσταση (Γαλλικό, Αγγλικό, Ρωσικό) είναι ενδεικτικά της παραπάνω διαπίστωσης. Αυτή δεν σημαίνει, όμως, ότι η Ελλάδα είναι μια αποικιακή ή μισοαποικιακή χώρα: η ελληνική αστική τάξη της είναι «ανεξάρτητη» πολιτικά και εθνικά, όσο κι αν η γέννηση και επιβίωση της είναι συνυφασμένη με το ξένο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές.

Η πορεία του βαθμιαίου αστικοδημοκρατικού μετασχηματισμού της χώρας είναι αργή στην αρχή, η αστική τάξη «ίσαμε την πρώτη δεκαετία του 20ου αιώνα προχώρησε είναι αλήθεια, δισταχτικά και σε διαρκείς συμβιβασμούς με τον παλιό κόσμο, αυλή, φεουδαρχία, κλήρο. Όλα τα μεταρρυθμιστικά βήματά της φέρνουνε τη σφραγίδα του μεσοβέζικου και διστακτικού της πνεύματος, του φόβου της μπροστά σε ριζοσπαστικές πληθειακές λύσεις» (Παντελής Πουλιόπουλος, Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;). Για να τιθασεύσει τις λαϊκές μάζες, που από τη συμμετοχή τους στην Επανάσταση θα έχουν έναν σημαντικό ριζοσπαστικό ρόλο στην ελληνική κοινωνία, η αστική τάξη θα συμβιβάζεται με τις «παλιές δυνάμεις» και θα συμμετέχει στα κάθε είδους αντιδραστικά σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Με την κυριαρχία του μεγάλου κεφαλαίου και του κόμματός του, των Φιλελευθέρων, με την επανάσταση στο Γουδί το 1909, η ανάπτυξη της βιομηχανίας θα γίνει μέσα στην ιστορική περίοδο του ιμπεριαλισμού και στα περιθώρια που αυτός άφηνε ή καθόριζε. Στον σκληρό ανταγωνισμό της ιμπεριαλιστικής εποχής, η ελληνική αστική τάξη θα πέσει με μανία πάνω στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα του νεαρού προλεταριάτου. Έτσι, ενώ υπάρχουν οι αστικοί δημοκρατικοί θεσμοί και κοινωνικά δικαιώματα, αυτό δεν σημαίνει σχεδόν τίποτε στην πράξη για το προλεταριάτο, και οι όποιες οικονομικές και δημοκρατικές παραχωρήσεις έγιναν με «μίζερο» και «φειδωλό» τρόπο και κυρίως μετά από σκληρούς αγώνες και εκατόμβες θυμάτων. Το προλεταριάτο θα έχει ιδιαίτερα μαχητικά και πολιτικά χαρακτηριστικά στους αγώνες και όχι οικονομίστικα, καθώς η σύγχρονη βιομηχανική ανάπτυξη της αστικής τάξης θα συνδυάζεται με την άγρια εκμετάλλευσή και καταπίεσή του και συχνά με ακραία κατασταλτικά καθεστώτα (ιδιώνυμα, δικτατορίες, χούντες)._

Η Ελληνική επανάσταση του 1821

Ο αργόσυρτος αστικός εκσυγχρονισμός

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Σημαντική συμβολή στην προσπάθεια να εξηγηθεί ο κοινωνικός χαρακτήρας της Ελληνικής Επανάστασης έχει γίνει προπολεμικά: α) από τον Γιάννη Κορδάτο με το έργο του Κοινωνική σημασία της Επανάστασης του 1821 (έκδοση 1924), όπου αναδεικνύει τον αστικό χαρακτήρα της, β) από τον Σεραφείμ Μάξιμο με το έργο του Η αυγή του ελληνικού καπιταλισμού (έκδοση 1944), όπου αναλύει την ανάπτυξη του ελληνικού εμπορικού και ναυτιλιακού κεφαλαίου στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα και την εμποροναυτιλιακή τάξη σαν εκείνη που θα γίνει ο φορέας της Επανάστασης του 1821.

Το πρόβλημα προέκυψε με την 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1934, όπου θεωρήθηκε ότι η ελληνική επανάσταση ήταν απλά εθνικοαπελευθερωτική, ότι η μετέπειτα εξέλιξη του ελληνικού κράτους δεν ολοκλήρωσε τον αστικοδημοκρατικό μετασχηματισμό και αυτό που προέκυψε ήταν, λίγο ως πολύ, μια αστικοτσιφλικαδική οικονομία, με ανολοκλήρωτους πολιτικούς θεσμούς και λειψή αστική δημοκρατία. Σύμφωνα με αυτή την καθυστερημένη και εκ των υστέρων ανάγνωση της ιστορίας του ελληνικού οικονομικού και κοινωνικού σχηματισμού, δεν μπορούσε το προλεταριάτο να έχει τον στρατηγικό στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, αλλά έπρεπε αυτή να περιμένει σε απροσδιόριστο μέλλον, μέχρι να υπάρξει ο αστικοδημοκρατικός μετασχηματισμός της οικονομίας, της κοινωνίας, των πολιτικών της θεσμών. Στην ουσία, το προλεταριάτο έπρεπε να απεμπολήσει το ανεξάρτητο πρόγραμμά του και να υποταχτεί στο πρόγραμμα της «δημοκρατικής αστικής τάξης» ενάντια στους υποτιθέμενους τσιφλικάδες, ενώ η ίδια η πραγματικότητα να προσαρμοστεί στην πολιτική γραμμή της «αστικοδημοκρατικής ολοκλήρωσης» κ.λπ.

Σε αυτή την αναθεώρηση του μαρξισμού από την σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ απάντησε ο Παντελής Πουλιόπουλος, με το έργο Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα; (εκδ. Εργατική Πάλη).

Η αστικοδημοκρατική και εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση του 1821

Τα αστικά στρώματα, κυρίως στις ελληνικές παροικίες (Αλεξάνδρεια, Κωνσταντινούπολη, Οδησός, Βιέννη κ.ά.), κατόρθωσαν να κυριαρχήσουν πολιτικά στην επανάσταση του 1821 απέναντι στους αγρότες και τα πληβειακά στρώματα, ενώ οι οργανώσεις τους, βασικά η Φιλική Εταιρεία με το πρόγραμμά της, αποσκοπούσαν στη δημιουργία αστικού κράτους με αστικοδημοκρατικούς θεσμούς, παρμένους από τη Γαλλική Επανάσταση. Θα κυριαρχήσουν όμως και στη μετέπειτα οικονομική, κοινωνική και πολιτική εξέλιξη με τα αστικά προοδευτικά συντάγματα και τη δημιουργία κεντρικού αστικού κράτους. Το ότι η πορεία αυτή του αστικοδημοκρατικού μετασχηματισμού και της καπιταλιστικοποίησης της ελληνικής οικονομίας θα συντελεστεί με αργούς ρυθμούς μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα ή ακόμη και μέχρι το 1909, δεν αλλάζει τα παραπάνω.

Μετά την επανάσταση, στο νέο ελληνικό κράτος που προέκυψε, οι τουρκικές γαίες πέρασαν στην ιδιοκτησία του κράτους, τις οποίες και χρησιμοποίησε σαν εγγύηση για να δανείζεται. Το μεγαλύτερο τμήμα από αυτές το καλλιεργούσαν μικροκαλλιεργητές, χωρίς να είναι ιδιοκτησία τους και δίνοντας στο κράτος διάφορους φόρους. Η μετεπαναστατική Ελλάδα αποτελούσε μια κοινωνία στη συντριπτική της πλειοψηφία γεωργική, σε ότι αφορά τους τομείς παραγωγής, με τους μεσαίους και μικρούς αγρότες να είναι η πλειοψηφία. Οι μεγάλοι γαιοκτήμονες-τσιφλικάδες αποτελούν μειοψηφία και είναι οι προύχοντες που υπήρχαν και πριν την Επανάσταση ή δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκειά της από τους τοπικούς άρχοντες ή και από τους στρατιωτικούς ηγέτες. Όταν προσαρτήθηκε η Θεσσαλία το 1881, το ελληνικό κράτος υποχρεώθηκε να αγοράσει τα τσιφλίκια των Τούρκων αγάδων. Μη έχοντας χρήματα, κάλεσε Έλληνες καπιταλιστές των παροικιών να τα αγοράσουν και έτσι δημιουργήθηκε ένα νέο σύστημα τσιφλικιών. Η άγρια

εκμετάλλευση των αγροτών-κολίγων σε αυτά, προκάλεσε τους σκληρούς αγώνες τους.

Στην αγροτική οικονομία των μικροκαλλιεργητών, από το 1830 και μετά, θα αρχίσει με αργό ρυθμό η διείσδυση του εμπορίου. Από το 1850-60 και κυρίως το 1875-80, θα αυξηθούν τα προϊόντα που παράγονται με προορισμό την αγορά (σταφίδα, ελιές, καπνός, βαμβάκι, σιτάρι κ.ά.). Το ίδιο διάστημα, και κυρίως από το 1880 και μετά (κυβέρνηση Χαρ. Τρικούπη), θα γίνουν μεγάλα έργα υποδομής (σιδηροδρομικό και οδικό δίκτυο, γέφυρες, διώρυγα Κορίνθου κ.ά.). Το κράτος αναλαμβάνει λοιπόν τα έργα υποδομής, που δεν μπορούν να αναλάβουν οι ιδιώτες καπιταλιστές, για να προωθήσει τον καπιταλιστικό «εκσυγχρονισμό» της χώρας. Το παροικιακό κεφάλαιο θα αρχίσει να επενδύεται στο ελληνικό κράτος σταδιακά. Στην αρχή, θα αγορασθούν από τους πλούσιους Έλληνες του εξωτερικού τα μεγάλα κτήματα των Τούρκων σαν επένδυση στην αγορά γης. Στη συνέχεια, από το 1875 και μετά, θα επενδυθούν κεφάλαια στα δημόσια έργα, στον εξορυκτικό τομέα, στην οικοδομή, στις τράπεζες, σε δάνεια στο ελληνικό κράτος. Τραπεζίτες και έμποροι της Κωνσταντινούπολης, της Ρωσίας, της Ρουμανίας θα εγκατασταθούν στην Αθήνα. Ο Ανδρέας Συγγρός ανάμεσά τους, έμπορος και στη συνέχεια τραπεζίτης, θα κυριαρχήσει στην οικονομική ζωή για τα επόμενα χρόνια. Ακόμη, αξίζει να αναφέρουμε την ίδρυση της Εθνικής Τράπεζας το 1841 από τον Γεώργιο Σταύρου, στην οποία συμμετείχε και Ανδρέας Συγγρός.

Ουσιαστικά, ο βασικός παραγωγικός πληθυσμός μέχρι αυτή την περίοδο είναι ο αγροτικός, που θα υποστεί και τα φορολογικά βάρη. Η βιομηχανία είναι ακόμη σε εμβρύωδη μορφή. Η εξέλιξη της ακολουθεί αργούς ρυθμούς μέχρι το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα ή ακόμη και το 1900. Αυτό οφειλόταν κυρίως: α) στη μικρή εσωτερική αγορά (το εσωτερικό εμπόριο είχε μικρή ανάπτυξη), β) τα κέντρα όπου άκμαζε το ελληνικό κεφάλαιο (εμπορικό, βιομηχανικό) ήταν έξω από την επικράτεια του νεοσύστατου ελληνικού κράτους, γ) το ελληνικό κράτος ήταν μακριά από τα κέντρα ανάπτυξης του καπιταλισμού, δ) στη χάραξη των νέων εμπορικών δρόμων μέσω του Ατλαντικού, που είχε σαν αποτέλεσμα την παρακμή όλης της περιοχής που καταλάμβανε η Οθωμανική Αυτοκρατορία και ευρύτερα.

Το εμπορικό και ναυτιλιακό κεφάλαιο από τα τέλη του 18ου και τις αρχές του 19ου αιώνα εισάγει στην Οθωμανική Αυτοκρατορία τα βιομηχανικά προϊόντα της Δυτικής Ευρώπης και λειτουργεί σαν μεσάζοντας

των Ευρωπαίων. Οι ευρωπαίοι καπιταλιστές χρησιμοποιούν τώρα τους Έλληνες εμπόρους για να διεισδύσουν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και να πουλήσουν τα προϊόντα τους, σε μια περιοχή που δεν μπορούσαν να αποικήσουν απευθείας. Οι ελληνικές κοινότητες που ακμάζουν τώρα είναι στη Νότια Ρωσία (Οδησός), στη Μικρά Ασία (Σμύρνη), Αίγυπτο, Ρουμανία, οι έμποροι των οποίων θα μεταφέρουν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία ένα μεγάλο μέρος των δυτικοευρωπαϊκών εμπορευμάτων.

Το εμπορικό και ναυτιλιακό κεφάλαιο από τη γέννησή του είναι σε σχέση και εξάρτηση με το κεφάλαιο της Δυτικής Ευρώπης. Η δραστηριότητά του από την αρχή ήταν συνδεδεμένη με το διεθνές περιβάλλον. Ακόμη και μετά την ίδρυση του ελληνικού κράτους, θα συνεχίσει να έχει τις κύριες δράσεις του έξω απ' αυτό – και θα κυριαρχεί στην Ανατολική Μεσόγειο, συνεργαζόμενο με το δυτικοευρωπαϊκό κεφάλαιο. Το 1860-70, το δυτικό ναυτικό θα περάσει στην ατμοπλοία. Θα υπάρξει μια ανάλογη προσαρμογή της ελληνικής ναυτιλίας με τη βοήθεια του ελληνικού κράτους, με δάνεια της Τράπεζας Αθηνών (ιδρύθηκε το 1893 και το 1953 εξαγοράστηκε από την Εθνική), πράγμα που θα οδηγήσει στη γέννηση του μεγάλου εφοπλιστικού κεφαλαίου των κατοπινών χρόνων. Αλλά και το εφοπλιστικό κεφάλαιο θα είναι πλέον εξαρτημένο από τα χρηματιστηριακά κέντρα, κυρίως του αγγλικού ιμπεριαλισμού.

Το τελευταίο τέταρτο του 19ου αιώνα, το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα περνάει στην εποχή του ιμπεριαλισμού, που σημαίνει πέρα από τη δημιουργία της παγκόσμιας αγοράς την «ενοποίηση» της και πέρα από τις παλιές μεθόδους κυριαρχίας των ιμπεριαλιστικών χωρών (αποικίες, μισοαποικίες) την εξάρτηση των καθυστερημένων χωρών μέσω της άνισης ανταλλαγής. Η καπιταλιστική εξέλιξη των χωρών αυτών θα εξαρτάται από τα συμφέροντα του μονοπωλιακού ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου ή θα διενεργείται στα περιθώρια που αυτό επιτρέπει, καθορίζει ή αφήνει. Η πορεία καπιταλιστικοποίησης του ελληνικού κράτους και της οικονομίας του, δεν θα γίνει όπως έγινε σε προηγούμενες ιστορικές περιόδους στις δυτικές χώρες, για παράδειγμα όπως στην Αγγλία, Γαλλία κ.λπ. Ο σχηματικός τρόπος αντίληψης της ιστορίας από τους σταλινικούς της 6ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ, δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα και φυσικά με την εξέλιξη του ελληνικού καπιταλισμού. Οι καθυστερημένες χώρες «υποχρεώθηκαν να πηδούν στάδια».

> συνέχεια στη σελ. 15

